colectia romanul politist

James Hadley **Chase**

RĂBDĂTOARE PĂSĂRI, VULTURII

LUCMAN

Editor: Lucian Borleanu
Tehnoredactor: Mihaela Bârloiu
Coperta seriei: Carmen Lucaci

Titlul original:
VULTURE IS A PATIENT BIRD
by James Hadley Chase

Editura ***Lucman*** – Bucureşti
Bd. Al. I. Cuza nr. 91, sectorul 1
Comenzile pot fi trimise pe adresa editurii sau la
telefon/fax: 021.223.77.55
e-mail: comenzi@lucman.ro
www.lucman.ro

ISBN 973-8372-21-6

James Hadley Chase

RĂBDĂTOARE PĂSĂRI, VULTURII

Traducere
Mircea Lăzărescu

Editura LUCMAN

CAPITOLUL I

Instinctul îl trezi brusc pe Fennel, ca de fiecare dată când se afla în fața unei primejdii. Săltă capul de pe pernă. O beznă s-o tai cu cuțitul. Ciulind urechile, recunoscu clipocitul apei lovind bordul şlepului legat de chei.

Ascultă respirația uşoară de lângă el – Mimi, evident – precum şi scârțâitul ritmic al şlepului, legănat de apa fluviului. Predomina țârâitul monoton al ploii, pe puntea de deasupra.

Toate aceste zgomote erau liniştitoare, cunoscute. Şi atunci, ce îl trezise atât de brusc?

Cum, de vreo lună, trăia sub permanenta amenințare a morții, instinctul său de conservare rămânea veşnic în alertă. Pericolul era pe-aproape, îl simțea. Până şi mirosul i-l simțea. Pipăi pe sub pat, fără zgomot. Strânse în pumn un baston de polițist, de capătul căruia atârna o bucată de lanț de bicicletă. O armă de nădejde.

Grijuliu să nu strice somnul femeii de lângă el, Fennel dădu uşor la o parte cearceaful şi pătura, strecurându-se jos din pat.

Avea întotdeauna obiceiul de a-şi aranja hainele pe un scaun, lângă pat, asta oriunde s-ar fi aflat, întrucât pentru cineva care trăia sub ameninţarea morţii era absolut necesar să-şi aibă mereu lucrurile la îndemână, ca să le poată îmbrăca rapid, pe întuneric chiar, la nevoie.

Trase pe el pantalonii şi îşi încălţă pantofii cu talpă de cauciuc. Femeia gemu, răsucindu-se în pat. Ţinând strâns în mâna dreaptă bastonul, se furişă rapid spre uşă, trase zăvorul bine uns, după care degetele dibuiră clanţa, apăsând-o.

Extrem de încet, întredeschise uşa, câţiva centimetri. Holbă ochii în întuneric. Clipocitul apei lovind bordul şlepului şi răpăiala apăsătoare a ploii estompau celelalte zgomote, însă Fennel, fără să se lase înşelat, se ştia pândit din umbră de pericol, fără ca asta să-l sperie. Părul de pe ceafă i se zbârli. Imperceptibil, deschise mai larg uşa, cercetând puntea pe toată lungimea ei, la lumina felinarelor de pe chei. În stânga distingea licărul becurilor din West End – Londra. Îşi ascuţi auzul, însă nu prinse nici un zgomot alarmant. Şi totuşi, pericolul era acolo, real... Era sigur de asta. Se ghemui luându-şi elan şi se târî pe puntea udă, îngheţată. Ploaia îi biciuia cu putere umerii goi. Înaintă pe nesimţite, în vreme ce dinţii albi, regulaţi i se dezveliră într-un rânjet care însoţi un mârâit surd.

La cincizeci de metri de şlep, surprinse o barcă înaintând spre el, având la bord, ghemuiţi, patru tipi solizi. Se putea distinge conturul capetelor şi al umerilor. Cu ajutorul unei vâsle, unul dintre ei direcţiona barca spre şlep, cu mişcări prudente, silenţioase. Fennel se târî mai în faţă pe punte. Strânse în pumn bastonul şi aşteptă.

Dacă Fennel ar fi fost categorisit de cineva drept curajos, ar fi fost o greşeală, tot aşa cum greşită ar fi fost considerarea unui leopard ca un animal curajos. Leopardul,

dacă are posibilitatea, fuge, însă odată încolțit, devine poate cel mai feroce animal din junglă. Ei bine, Fennel era asemenea unui leopard. Dacă se întrezărea vreo posibilitate de scăpare, ar fi fugit, însă dacă era încercuit, nu mai rămânea din el decât o fiară mânată de un singur instinct, acela de a-și apăra pielea, prin orice mijloace.

Fennel mai știa că, mai devreme sau mai târziu, îl vor găsi. Ei bine, îl găsiseră. Pe măsură ce tipii cu barca se apropiau, nu mai simțea decât o hotărâre sălbatică de a-și apăra viața. Nu simțea frica. Teama îi dispăruse cu desăvârșire în clipa în care avusese certitudinea că Moroni îi hotărâse condamnarea la moarte.

Observa atent apropierea bărcii. Evitau să se expună, știindu-l periculos. Intenția lor era să se urce la bord, năvălind toți patru în cabina ce ținea loc de dormitor și să-i vină de hac cu lovituri de cuțit.

Așteptă, scuturat de un tremur ușor, sub ploaia care-i îngheța spinarea. Cel cu lopata vâsli încet, mărind viteza bărcii pe apa biciuită de vânt.

Ascuns în umbră, Fennel consideră că-și găsise o poziție bună. Cei patru urmau să se cațere pe șlep la câțiva metri de locul unde era el.

Vâslașul depuse lopata în barcă, cu atâta precauție de parcă ar fi fost de sticlă. Păstrau destulă viteză pentru ca barca să ajungă până lângă șlep.

Cel de pe prima bancă se ridică, aplecat în față. Imobiliză ambarcațiunea, lipind-o de șlep, și, cu un salt acrobatic, sări pe punte. Se întoarse și apucă brațul celui de-al doilea, ajutându-l să sară. În clipa în care primul îl ajuta pe cel de-al doilea să se cațere pe punte, Fennel se hotărî.

Țâșni din umbră, patinând pe puntea alunecoasă. Ridică bastonul. Lanțul de bicicletă îl pocni pe primul din-

tre agresori în plină figură. Acesta scoase un urlet sălbatic, se clătină şi căzu în apă. Cu un reflex rapid, al doilea se răsuci pe călcâie, cu cuţitul în mână, gata să-l înfrunte pe Fennel, însă lanţul i se răsuci în jurul gâtului. Cu pielea zdrelită, plin de sânge, se dădu îndărăt, gata să cadă. Încercă să se agaţe de ceva, însă, negăsind sprijin, căzu pe spate în apa îngheţată. Fennel se ascunse în umbră, rânjind cu cruzime. Ştia că ceilalţi doi, rămaşi în barcă, nu-l puteau zări, fiindcă se aflau cu spatele la lumină. După un prim moment de confuzie, cel care vâslise apucă grăbit vâsla, încercând să depărteze barca de şlep, în vreme ce al patrulea încerca disperat să-i culeagă pe cei căzuţi în apă. Întins pe burtă, Fennel continua să-i observe. Inima îi zvâcnea cu putere, iar respiraţia sacadată aducea a horcăit. Cei doi fuseseră deja traşi în barcă, iar vâslaşul lopăta de zor, depărtând rapid barca de şlep. Fennel rămase pe loc întrucât, dacă-l reperau, erau în stare să tragă în el, la nimereală. Dârdâind de frig, aşteptă ca barca să dispară în întuneric, înainte de a se ridica. Se aplecă peste bord, spălând lanţul de sânge. Ploaia rece îi lipea pantalonii de trup. După părerea lui, posibilitatea revenirii celor patru mai târziu exista, iar în acest caz, soarta i s-ar fi întors împotrivă. Nu i-ar mai fi putut lua prin surprindere.

Scutură capul, îndepărtându-şi picăturile de apă din ochi. Trebuia s-o ia din loc, şi încă repede. Coborî cele opt trepte ce duceau la salonul larg şi cabina dormitor, în care intră, aprinzând lumina.

Femeia de pe pat se ridică într-un cot.

– Ce e, Lew?

Nu se osteni să-i răspundă. Doamne, ce frig îi era! Îşi scoase pantalonii care şiroiau de apă, îndreptându-se spre baia minusculă. Deschise robinetul, aşteptă să vină apa

caldă, apoi intră sub duşul fierbinte. Începea să se dezmorțească. Mimi intră după el, cu ochii cârpiți de somn. Avea părul lung răvăşit, iar sânii generoşi ieşeau din cămaşa de noapte.

– Lew, ce se întâmplă?

Fennel se prefăcu a nu fi auzit-o nici de această dată. Solid, scund, masiv, nu se grăbea, ținând sub jetul de apă fierbinte părul des de pe piept, pântece şi coapse.

– Lew!

Îi făcu semn să plece de-acolo, după care opri apa, înfăşurându-se într-un prosop. Numai că femeia nu se dădea dusă. Rămase în uşa băii, cercetându-l cu ochii ei verzi, încercănați, în care se citea spaima. El azvârli prosopul.

– Dă-mi o cămaşă... în loc să stai înțepenită acolo ca un par, pentru Dumnezeu!

– Ce este Lew? Ce se întâmplă? Vreau să ştiu!

O dădu deoparte, intrând înapoi în cabină. Deschise dulapul cu mişcări zmucite, găsi o cămaşă pe care o îmbrăcă grabnic, trăgându-şi apoi pantalonii. Luă un pulover negru, cu guler pe gât, şi o haină tot neagră, cu petice de piele la coate. Gesturile îi erau hotărâte. Mimi continua să-l privească.

– De ce nu spui nimic? țipă cu glas strident. Ce se petrece?

El se opri o clipă, de parcă atunci o vedea pentru prima oară. Era adevărat, îi fusese de ajutor, îl salvase – gândi – însă nici un bărbat întreg la minte n-ar fi putut-o lua drept o frumusețe demnă de penelul unui maestru. Cu toate acestea, îi asigurase o ascunzătoare pe acest şlep mizerabil, pe timpul ultimelor patru săptămâni. Bună pentru acel sfert de ceas anume, însă dac-o vedeai fără „tencuiala" machiajului, te speriai. Prea grasă, cu sâni fleşcăiți, îl umplea de

lehamite. Spaima din privire o îmbătrânea. Cam câți ani putea să aibă? Vreo patruzeci? Fără îndoială, îl ajutase. Moroni pierduse patru săptămâni până să-l dibuiască, însă acum era vremea s-o ia din loc. În mai puțin de trei ore, gândi Fennel, ea nu va mai fi nici măcar o amintire.

– Mici neplăceri, spuse. O nimica toată. N-ai de ce să-ți faci griji. Mai bine culcă-te liniștită.

Ea veni lângă el. Şlepul sălta uşor la fiecare unduire a fluviului.

– De ce te îmbraci? Ce făceai...

– Linişteşte-te, da? Plec.

Chipul femeii se alungi.

– Pleci? De ce pleci? Unde te duci?

El îşi luă o ţigară din cutia de pe masă. După duşul fierbinte, se simțea relaxat şi parcă mai în siguranță, însă ştia că Mimi va încerca să se cramponeze de el. Era îngrozitor de posesivă şi avea nevoie de îmbrățişările lui brutale... Motiv pentru care îl şi păstrase lângă ea. Îi va fi greu să scape de ea.

– Du-te să te culci, îi spuse. O să răceşti. („Ce-mi mai pasă", îşi zise el.) Am de dat un telefon.

Ea înțelese că mințea.

– Nu mă poți părăsi aşa! zise ea, apucându-l de braț. Am făcut atâtea pentru tine. N-ai dreptul să pleci!

– Pentru Dumnezeu, taci din gură! strigă Fennel, dând-o deoparte, în încercarea de a ajunge la telefon. Îşi privi ceasul de la mână în timp ce forma numărul. Patru fără zece. Ascultă bâzâitul din receptor. Un declic, apoi un glas adormit protestă:

– Cine e, Doamne, Dumnezeule?

– Jacey? Aici e Lew.

– Fir-ar mă-sa...! Ce le mai sforăiam...

– Dacă vrei să ciupeşti douăzeci de lire, uite ce ai de făcut, spuse răspicat Fennel. Ia maşina şi vino la „Corona" pe King's Road, în douăzeci de minute. Am spus: douăzeci de minute, da?

– Nu eşti în toate minţile... Ştii cât e ceasul? Ce dracu' se întâmplă? Nici prin cap nu-mi trece să ies acum pe străzi, pe vremea asta când nici un câine nu-l dai afară.

– Douăzeci de lire... douăzeci de minute, spuse calm Fennel.

Urmă un lung moment de tăcere, în care auzi respiraţia greoaie a lui Jacey, imaginându-şi lupta din sufletul zgârcit al acestuia.

– La „Corona"?

– Da.

– N-ar trebui s-o fac! În fine, e-n regulă. O iau din loc.

Fennel puse receptorul în furcă.

– N-ai să pleci! strigă Mimi, roşie la faţă, fulgerându-l cu privirea. Nu te las!

Fără a-i da vreo atenţie, se duse direct la măsuţa de toaletă, trase brusc unul dintre sertare, înşfăcând de-acolo articole de primă necesitate, aflate în permanenţă la îndemână: aparat de ras, spumă de ras, perie de dinţi, trei pachete de „Players", un pieptene. Le îndesă pe toate în buzunarul de la haină.

Ea se atârnă iarăşi de braţul lui.

– Am fost totul pentru tine! gemu. Eşti pe lista vânătorilor de capete! Fără mine ai fi crăpat de foame!

O împinse cu o singură mişcare, îndreptându-se spre şemineul care adăpostea un radiator electric. Luă de-acolo un ceainic chinezesc, burduhănos. În acelaşi moment, Mimi se repezi, încercând să i-l smulgă. Privirea rătăcită şi

părul căzându-i în şuviţe pe chip o făceau să aibă aerul unei vrăjitoare, în plin sabat.

– Nu te-atinge de ăsta! urlă.

Lucirea rea din ochii spălăciţi ai lui Fennel ar fi trebuit s-o pună în gardă, însă ea punea atât suflet în încercarea de a-l împiedica să-i ia economiile, încât nimic nu-i putea sta în cale.

– Linişteşte-te, Mimi, spuse el. Am neapărată nevoie. O să ţi-i dau îndărăt... îţi promit.

– Nu!

Cu degetele gheară, îi zgârie obrazul, în timp ce cu stânga zmucea de zor de ceainic. Fennel dădu capul pe spate, lăsând ceainicul, şi o pocni sălbatic pe Mimi drept peste gură. Violenţa loviturii o azvârli grămadă. Dădu ochii peste cap, iar ţeasta lovi podeaua cu un trosnet sec. În momentul căzăturii, ceainicul se prefăcu în ţăndări, împrăştiind banii pe care-i adăpostise.

Fennel mătură cu piciorul grămada de monede, adunând numai teancul de bancnote de zece lire. Fără să se uite la femeia leşinată, îndesă banii în buzunarul interior, înhăţă bastonul cu lanţ şi urcă pe punte. În ceea ce îl privea, cele treizeci de zile petrecute cu Mimi reprezentau tot atâtea linii trase pe o tablă neagră, aproape şterse.

Ploaia continua să cadă, vântul îngheţat biciuindu-i faţa. Câteva momente privi cheiul, pentru a-şi obişnui ochii cu întunericul. Nu simţea nici o mişcare. Trebuia să rişte, aşa că o porni pe pasarela ce lega şlepul de betonul ud.

Se afundă în întunericul ca smoala, oprindu-se iarăşi la scurt timp, ca să tragă cu urechea. Nici un zgomot, în continuare. Strânse în mână bastonul şi, lipit de peretele cheiului, se îndreptă neauzit spre treptele cheiului superior.

„Dacă Jacey întârzie, risc s-o încurc", îşi zise el. Cât despre ceilalţi, nu-şi făcea probleme. Aveau de oprit hemoragia rănitului pe care-l lovise la gât şi care acum probabil că sângera ca un porc înjunghiat. După asta aveau să-i telefoneze lui Moroni, ca să-i raporteze eşecul, iar Moroni urma să trimită alţi patru, cinci oameni acolo, în viteză. Fennel ajunse la concluzia că-i rămânea vreo jumătate de oră, probabil, de linişte. Mai mult de-atât nu, în mod sigur. Nu era însă momentul să se neliniştească. Ajungând la înălţimea pe care era situată cafeneaua „Corona", cufundată în întuneric, văzu un Morris rablagit, al lui Jacey desigur, care tocmai frâna. Traversă în fugă străduţa şi deschise portiera, strecurându-se în maşină.

– Să mergem la tine, Jacey.

– O clipă, îl opri Jacey, a cărui mutră de şoarece bătrân se zărea în lumina chioară a plafonierei. Care-i treaba?

Fennel îl apucă de încheietura osoasă.

– Hai la tine, mormăi.

Cu coada ochiului, Jacey observă gura lui Fennel strâmbată într-un rânjet diavolesc, apărut o dată cu expresia pe jumătate dementă de furie reţinută de pe chipul său. Îşi drese glasul, acţionă contactul şi micuţul Morris o luă din loc.

Zece minute mai târziu, se aflau într-o cămăruţă modest mobilată, luminată de un bec prăpădit, fără abajur, atârnând jalnic din plafonul murdar.

Jacey puse pe masă o sticlă de Black & White şi două pahare. Turnă două porţii zdravene, după care strânse în mâinile murdare propriul pahar, observându-l temător pe Fennel.

Jacey era angajatul unei agenţii de pariuri, calitate în care aducea mici servicii împătimiţilor, sporindu-şi astfel

câştigurile de sfârşit de lună. Pe Fennel îl ştia în stare de orice. Îl cunoscuse în puşcărie la Parkhurst, pe când îşi ispăşeau amândoi pedepsele: Fennel pentru jaf armat, iar Jacey pentru plasarea de bancnote de zece şilingi, grosolan falsificate. La eliberare păstraseră legătura, Jacey simţindu-se flatat să vadă că un barosan precum Fennel îl băga în seamă. Acum însă, îşi dorea să nu fi avut niciodată de-a face cu el. Aflase, de ici-de colo, că Fennel ciripise şi că din cauza lui cinci tipi din banda lui Moroni picaseră în plasa poliţiei. Mai ştia şi că Moroni hotărâse executarea lui Fennel, însă mai importante erau pentru el cele douăzeci de lire. Fennel dădu la iveală teancul de bancnote de zece, azvârlind două pe masă.

– Uite, ia ăştia, Jacey, spuse. O să stau aici două zile.

Ochii vicleni ai escrocului se rotunjiră. Nu se atinse de banii de pe masă.

– Nu te pot ţine aici, Lew. N-ar fi prudent. Ăia o să-mi taie ouăle dacă se prind că ai trecut pe-aici.

– Ouăle pot să ţi le tai şi eu, iar eu sunt deja aici!

Jacey îşi frecă bărbia nerasă. Cercetă rapid cu privirea încăperea, cântărind în minte riscurile. Moroni dormea probabil, pe când Fennel era deja pe capul lui şi putea fi cel puţin la fel de periculos.

– Bine, de acord, două zile... nici o oră mai mult, spuse într-un târziu.

– În două zile dispar din ţară, zise Fennel cu glas tare. Am un pont. Probabil că n-o să mă mai întorc niciodată.

Dădu pe gât whisky-ul din pahar şi intră în odaia vecină, îndreptându-se spre divanul deşelat care-i servea de pat lui Jacey. Cu gesturi grăbite îşi descălţă pantofii, tolănindu-se, ca la el acasă.

– Tu culcă-te pe jos şi stinge o dată becul ăla nenorocit.

– Aşa, tată, mormăi amărât Jacey, simte-te ca acasă.

Întinse în silă mâna şi stinse lumina.

*

* *

Cu o săptămână în urmă, Garry Edwards citise în *Daily Telegraph* următorul anunț:

„Căutăm pilot pentru elicopter, experimentat pentru misiuni de excepție, durata trei săptămâni. Remunerație foarte serioasă. Trimiteți CV detaliat şi foto. P.O. BOX: S 1012."

Recitise anunțul, analizându-l. Îi atrăgeau atenția cele două formulări: „de excepție" şi „foarte serioasă", întrucât el chiar îşi dorea o treabă excepțională, având mare nevoie de o sumă se bani cât mai substanțială. Deci, fără s-o anunțe pe Toni, trimise o scrisoare la Căsuța Poştală S 1012, enumerând evenimentele din cariera sa, un expozeu tot atât de plin cu minciuni, precum sita de găuri. Băgase în plic şi o fotografie tip paşaport.

Trecuse vreo săptămână, iar el abandonase deja orice speranță de a câştiga un sac de bani din vreo treabă ieşită din comun. În ziua aceea de februarie, umedă şi rece, stătea în salonaşul neîngrijit al lui Toni, cu o cană de Nescafe lângă el, bifând de zor rubrica de oferte de serviciu din *Daily Telegraph*.

Garry Edwards, un tip înalt, zdravăn, avea cam douăzeci şi nouă de ani. Se putea spune despre el că era un tip frumos, cu trăsături accentuate, ochi căprui plini de vioiciune şi păr castaniu închis, mai lung pe ceafă, după cum era moda. Râdea cu uşurință, însă la fel de uşor buzele îi deveneau subțiri, la nervi.

Cum stătea tolănit pe vechitura de canapea a lui Toni, înfăşurat într-un halat alb de baie, balansându-şi picioarele

cam subțiri, pendula de pe perete sună ora nouă fără un sfert. După ce parcursese coloanele cu oferte de muncă, azvârlise scârbit ziarul. „Ei bine, gândi, curând de tot va trebui să mă apuc să fac ceva.” Asta pentru că mai dispunea de exact o sută treizeci de lire, cinci şilingi şi şapte pence de cheltuială, până să fie obligat să-i ceară lui Toni să-l întreţină. Lucru pe care, recunoscu în sinea lui fără prea mare convingere, nu se va hotărî să-l facă niciodată.

Cu Toni White se pomenise nas în nas pe vaporul care efectua cursa între Callais şi Dover. Din fericire, în momentul în care el era urcat la bord de către doi poliţişti francezi cu mutre nu prea prietenoase şi care rămăseseră lângă el până în clipa plecării, ea se afla la bar. După un semn vesel de adio adresat poliţiştilor, care nu se dezlipeau de cheiul măturat de ploaie, aşteptând plecarea vasului – semn pe care ei îl receptaseră cu răceală – Garry coborâse la barul de la clasa întâi pentru a-şi savura primul păhărel în libertate, după trei ani.

Toni, aflată pe un taburet, la bar, într-o fustiță nu mică, ci minusculă, abia acoperindu-i zona de sus a coapselor, sorbea tacticoasă un Cinzano Bitter cu gheață. Comandase şi el un VAT69 dublu, împroşcat cu un jet scurt de sifon, după care o salutase. Părea exact genul de fată căreia un bărbat îi poate adresa un salut dacă ştie cum s-o facă, iar Garry ştia, cu vârf şi îndesat.

În vârstă de douăzeci şi doi de ani, blondă, Toni avea ochi mari, umbriți de gene atât de lungi încât şi o vițea le-ar fi invidiat. Asta fără a mai pune la socoteală că era şi foarte elegantă.

Îl studia pe Garry cu un aer visător, socotind că era bărbatul cel mai seducător care o salutase vreodată, iar trupul îi fu străbătut de un val de căldură. Îl dorea. Dorea

să fie posedată de bărbatul acela aşa cum nu mai fusese posedată vreodată până atunci în scurta ei viaţă sentimentală. Îi zâmbi.

Garry se pricepea la femei. Recunoscu toate semnalele obişnuite, înţelegând că acel zâmbet-invitaţie nu-i solicita decât foarte puţină subtilitate.

În portofel avea suma de două sute nouăzeci de lire, reprezentând ceea ce îi mai rămăsese din vânzarea avionului său, înainte să fie arestat de poliţia franceză. Era plin de încredere în propriile-i forţe, ardea de nerăbdare să vadă vasul plecând odată.

Goli paharul şi zâmbi, la rândul său.

– Aş fi încântat să ne cunoaştem mai amănunţit, spuse. Mai avem o oră şi ceva până la debarcare. Mi-aş putea permite să închiriez o cabină?

Abordarea directă îi plăcu fetei. Îl dorea, iar propunerea avansată de el simplifica lucrurile. Râse, încuviinţând din cap.

Cu o dezinvoltură absolută închirie o cabină, trase draperiile şi încuie uşa pe dinăuntru. Stewardul trebui să bată energic de câteva ori, punându-le în vedere că ajunseseră la Dover şi dacă nu se grăbeau să coboare riscau să piardă trenul ce pleca din port.

Pe când se îndreptau spre Londra, Toni, lipită de el într-un compartiment de clasa întâi pe care-l ocupau doar ei singuri, îi împărtăşise că era manechin, şi încă unul în vogă, cu foarte multe solicitări. Locuia într-un apartament de două camere în Chelsea, iar dacă el avea nevoie de un acoperiş... „Serios, dragul meu, ce motiv ai avea să nu vii?” Garry plănuise să-şi ia o cameră ieftină într-un hotel modest, undeva aproape de Cromwell Road, aşteptând să găsească ceva de lucru, aşa că nu ezită nici o clipă.

În prezent trăia împreună cu Toni de trei săptămâni, chiar mai mult, tocându-şi rămăşiţa de capital, fără să găsească nici o slujbă bănoasă. Fără nici o perspectivă la orizont, acum se simţea cuprins de o uşoară nelinişte. Toni însă găsea situaţia actuală extrem de nostimă.

– Haide, bruta mea frumoasă, pentru ce să-ţi faci atâta sânge rău? îl întrebase cu o seară înainte, tolănindu-i-se pe genunchi şi ronţăindu-i urechea. Am eu toţi banii de care avem nevoie! Mai bine, hai să facem dragoste în neştire.

Garry îşi termină cafeaua pe jumătate rece, strâmbându-se, apoi se opri în dreptul ferestrei, privind circulaţia redusă la acea oră, precum şi grupurile de bărbaţi şi femei ascunşi sub umbrele, grăbindu-se spre locurile de muncă.

Auzi uşa de la intrare: în cutie cădeau scrisori.

În fiecare dimineaţă, Toni primea o corespondenţă bogată de la puştani care-şi bâlbâiau adoraţia, însă Garry dori o scrisoare numai pentru el. Scoase din cutie cam cincisprezece plicuri, triindu-le în viteză. Descoperi între ele una care-i era adresată. Hârtia plicului, cu margini dantelate, făcea impresie. Îl rupse şi scoase din el o foaie.

HOTEL ROYAL TOWERS

LONDRA W. 1.

„Domnul Garry Edwards va avea amabilitatea să se prezinte la adresa de mai sus pe 11 februarie, la ora 11:30, unde va întreba de domnul Armo Shalik.

(Ref. DAILY TELEGRAPH P.O.BOX S. 1012).

„Ei bine, da! gândi Garry. Mă voi duce cu siguranţă să-l întâlnesc pe domnul Shalik. Cu un astfel de nume şi o asemenea adresă, totul miroase a bani."

Duse scrisoarea în micul dormitor.

Adâncită în lumea viselor, Toni era culcată pe burtă, în cămăşuţa ei scurtă făcută ghem, iar superbele-i picioare lungi erau larg desfăcute.

Garry o sorbi din ochi aşezat pe marginea patului. Superbă! Îi aplică o palmă sonoră peste fundul gol, iar ea se ghemui strângând picioarele şi îl privi clipind somnoroasă. El îi arse încă o palmă, făcând-o să se întoarcă brusc.

– Asta-i agresiune în lege! declară ea. Unde-mi sunt chiloţii?

I-i întinse, de pe marginea patului.

Îl privi atentă, zâmbind.

– Chiar am nevoie de ei?

– Nu mi s-ar părea indispensabili, încercă Garry un joc de cuvinte, râzând cu gura până la urechi. Am primit o scrisoare. Eşti în stare să-ţi concentrezi măcar o clipă mintea obsedată de sex asupra unor treburi serioase?

Ea îl privi întrebător.

– Care-i treaba?

Îi povesti despre anunţul din *Daily Telegraph* la care răspunsese, iar acum primise o convocare. Îi întinse scrisoarea.

– Royal Towers! Hotelul cel mai nou şi cel mai bun din Londra! Ce nume simpatic! Armo Shalik! Mirosul sacilor cu aur şi al diamantelor îmi gâdilă nările!

Azvârli în tavan scrisoarea, atârnându-se de gâtul lui Garry. Pe la unsprezece, Garry reuşi să se smulgă din îmbrăţişarea ei, făcu un duş şi îmbrăcă un blazer bleu, cu pantaloni albastru închis. Se studie în oglindă.

– Cearcăne la ochi, zise el, strângându-şi cravata. Trebuia să mă aştept la asta. Bine cel puţin că sunt în formă şi am o prestanţă bună... Ce părere ai, păpuşico?

Goală cu desăvârşire, tolănită în fotoliu, Toni îşi savura cafeaua. Îl cercetă cu ochi de îndrăgostită.

– Eşti absolut superb!

Garry o trase spre el, îmbrăţişând-o. O sărută, lăsând-o să alunece moale înapoi în culcuşul ei, reuşind în sfârşit să plece. Fix la unsprezece şi jumătate îl abordă pe recepţionerul de la Royal Towers, solicitându-l pe domnul Shalik.

Omul îl examină cu aerul nepăsător al tuturor recepţionerilor de hotel, care nici nu aprobă, nici nu dezaprobă. Formă un număr scurt la telefon, spuse ceva cu glas scăzut şi închise.

– Etajul zece, domnule. Apartamentul 27.

Garry intră în ascensorul rapid care-l duse la etajul al zecelea. Liftierul veni cu el până la uşa apartamentului 27.

Se simţea important şi în acelaşi timp vulnerabil pentru a ciocăni el însuşi la uşă, aşa că liftierul făcu gestul în locul lui, după care se înclină şi-l lăsă singur.

Mirosul banilor, cel puţin pentru nările lui Garry, era în prezent obsedant.

Pătrunse într-o încăpere mică, mobilată cu gust, în care o tânără, aşezată la un birou, supraveghea trei telefoane, o maşină de scris şi un magnetofon.

Fata îl intrigă pe Garry căci, în ciuda siluetei plăcute, a elegantei rochii negre, a tenului admirabil îngrijit şi a coafurii impecabile, apariţia ei nu-l impresiona mai mult decât fotografia deloc aţâţătoare a unei femei moarte de mult.

Chipul inexpresiv, sprâncenele perfect epilate, rujul pastelat nu făceau decât să-i sublinieze lipsa de farmec: un robot care-l făcea să nu se simtă în largul său.

– Domnul Edwards?

Până şi glasul îi era metalic, ca o bandă de magnetofon prost înregistrată.

– Eu sunt, spuse Garry.

Şi cum nu-i plăcea niciodată să fie ţinut la respect de o femeie, îi adresă un zâmbet cuceritor.

Fără efect. Femeia apăsă un buton, după care aşteptă.

– Domnul Edwards a sosit, domnule, anunţă.

Un beculeţ verde se aprinse pe interfon. Hotărât, domnul Shalik nu-şi risipea saliva degeaba. În loc să vorbească, prefera să apese pe butoane.

Fata se ridică, îndreptându-se graţioasă spre o uşă din celălalt capăt al încăperii.

Neplăcut impresionat de o asemenea primire, Garry încercă un nou zâmbet. Ea însă rămase la fel de impasibilă ca un perete de cărămidă de care se loveşte o minge de golf.

Trecu prin faţa ei, intrând într-o încăpere spaţioasă, luminoasă, încărcată luxos cu mobile vechi şi tablouri valoroase, care puteau purta semnături de mari maeştri, însă probabil nu erau decât copii.

Aşezat la un birou somptuos, un tip gras, scund, pufăia de zor dintr-un trabuc, mâinile grase odihnindu-se pe tăblia mesei. Garry îl evaluă cam la patruzeci şi cinci, patruzeci şi şase de ani. Avea tenul mat, păr negru, tuns scurt, ochi ca boabele de cafea, iar gura părea făcută pentru mâncat, nicidecum pentru zâmbit.

Fără îndoială, armean sau egiptean, gândi Garry. În privire avea imobilitatea sfredelitoare a omului puternic. În vreme ce Garry înainta încet spre birou, boabele de cafea îl preţuiră. Adevărate raze X. Când ajunse lângă birou, Garry avu senzaţia dezagreabilă că omuleţul acela umflat îl cunoştea mai bine decât se cunoştea el însuşi.

– Luaţi loc, domnule Edwards.

Accentul îi era puțin înmuiat. Mâna grăsună arătă un scaun. Garry se execută, părându-i rău acum că se mai culcase cu Toni, în urmă cu o oră. Se simțea oarecum istovit, având senzația că grăsunul nu avea prea multă vreme de pierdut cu candidații vlăguiți, pentru postul oferit. Garry se așeză, păstrându-și spinarea dreaptă, străduindu-se să pară cât de cât inteligent.

Shalik trase cu nădejde din trabucul aromat, scoțând leneș fumul pe gură, precum lava unui mic vulcan în activitate. Luă o foaie de hârtie în care Garry își recunoscu scrisoarea. O studie o vreme, după care o rupse, aruncând-o sub birou, într-un coș invizibil.

– Sunteți pilot de elicopter, domnule Edwards?

Își etală mâinile pe birou, studiind scrumul trabucului cu un interes mai mare decât cel arătat lui Garry.

– Exact. Am citit anunțul dumneavoastră și m-am gândit...

Mâna grasă îl întrerupse scurt.

– Gogoșile pe care le povestești despre dumneata... în sfârșit, toate astea dovedesc că măcar ai imaginație.

Garry se crispă.

– Nu înțeleg. Ce vreți să spuneți?

Shalik scutură scrumul trabucului într-o scrumieră în formă de cupă, din aur, aflată lângă el.

– Am considerat amuzante minciunile dumitale, spuse, dar am întreprins și o anchetă asupra persoanei dumitale. Te numești Garry Edwards, ai douăzeci și nouă de ani, născut în Ohio, SUA. Tatăl dumitale ținea o pompă de benzină, care nu mergea prea rău. După un minim necesar de învățătură, ai lucrat cu tatăl dumitale, devenind expert în mașini. Cu tatăl nu te-ai înțeles, probabil din vina ambilor, însă asta e altă problemă. Ai avut ocazia să înveți să pilo-

tezi, ocazie pe care n-ai ratat-o. Eşti dotat pentru mecanică. Ai găsit angajament ca pilot la un căutător de petrol din Texas, care plătea bine. Ai făcut economii. Nu te prăpădeai după munca asta. Ai făcut cunoştinţă cu un imigrant clandestin şi contrabandist pe deasupra, care ţi-a propus să treci mexicani ilegal în Statele Unite. Plata era bună, şi odată treaba terminată, te-ai hotărât să continui în branşă. Ai plecat la Tanger. Acolo ai cumpărat un avion cu care ai trecut fraudulos în Franţa diverse mărfuri. O perioadă ţi-a mers bine, ca tuturor contrabandiştilor. Însă ai devenit lacom, ca toţi cei de teapa dumitale, comiţând o greşeală. A urmat arestarea. Copilotul dumitale a reuşit să dispară cu avion cu tot, în vreme ce dumneata ţineai piept poliţiştilor. A vândut aparatul şi a depus banii într-o bancă, pentru a-ţi da posibilitatea de a dispune de ei după eliberarea ce a urmat unei detenţii de trei ani într-o puşcărie franceză. Ai fost expulzat din Franţa şi iată-te la Londra, încheie Shalik, stingând trabucul şi privindu-l pe Garry. Spune-mi dacă informaţiile mele sunt exacte sau nu.

Garry izbucni în râs.

– Aţi nimerit în plin, spuse, ridicându-se. Ei bine, am încercat şi eu. Nu vă mai răpesc din timp!

Shalik îi făcu semn să se aşeze la loc.

– Stai acolo. Cred că eşti exact omul de care am nevoie. Îmi poţi dovedi că ai licenţă de pilotaj şi că eşti în stare să manevrezi un elicopter?

– Evident.

Garry se apropie, scoţând un portvizit din plastic, pe care-l depuse pe birou, după care se întoarse în fotoliu.

Shalik examină actele oferite, pe îndelete, după care-i înapoie portvizitul.

– Perfect.

Luă din sertar încă un trabuc, îl studie meticulos, retezându-i în cele din urmă vârful cu o ghilotină specială, din aur.

– Domnule Edwards, greşesc dacă cred că ai fi gata să te angajezi într-o treabă nu foarte cinstită, dacă ai fi bine plătit?

Garry zâmbi.

– Aş vrea câteva lămuriri. Ce înțelegeți prin... nu foarte cinstită?

– E vorba de o muncă dificilă, ilegală, dar care nu are nimic de-a face cu poliția şi care e plătită gras.

– Îmi puteți da mai multe amănunte cu privire la plată?

– Ofer trei mii de dolari pe săptămână, pentru o misiune de circa trei săptămâni. La sfârşitul misiunii vei fi deci mai bogat cu nouă mii de dolari. Asta presupune oarecare riscuri, însă pot afirma cu toată convingerea că poliția nu-şi va băga nasul.

Garry ridică capul. Nouă mii de dolari!

– Iar riscurile în ce constau?

– Vor încerca destui să te oprească, spuse Shalik, privindu-şi absent trabucul. Dar viața e făcută din obstacole, nu-i aşa, domnule Edwards?

– Ce anume am eu de făcut pentru a câştiga aceşti bani?

– Ți se va explica astă-seară. Nu vei fi singur. Riscurile şi responsabilitățile vor fi împărțite. Aş dori numai să ştiu, de pe acum, dacă eşti dispus să lucrezi trei săptămâni pentru nouă mii de dolari?

– Da... sunt, răspunse Garry fără să ezite.

Shalik încuviință cu un semn al capului:

– Bine. În seara asta la ora douăzeci şi unu te vei întoarce aici, să te prezint celorlalți membri ai echipei. Totodată vă voi oferi lămuriri, în ce constă operațiunea.

Făcu un semn cu mâna lui dolofană, arătând că întrevederea luase sfârşit. Garry se ridică.

– Nu vorbi cu nimeni despre acest angajament, domnule Edwards, te rog, da? Consideră-l ca pe un secret de stat.

– Bineînțeles. O să-mi țin gura.

Garry părăsi încăperea.

Secretara se ridică, deschizându-i uşa, însă nu se osteni să-i adreseze vreun zâmbet, întrucât mintea îi era prea ocupată de gânduri. „Nouă mii de dolari, mama mă-si de treabă!"

Fata îl urmări cum intra în lift, după care se întoarse la biroul ei, rămânând un timp nemişcată, trăgând cu urechea. Nepercepând nici un zgomot în încăperea vecină, deschise fără zgomot un sertar, în care se afla un mic magnetofon, cu rolele de bandă în mişcare. Opri înregistrarea.

*

* *

Exact la ora douăzeci şi unu, Garry fu introdus în biroul lui Shalik de către tânăra brunetă, despre care ştia acum că se numeşte Natalie Norman, datorită plăcuței de identificare de pe birou. Doi bărbați, cu aer stingherit, fumau, în fotolii, aşteptând. Amândoi îl fixară cu privirea pe Garry, în timp ce acesta lua loc.

La rândul său, îi studie atent. Cel din stânga era scund şi îndesat. Garry îl asemui vag cu Rod Steiger, un actor de cinema care luase de curând Oscarul. Părul creț, tuns scurt, era alb, iar ochii de un albastru spălăcit, neliniştiți. Buzele subțiri şi bărbia pătrată trădau cruzime.

Cel de-al doilea părea cam de vârsta lui Garry. Era suplu, de talie mijlocie. Soarele îi decolorase părul şi-i pârlise pielea, dându-i o tentă închisă. Purta o mustață stufoasă şi favoriți tip labă de iepure. Fizionomia acestuia îl atrase imediat pe Garry care, în schimb, nu aprecie deloc aspectul celuilalt.

În momentul în care se instală în fotoliu, o uşă din capătul opus al încăperii se deschise şi Shalik îşi făcu apariţia.

– Iată-vă deci, pe toţi, spuse, apropiindu-se de birou.

Se aşeză, trecând automat la ritualul trabucului, timp în care îi cercetă pe fiecare dintre cei trei cu o privire pătrunzătoare.

– Daţi-mi voie să vă fac cunoştinţă. Acesta este domnul Garry Edwards, spuse, arătând cu trabucul spre cel vizat. Este pilot de elicopter şi expert în maşini. A petrecut trei ani într-o puşcărie din Franţa, inculpat pentru contrabandă.

Cei doi îl studiară curioşi pe Garry, care le susţinu privirile. Trabucul îl indică apoi pe cel mai tânăr dintre ei.

– Domnul Kennedy Jones, care vine din Johannesburg cu avionul pentru a fi prezent la această întrunire, urmă Shalik. Este specialist în safari, iar în ceea ce priveşte animalele sălbatice, nu cred că există ceva care să nu-i fie cunoscut. Veţi avea numai de învăţat de la el, despre Africa de Sud în general, cât şi despre pregătirile necesare unei expediţii prin desişul african. Aş mai adăuga că domnul Jones a avut ghinionul de a petrece câţiva ani într-o închisoare din Pretoria.

Jones ridică ochii în tavan, un zâmbet amuzat apărându-i pe buze.

– Şi, în sfârşit, reluă Shalik după un moment de tăcere, acesta este domnul Lew Fennel, un valoros spărgător de case de bani... Este considerat, atât de poliţie, cât şi de cei din jur, un as în „profesie". Şi el a petrecut un mare număr de ani în puşcărie. (Aici Shalik se opri, privindu-i pe rând pe cei trei.) Aşadar, domnilor, aveţi, iată, ceva în comun.

Nici unul dintre cei trei nu comentă, preferând să aştepte.

Shalik extrase, dintr-un sertar, un dosar.

– Prezentările fiind făcute, să trecem acum la afacerea care ne preocupă.

Deschise dosarul, din care luă o fotografie de format mare. I-o întinse lui Fennel care, cu o privire perplexă, examină inelul medieval cu diamant, din poză. Dădu din umeri, trecând poza lui Garry. Acesta i-o întinse lui Jones.

– Vedeți aici un inel care a aparținut lui Cesare Borgia, explică Shalik, neluându-şi ochii de la cei trei. Presupun că ați auzit de Cesare Borgia?

– Nu-i ăsta tipul care otrăvea oameni? zise Fennel.

– Într-adevăr, cam aşa e. Printre multe altele, a otrăvit sau a pus să fie otrăviți numeroşi contemporani ai săi. Inelul pe care îl vedeți în fotografie a fost conceput de însuşi Borgia şi realizat în 1501 de un bijutier anonim. Văzându-l, nimeni nu şi-ar închipui că această bijuterie este, de fapt, o armă mortală... Şi totuşi, asta este... O armă dintre cele mai periculoase. Iată cum funcționează: are un rezervor minuscul sub montura diamantelor, care era umplut cu otravă. Tot între diamante se află un ac microscopic, extrem de ascuțit. Când Borgia dorea să scape de vreun duşman, nu avea decât să răsucească inelul astfel încât acul să se găsească în palmă, fiindu-i suficient să strângă mâna adversarului pentru a-i provoca o mică zgârietură. În următoarele câteva ore, duşmanul murea. Urma inelului s-a pierdut, vreme de patru secole, după care a reapărut printre bunurile unui bancher din Florența, mort împreună cu soția şi fiica într-un accident de circulație, acum doi ani. Bunurile acestuia au fost scoase la vânzare şi, printre ele, inelul. Din fericire, un expert l-a recunoscut, l-a cumpărat pe o nimica toată şi apoi mi l-a oferit. (Shalik se opri, preocupat să scuture scrumul trabucului) Printre alte activități, cumpăr obiecte de artă, revânzându-le apoi

unor mari colecționari plini de bani. Mi s-a povestit despre un amator, specializat în adunatul comorilor lui Borgia, şi i-am vândut inelul. Şase luni mai târziu, acesta a fost furat. Mi-a luat ceva timp până să aflu unde anume se afla. A fost furat de „specialişti" angajați de un alt colecționar şi care, prin intermediul acestor „specialişti" şi-a alcătuit probabil cea mai valoroasă colecție de comori artistice din lume. Misiunea pe care v-o propun la toți trei, domnilor, constă în recuperarea inelului.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, întreruptă într-un târziu de către Fennel care se aplecă în față, întrebând:

– Vreți să spuneți că va trebui să-l furăm?

Shalik îl privi cu dezgust.

– În termeni mai brutali vorbind, s-ar putea spune şi aşa. V-am atenționat de la început că nu se va pune problema de vreo intervenție a poliției. Acest colecționar i-a furat clientului meu inelul, iar voi i-l veți lua îndărăt. El nu e în situația de a face plângere la poliție.

Fennel scutură țigara direct pe somptuosul covor persan.

– Cât valorează inelul ăsta? vru să ştie.

– Asta nu vă priveşte! Are, evident, o valoare importantă, care depinde însă de o piață specializată. (Shalik lăsă o pauză savant măsurată, înainte de a continua.) Vă voi oferi câteva detalii asupra celui care posedă momentan inelul. E un om extraordinar de bogat, pe care o pasiune irezistibilă îl împinge să-şi însuşească cele mai frumoase piese de artă pe care poate pune mâna. Este lipsit de absolut orice scrupul şi dispune de o rețea de foarte abili hoți de opere de artă care operează pentru el. Aceşti oameni au furat deja un număr de obiecte de artă dintre cele mai renumite muzee ale lumii, printre care şi Vaticanul, în vederea

îmbogăţirii colecţiei personale despre care vorbim şi care este, fără îndoială, cea mai faimoasă din lume.

Simţind nevoia de a-şi spune părerea, Garry interveni în discuţie:

– Unde s-ar afla acest muzeu?

– La graniţa dintre Bassutoland şi Natal... undeva prin munţii Drakensberg.

Kennedy Jones interveni şi el:

– N-o fi vorba de Max Kahlenberg? întrebă nerăbdător.

Shalik îşi scutură îndelung trabucul.

– Aţi auzit vorbindu-se despre el?

– Da. Ca toată lumea din Africa de Sud.

– Atunci ce-ar fi să le spuneţi acestor domni ceea ce ştiţi despre el?

– El are inelul?

Shalik încuviinţă din cap.

Jones respiră adânc, pe îndelete, îşi frecă gânditor bărbia, încruntă sprâncenele şi începu, aprinzându-şi o ţigară:

– Ştiu doar ceea ce este cunoscut de toată lumea. Kahlenberg e un personaj legendar, pe seama căruia circulă tot felul de zvonuri ciudate. L-am cunoscut pe tatăl lui, un refugiat neamţ din primul război mondial, descoperitor al filonului uneia dintre cele mai importante mine de aur din împrejurimile Johannesburgului. A realizat nişte plasamente de bursă foarte bune, secătuindu-şi mina până la fund. Dacă ne luăm după ceea ce se vorbeşte, a făcut milioane. Trecut de şaizeci de ani, s-a căsătorit cu o localnică foarte tânără, lucru pe care l-a făcut deoarece dorea un fiu care să-i perpetueze numele. L-a avut pe Max Kahlenberg. Naşterea acestuia a rămas învăluită într-un adevărat mister. Nimeni nu a văzut bebeluşul, în afară de doctor şi de moaşă. A circulat o legendă, cum că ar fi anormal... unii

pretinzând chiar că era vorba de un monstru. Oricum, nimeni n-a dat vreodată ochii cu nou-născutul. Bătrânul a murit într-un accident la vânătoare, iar doamna Kahlenberg a părăsit pentru totdeauna Johannesburgul, punând să i se construiască o casă în inima munților Drakensberg. A continuat să-și ferească fiul de ochii celor din jur, rupând brusc toate relațiile de până atunci. A murit acum vreo douăzeci de ani. Max Kahlenberg a trăit departe de lume. Se spune că e la fel de viclean ca taică-său. A mărit casa construită de maică-sa. Posedă mai multe mii de hectare de junglă împrejurul domeniului său și are ca angajați numeroși zuluși antrenați să gonească excursioniștii, turiștii și curioșii. (Aici Jones se opri o clipă, își lovi cu arătătorul drept palma stângă și continuă:) Se spune că e tot atât de dificil să te apropii de domeniul său ca și când ai încerca să deschizi o scoică vie, folosindu-te doar de degete.

Se lăsă iarăși o tăcere lungă, care dură până când Fennel își stinse țigara, întorcându-se spre Shalik, cu ochii pe jumătate închiși.

– E adevărat ce spune Jones?

Shalik dădu din umeri:

– În general, e destul de adevărat, răspunse el. N-am spus niciodată că ar fi vorba de o misiune ușoară. De aceea o și plătesc foarte bine. Apropierea de domeniul lui Kahlenberg este dură – poate – dar nu imposibilă. Sunt în posesia unor informații ce vă vor fi de folos.

– Toate bune și frumoase, spuse Fennel, cu o ușoară strâmbătură, însă presupunând că am reuși să ne apropiem de casa aceea, cum vom intra?

– Cu toate informațiile solide pe care domnul Jones le deține asupra antecedentelor lui Kahlenberg, punctă Shalik, el a omis – ori poate că nu știe – să ne spună că

Max Kahlenberg, chiar dacă este infirm, este atras ca un magnet de femeile frumoase. (Se lăsă pe spate, în fotoliul său) Orice fortăreață are un punct vulnerabil. Trebuie doar să fim în stare să-l descoperim... Dispun de o femeie care vă va servi drept cal troian. Dacă ea nu va reuşi să vă uşureze accesul în sălaşul lui Kahlenberg, atunci nimeni nu va fi în stare.

Apăsă un buton de pe biroul său.

Urmă un lung moment în care nu se întâmplă nimic, după care uşa aflată în spatele lui Shalik se deschise, lăsând să intre cea mai frumoasă femeie pe care cei trei – care o contemplau cu gurile căscate – o văzuseră vreodată. Înaintă leneş, oprindu-se lângă biroul lui Shalik.

CAPITOLUL II

Cu vreo zece ani în urmă, Armo Shalik, sătul de existența mediocră de până atunci, dăduse de ştire cui dorea să ia aminte, printr-un anunț discret apărut într-un ziar egiptean, că era pregătit să îndeplinească, în schimbul unei retribuiri onorabile, orice sarcină dificilă. Anunțul său a primit un singur răspuns, suficient însă, având în vedere că tipul care îl angaja, un prinț arab, dorea informații confidențiale privitoare la o înțelegere de perspectivă, între o companie petrolieră americană şi unul dintre rivalii săi.

Folosindu-şi creierul propriu şi banii prințului, Shalik a obținut informațiile. Afacerea i-a adus zece mii de dolari, retribuție relativ modestă, însă prințul, dorind să-şi arate recunoştința, a lansat în anturajul său zvonul că, în caz de probleme, sau dacă avea cineva nevoie de informații confidențiale, Shalik era exact omul de căutat.

Anul care a urmat, grație capitalului acumulat, Shalik se instalase la Londra. Şi-a alcătuit o listă restrânsă de clienți extrem de bogați care îl consultau permanent. Banii

aveau, bineînțeles, o mică importanță. Onorariile lui Shalik crescură rapid, dar el oferea tot timpul rezultate.

Printre clienți puteau fi numărați trei magnați texani ai petrolului, patru pirați arabi, două americance colosal de bogate, un armator grec miliardar, precum şi câțiva industriaşi britanici, francezi şi germani.

„Nimic nu este imposibil când dispui de fonduri nelimitate şi de un creier", avea obiceiul să declare. După care lăsa un timp să treacă pentru a-şi studia clientul, privindu-l fix în ochi. „Dumneavoastră veți pune la dispoziție fondurile... iar eu, creierul".

Armo Shalik a prosperat. La început s-a gândit să angajeze o echipă permanentă, care ar fi urmat să lucreze sub conducerea lui, însă şi-a dat seama că acest sistem era, din punct de vedere economic, defectuos. Shalik nu risipea nici un bănuț. A-şi împrăştia bugetul propriu pe mâna unei echipe de specialişti, însemna ca o mare parte, cea mai mare parte dintre aceştia să-şi petreacă vremea troznindu-şi degetele din lipsă de treabă, pe banii lui. Hotărî deci că va folosi bărbați şi femei pentru câte o sarcină, de fiecare dată când se va ivi ocazia. Descoperi o agenție de detectivi, pe care nu-i dădeau scrupulele afară din casă. Aceştia erau dispuşi să-i propună eventuali candidați, fără a-i pune însă întrebări incomode, oferindu-i şi detalii intime asupra antecedentelor acestora. Aşa îi găsise pe Lew Fennel, Kennedy Jones şi Garry Edwards.

Echipa sa permanentă era restrânsă: Natalie Norman care îndeplinea funcțiile de asistentă şi secretară, precum şi George Sherborn, valet de cameră şi secretar particular. Curând însă Shalik îşi dădu seama că în afacerile lui, devenite tot mai complicate, deci şi mai productive, avea nevoie de o femeie – permanent la dispoziția lui – aceasta

trebuind să lucreze exclusiv cu el şi pentru el, să dispună de calităţi remarcabile şi de un fizic de excepţie. O astfel de femeie i-ar fi fost mai de folos decât o duzină de specialişti bărbaţi.

În ultimii ani angajase în acest fel mai multe femei, punându-le să colaboreze cu agenţii săi, însă deseori ele nu-şi îndepliniseră angajamentele fie pentru că-şi pierdeau sângele rece în momentul crucial, fie pentru că se îndrăgosteau prosteşte de tipii cu care lucrau. O chestie pe care Shalik o ura pur şi simplu.

Se apucă deci să caute o tipă capabilă să devină agentul său feminin ideal. Trebuia să fie frumoasă, perfectă ca fizic, gata să se dedice trup şi suflet afacerii sale.

Shalik călătorea mult. Trecând dintr-o capitală într-alta, era în permanenţă în căutarea femeii de care avea nevoie. Întâlni mai multe candidate ce păreau să corespundă cu ceea ce dorea el, însă când le aborda, fie nu dovedeau nici una dintre calităţile căutate de el, fie erau frumoase, dar fără pic de minte în cap. După şase luni îl cuprinsese disperarea întrebându-se dacă nu cumva se hrănise tot timpul cu iluzii.

Într-o zi primise o scrisoare de la una dintre clientele lui, bogată şi celebră, stabilită la Tokyo şi care-i cerea să-i achiziţioneze un mantou de blană de leopard, o etolă de vizon şi un mantou de seară, din astrahan. Urma să le procure de la Finn Larsen, un blănar din Copenhaga, care avea măsurile ei şi ştia exact ce dorea. Cum cucoana în discuţie vărsa anual în contul lui Shalik un depozit de 21 000 dolari, din care el îşi oprea un comision de cincisprezece procente pentru toate cumpărăturile pe care le efectua în numele său şi, cum resimţea nevoia unei scurte vacanţe, se simţi încântat să-i facă acest serviciu.

Natalie Norman telefonă la Copenhaga, la Finn Larsen, pentru a-l anunța de sosirea lui Shalik și pentru a-i explica ce dorea acesta. Cu aceeași ocazie primi informația că Larsen urma să ofere celor mai buni clienți ai săi un prânz de prezentare la hotelul England, în cursul căruia blănurile sale aveau să fie „prezentate" de manechine celebre, timp în care invitații puteau degusta specialități daneze. Larsen își exprima speranța de a-l avea pe Shalik printre participanți.

Shalik sosi la hotel a doua zi și se duse la salonul particular unde Larsen avea obișnuința de a-și trata regește oaspeții. Îl primi însuși blănarul, un danez gras și chel care-l conduse la masa rezervată pe numele său, apoi se îndepărtă grabnic, în întâmpinarea unui nou sosit.

În timpul dejunului, câteva fete prezentară splendidele blănuri ale lui Larsen.

În vreme ce una dintre aceste înainta majestuos, înfășurată într-un magnific mantou de leopard, Shalik lăsă brusc deoparte mâncarea. După șase luni de cărări bătute degeaba, își trăia, iată, clipa de adevăr, convins că are dinaintea ochilor femeia pe care o căuta.

De o talie peste cea mijlocie, cu părul roșcat căzând în valuri mătăsoase pe umeri, fata aceasta, ce părea să aibă cam douăzeci și șase de ani, era creatura cea mai senzuală, cea mai frumoasă pe care o văzuse vreodată. Ochii verzi ca jadul, buzele cărnoase ce păreau să invite la plăceri erotice, picioarele lungi, brațele fragile, totul oferea imaginea ideală a seducției, așa cum o visează orice bărbat.

Shalik, a cărui poftă de mâncare dispăruse ca prin farmec, îi urmări cu privirea pasul arogant de manechin profesionist, cu care se depărta spre capătul sălii. Acolo se răsuci pe tocuri și reveni, trecând prin fața lui. La mantoul purtat de ea abia se uită.

După ce fata dispăru, lăsând locul altui manechin într-un mantou de focă, Shalik îi făcu semn lui Larsen, care se apropie.

– Iau mantoul de leopard, anunță. E pentru doamna Van Ryan. (Aici se opri, ridică ochii şi întrebă:) Cine e fata care a prezentat mantoul?

Larsen surâse:

– E aproape la fel de splendidă ca mantoul meu, nu credeți? Gaye Desmond o cheamă... E un manechin american independent, care prezintă aici din când în când. Apelez la serviciile ei pentru blănurile mele de leopard... Nu există două ca ea care să pună în valoare genul acesta de blană, cu atâta ştiință.

Shalik scoase din portofel o carte de vizită, întinzându-i-o lui Larsen.

– Vreți să aveți bunăvoința să-i dați cartea mea de vizită? Cred că i-aş putea oferi un angajament, în caz că ar avea nevoie de aşa ceva. Îi puteți spune cine sunt. (Shalik îl fixă cu privirea pe blănar.) Ştiți, domnule Larsen, eu sunt întotdeauna serios. Aici e vorba de afaceri. Vreau să fiți convins că astfel îi veți face un serviciu acestei fete.

Larsen, care-şi cunoştea clientul, nu ezită şi astfel, puțin mai târziu, pe când Shalik, instalat în apartamentul său, cerceta extrem de concentrat autenticitatea unui act, telefonul începu să sune.

– Sunt Gaye Desmond, auzi în receptor o voce caldă de contralto care îi plăcu imediat. Mi-ați trimis cartea dumneavoastră de vizită.

– Vă mulțumesc pentru telefon, domnişoară Desmond. Aş dori să vă fac o propunere, fapt pentru care aş vrea să discutăm. Credeți că am putea lua masa de seară împreună la Tivoli, la „Belle Terasse”, pe la ora nouă?

Ea îşi dădu acordul şi închise.

Sosi punctuală, lucru care îi plăcu lui Shalik, îndreptându-se către o masă de pe terasa care dădea spre piscina iluminată pe dedesubt, înconjurată de alei de flori, unul din locurile renumite din Tivoli.

– Ce păcat că nu ne-am întâlnit la Paris, domnişoară Desmond, spuse Shalik, începând să studieze meniul. Bucătăria de aici nu are nimic ieşit din comun. La Paris v-aş fi putut oferi o masă demnă de frumuseţea dumneavoastră.

Ea purta o rochie simplă, albastră, cu o etolă de vizon. În clipa în care printr-o mişcare îşi dădu părul pe spate, în urechi îi sclipiră o pereche de cercei cu diamante.

– Sunt de părere că trebuie încercate specialităţile culinare ale ţării în care ne aflăm, spuse ea. La ce bun să oftăm după Paris şi bucătăria lui rafinată, când ne aflăm la Copenhaga?

Şi acest comentariu îi plăcu lui Shalik. Aprobă din cap.

– Aşadar, ce aţi dori să mâncaţi?

Îi răspunse fără să stea pe gânduri, ceea ce iarăşi îi plăcu lui Shalik. Femeile care consultau la nesfârşit lista, fără a se putea hotărî, îl deranjau.

Alese crevete de Baltica şi raţă în sos de vin. După ce examină ceva mai mult lista, Shalik socoti alegerea fetei drept sigură şi decentă din punct de vedere al preţurilor. Comandă şi el acelaşi lucru.

– Domnişoară Desmond, începu, după plecarea chelnerului, sunt în căutarea unei femei care să mă ajute în muncă. Eu sunt un agent dintr-o speţă puţin mai aparte şi tratez de obicei cu oameni extrem de bogaţi, pretenţioşi, oameni de afaceri inteligenţi şi chiar prinţi. Am pretenţia că nimic nu e imposibil pentru cel ce dispune de bani şi creier. (Făcu o pauză, studiind-o.) Cred că sarcina mea ar

fi mai uşoară dacă o femeie ca dumneavoastră ar putea lucra pentru mine, cu caracter permanent. Trebuie să vă previn că ar fi o muncă stresantă, periculoasă uneori, însă aflată întotdeauna în limitele legalităţii ţării în care operez.

Această afirmaţie era neadevărată. Recent chiar, Shalik tratase la Londra mai multe operaţiuni ilicite, bazate pe trafic de devize, acţiuni care l-ar fi putut trimite la puşcărie, odată date în vileag. Însă pentru el, atâta timp cât nu era prins în flagrant delict, toate operaţiunile sale rămâneau „în limitele legalităţii".

– Plata va fi interesantă şi veţi beneficia de un apartament personal la Royal Towers Hotel din Londra, pe cheltuiala mea, desigur. Vi se vor oferi multe ocazii de a călători. Şi pot să vă asigur, domnişoară Desmond, încheie el, observând-o cu ochi pătrunzători, că va fi vorba de o asociere de ordin strict profesional.

Delicioasele crevete roz fură servite împreună cu pâinea prăjită, lucru care întrerupse conversaţia.

– Ce vă face să credeţi că aş fi capabilă să fac faţă acestui post, domnule Shalik? întrebă Gaye, ocupată cu întinsul untului pe pâine.

Shalik îşi vedea de ronţăitul crevetelor, cu regretul de a nu fi avut voie să se atingă de pâine, întrucât cântărea cu vreo patru kilograme peste limita normală, ceea ce impunea sacrificii.

– Intuiţia, desigur. Cred că reprezentaţi exact femeia pe care o caut.

– Spuneaţi că plata va fi bună... Cât anume, mai precis?

Înainte de a-i răspunde, îşi îndesă trei creveţi în gură, oferindu-şi timp de reflexie.

– Dacă mi-aţi vorbi puţin despre dumneavoastră, asta mi-ar oferi posibilitatea unei estimări.

Ea gustă din vinul de Rin, filtrându-l cu privirea. Avea ochi verzi, gânditori, capabili să cântărească exact, lucru care-i plăcea lui Shalik.

– Ei bine... (zâmbetul îi lumină chipul încântător) sunt, după cum vedeți, frumoasă și inteligentă. Asta o veți descoperi. Vorbesc fluent franceza, italiana și spaniola. Mă descurc și în germană... Sunt, ca să spun așa, născută pe cal, întrucât tatăl meu era crescător de cai de curse în Kentucky. Sunt și o bună schioare. Știu să manevrez un vas cu pânze și, evident, orice fel de barcă cu motor. Am pilotat automobile de curse. Mașinile nu au pentru mine nici un fel de secret. Îi înțeleg pe bărbați și le cunosc dorințele, iar sexul nu mă sperie. Știu să produc plăcere bărbaților... dacă – și numai dacă – acest lucru este necesar. În prezent câștig cât să-mi permit o viață lipsită de griji, din prezentările de modă, însă cum iubesc banii, mi se pare normal să doresc mai mult.

Shalik își isprăvi crevetele, scărpinându-și nasul mare.

– Asta e tot?

Ea izbucni în râs.

– Nu pare suficient?

– Ba da, fără-ndoială. Știți să vă serviți de o armă de foc?

– Pentru ce aș avea nevoie de așa ceva?

– Dacă tot știți atâtea alte lucruri, cred că ar trebui să vă antrenați și în mânuirea armelor, de ce nu și la judo? De acest aspect mă voi ocupa eu. Pentru o femeie atât de frumoasă ca dumneavoastră, care riscă să fie amestecată în afaceri împreună cu diverși bărbați nu tocmai convenabili, ar fi înțelept să învețe cum să se apere.

·Tăcură în vreme ce chelnerul le servea rața comandată, turnându-le în pahare un Margaux 59, cerut de Shalik. Prețul era exorbitant, însă era un vin excelent.

– Acum este rândul dumneavoastră, spuse ea. (Atacă rața, strâmbându-se.) Carnea e tare.

– Natural. Vă miră acest lucru? Suntem la Copenhaga, nu la Paris. (Îi aruncă o ocheadă pe deasupra mesei scăldate în intimitatea lumânărilor)... Cum adică, rândul meu... Rândul meu, la ce anume?

– Rândul dumneavoastră să faceți o estimare. V-am vorbit despre mine. La cât mă prețuiți?

Abordarea directă îl încântă pe Shalik.

– Dacă veți fi de acord să faceți exact ceea ce vă cer, domnişoară Desmond, începu, tăind carnea în bucățele mici, dacă sunteți gata deci să vă subordonați ordinelor mele, fără obiecții, timp de unsprezece luni pe an..., cea de-a douăsprezecea aparținându-vă în totalitate; dacă sunteți gata să urmați cursuri de autoapărare, vă voi oferi zece mii de dolari pe an plus unu la sută din toate beneficiile pe care le voi realiza cu ajutorul dumneavoastră. Una peste alta, asta v-ar aduce cam douăzeci şi cinci de mii de dolari.

Ea savură o înghițitură de Margaux.

– Vinul este într-adevăr bun, nu-i aşa?

– Aşa şi trebuie, la prețul la care îl oferă, răspunse acru Shalik, om care detesta să-şi risipească banii. Deci, ce răspuns îmi dați?

Ea se jucă o vreme cu paharul, analizând propunerea, apoi scutură din cap.

– Nu... nu mă interesează. Aşa, aş putea deveni amanta vreunui domn în vârstă, în schimbul dublului acestei sume. Îmi cereți supunerea unei sclave în fața dumneavoastră timp de unsprezece luni pe an, deci renunțarea la orice viață personală în tot acest timp, în fine, o supunere totală... Nu, domnule Shalik, adăugă râzând, prețul pe care-l oferiți nu e satisfăcător.

– Atunci... ce-ar fi să-mi spuneți dumneavoastră condițiile în care ați fi dispusă să lucrați pentru mine?

Spre mulțumirea lui, fata nu ezită deloc:

– Treizeci de mii de dolari pe an, fie că lucrez sau nu, plus cinci la sută din toate afacerile tratate de dumneavoastră, la care aş participa şi eu.

Shalik clătină uşor din cap, dezolat.

– În acest caz, regret, domnişoară Desmond, dar va trebui să mai caut.

Privirile li se întâlniră: ea îi adresă un zâmbet fermecător, însă ochii aveau o strălucire ironică.

– Şi eu regret. Va trebui, la rândul meu, să mai caut.

Cum Shalik simțea că este exact femeia pe care o căuta, simți imboldul de a încerca să se tocmească cu ea, numai că aici îşi găsi naşul... Lucru care, în fond, îl încânta. Ura înfrângerile, însă înțelegea că dacă fata reuşea să-l convingă ea pe el, cei pe care i-ar fi frecventat din ordinul lui ar fi fost simple jucării în mâna ei.

La sfârşitul mesei, după ce Shalik achitase nota exorbitantă, ajunseră la un acord. Salariul de bază treizeci de mii de dolari pe an, plus patru procente din beneficiile lui Shalik, sume ce trebuia depuse într-o bancă elvețiană, neimpozitate. Ceea ce, calculă cu tristețe Shalik, avea să-i aducă fetei cel puțin şapte procente din ceea ce câştiga el însuşi.

Ca urmare a acestei înțelegeri, ea se instală la Londra, începând să frecventeze cursuri de autoapărare, după cum hotărâse Shalik la început. Profesorii fură încântați de aptitudinile ei.

– Cunoaşte acum la perfecție toate tipurile de apărare, îi declarară lui Shalik. Poate face față oricărei eventualități.

Pe de-a-ntregul satisfăcut de descoperirea lui, Shalik o instală la Royal Towers Hotel, într-un mic apartament, la

etajul superior celui ocupat de el însuşi şi, în decursul a două luni, ea îşi demonstră rapid valoarea.

Îndeplini cu succes două misiuni, ba chiar cu un asemenea succes, încât încântarea lui Shalik nu mai cunoscu margini.

Prima constase în obţinerea unei formule chimice dorită de o firmă concurentă. Cât despre cea de-a doua, era vorba de obţinerea de informaţii asupra unui mare consorţiu maritim, pentru un client care, dintr-o lovitură, realiză la bursă un beneficiu considerabil. O parte din acesta îi reveni lui Shalik.

În ambele cazuri, Gaye se văzu obligată să se culce cu tipul care-i procura informaţiile. Shalik nu-i ceru detalii, prea bucuros fiind să-i ofere bani pentru ceea ce-i aducea.

În şase luni de lucru pentru el, câştigase deja mai mult decât salariul ei de bază.

Fascinat de calităţile protejatei sale, o trimisese să practice sporturi de iarnă. Era convins că nu se dusese singură însă, oricum, puţina viaţă particulară care-i mai rămânea nu-l interesa.

Atunci se ivise oportunitatea afacerii cu inelul lui Borgia, aşa că îi expedie o telegramă la Gstaad, cerându-i să se întoarcă de îndată. Ea sări în primul avion şi, văzând-o bronzată de soarele Elveţiei, Shalik o găsi încântătoare.

Îi povesti istoria inelului, fericit să constate interesul pe care ea îl arătă.

– O să vă placă la Natal, îi spuse. O ţară splendidă. Iar cei trei bărbaţi care vor colabora cu dumneavoastră sunt toţi nişte experţi care n-ar trebui să vă creeze dificultăţi. (Aici îşi studie concentrat trabucul care se consuma în mod egal.) Cred că ar fi necesar să vă previn: există şi riscuri. Kahlenberg e periculos.

Ea dădu din umerii superbi, zâmbind extrem de încrezătoare.

– Bărbații pot fi adeseori periculoşi, spuse cu nonşalanță, ca şi femeile, de astfel.

*

* *

Când Gaye Desmond înaintă spre biroul lui Shalik, cei trei bărbați se ridicară. În vreme ce Shalik făcea prezentările, ea îi observă cu atenție. Fizionomia lui Kennedy Jones îi plăcu. Îl categorisi drept nepericulos, probabil amuzant, în orice caz, uşor de suportat. Ochii ei verzi se opriră asupra lui Fennel, un tip cu siguranță periculos, cu care raporturile se anunțau delicate. Experiența ei la bărbați, precum şi expresia pe care i-o surprinse în ochii de un gri spălăcit, o avertizau că, mai devreme sau mai târziu, va avea obligatoriu o explicație cu el. Îl examină apoi pe Garry Edwards care, la rândul său, o aprecia din ochi. Îi plăcu asta, făcând-o să se simtă flatată. Îl socoti simpatic... Însă, Doamne, ce mai trio pestriț formau, iar ea urma să călătorească împreună cu ei. Cel solid, în special, amenința să devină supărător.

– O avem cu noi pe domnişoara Desmond, calul nostru troian, dac-o putem numi astfel, anunță Shalik.

– Ador această comparație, zise Gaye râzând. La fel de mult mi-aş dori să fiu şi Elena din Troia.

– Luați loc, vă rog, îi oferi Shalik un scaun. Domnişoara Desmond vă va însoți. Veți zbura marți spre Johannesburg, unde v-am reținut camere la Rand International Hotel. Acolo veți rămâne pentru perioada în care domnul Jones va organiza expediția. Am dat, de asemenea, dispoziții pentru închirierea unui elicopter, care va servi drept mijloc de transport pentru domnişoara Desmond şi domnul

Edwards. Am reuşit să obţin oarecari informaţii asupra domeniului lui Kahlenberg, însă nimic nu este absolut sigur. Mai înainte de a putea spera să vă apropiaţi de inel, este hotărâtor ca domnişoara Desmond să reuşească să pătrundă în casa lui Kahlenberg, pentru a verifica dacă informaţiile mele sunt întemeiate, referitor la diversele măsuri de siguranţă, precum şi la amplasamentul muzeului. Domnişoara Desmond va trece drept o fotografă profesionistă, în căutare de animale sălbatice. Am aranjat astfel încât să poată trece drept o ziaristă de la „Lumea animalelor", o revistă americană căreia, de-a lungul timpului, i-am făcut diverse servicii. Cum Kahlenberg are obiceiul să verifice tot, ar fi fost o prostie să nu-mi iau unele precauţii, nu? Domnul Edwards va fi pilotul profesionist al domnişoarei. Un elicopter reprezintă întotdeauna mijlocul ideal de deplasare pentru fotografierea animalelor sălbatice. Kahlenberg are un teren aviatic... Voi doi (Shalik se întoarse, desemnându-i pe Gaye şi Garry) veţi ateriza pe pista de-acolo. Veţi spune că aţi observat casa din elicopter şi veţi solicita permisiunea de a face fotografii. Evident, veţi fi refuzaţi, însă sunt convins că domnul Kahlenberg va dori s-o cunoască pe domnişoara Desmond.

– Şi dacă nu va dori? întrebă Garry.

Shalik îşi îndreptă privirea spre el, ridicând sprâncenele.

– Am spus că sunt convins de asta, deci va dori sigur. Eu nu arunc niciodată vorbe în vânt... Nu am nici o idee despre amplasamentul muzeului... Îmi imaginez să trebuie să se afle pe undeva prin casă, care este o construcţie vastă, fără etaj. Cum muzeul ascunde multe valori furate, probabil că nu se află la vedere, fiind şi foarte bine păzit. Acum opt ani, unul dintre agenţii mei, asistând întâmplător la descărcarea unui vapor în portul Durban, a remarcat pe

chei un număr considerabil de lăzi purtând pe ele numele lui Kahlenberg. Ştiind că problema mă interesează, a întreprins o anchetă discretă. Lăzile proveneau de la Bahlstrom, specialişti suedezi care, poate că ştiţi, sunt consideraţi în lumea întreagă primii fabricanţi de seifuri, experţi în siguranţa acestora. (Se întoarse către Fennel.) Vă spun ceva nou?

Acesta râse cu gura până la urechi:

– Sunt la curent cu tot ceea ce face Bahlstrom. Am lucrat la ei, acum... câţiva ani. Sunt al naibi de puternici.

– Aşa este, domnule Fennel, acceptă Shalik, şi tocmai pentru asta v-am angajat. (Îşi scutură iarăşi, grijuliu, trabucul.) Din fericire, agentul meu a dat dovadă de inteligenţă, reuşind să obţină de la armator copiile facturilor, purtând pe ele preţul, copii pe care, evident, mi le-a trimis. Imediat vi le voi înmâna, spre examinare. Graţie cunoştinţelor dumneavoastră vaste legate de sistemul de securitate al companiei Bahlstrom, vă veţi putea face o idee despre dispozitivul de apărare al casei Kahlenberg. (Îi întinse lui Fennel o mapă din plastic. Acesta aruncă o privire rapidă asupra conţinutului, după care strecură mapa în buzunarul interior al hainei.) Aveţi la dispoziţie timp până marţi dimineaţă. Atunci îmi veţi prezenta părerile dumneavoastră.

– Înţeles, răspunse Fennel, aşezându-se picior peste picior. Aşa o să facem.

Shalik i se adresă lui Garry.

– Domnule Edwards, sunt posesorul unor hărţi aeriene ale munţilor Drakensberg, precum şi ale domeniului lui Kahlenberg.

(O altă mapă din plastic circulă pe deasupra biroului.) O să am nevoie să-mi spuneţi dacă veţi putea ateriza cu elicopterul într-un loc desemnat de domnul Jones pe teritoriul lui Kahlenberg. Vom discuta şi despre asta, luni.

(Shalik își îndreptă acum atenția asupra lui Kennedy Jones.)

– Dumneavoastră veți fi responsabil de organizarea expediției, cât și de transport. Împreună cu domnul Fennel, veți merge pe șosea. Domnișoara, împreună cu domnul Edwards vor călători cu avionul. Puteți cheltui atât cât veți crede de cuviință, însă veți avea de învins numeroase dificultăți întâlnite pe drum. Pista care duce la domeniul Kahlenberg este aproape impracticabilă, în special în această perioadă a anului, când sunt așteptate ploi. Asta este însă treaba dumneavoastră. Va trebui, totodată, să găsiți o trecere, penetrând cercul zulușilor, care păzesc căile de acces către domeniu. Sunteți un expert în materie. Așa că nu intenționez să vă dau sfaturi.

– Mă voi ocupa de asta, îl asigură Jones.

– Bine. Ultima reuniune o vom ține vineri, hotărî Shalik. Atunci vom pune la punct ultimele detalii. Aveți întrebări?

Fennel se aplecă.

– La capitolul plată... Fiecare primește pentru treaba asta nouă mii de dolari, de acord, dar un avans din ei s-ar putea obține?

Shalik făcu o strâmbătură ce s-ar fi dorit zâmbet.

– Mă așteptam la asta din partea dumitale. (Scoase dintr-un sertar patru plicuri, înmânându-le celor prezenți, începând cu Gaye.) În fiecare dintre aceste plicuri veți găsi cecuri de călătorie cu un total de trei mii de dolari. După îndeplinirea cu succes a misiunii, veți primi și restul. (Își consultă ceasul de aur, Omega.) Deci, ne revedem aici, luni, la ora 9:30.

Gaye părăsi încăperea, sub privire fascinate ale lui Garry și Ken Jones. Amândoi se îndreptară spre ușa din spate, pe când Fennel abia se ridica de pe scaun.

– Domnule Fennel...

Acesta se întoarse.

– Avem de pus la punct împreună câteva probleme secundare, cu care nu trebuie obligaţi aceşti doi domni să-şi piardă vremea, vorbi liniştit Shalik.

Fennel dădu din umeri, aşezându-se la loc. Shalik îi concedie cu un semn al mâinii pe ceilalţi doi.

După plecarea lor, îşi alese un nou trabuc, îi reteză vârful şi îl aprinse meticulos, lansându-i o privire rece lui Fennel.

– Domnule Fennel, consider necesar să am cu dumneata o explicaţie clară. Camarazii dumitale au făcut amândoi puşcărie, deşi cu greu ar putea fi consideraţi răufăcători, în vreme ce dumneata eşti un răufăcător, ba chiar un criminal periculos, înrăit, aş spune. Te-am ales pentru această operaţiune datorită priceperii dumitale, însă nu trebuie să-ţi imaginezi cumva că nu-ţi cunosc trecutul. Ştiu că acum eşti dat în urmărire, deci foarte nerăbdător să dispari din Anglia. Ai denunţat cinci derbedei, în scopul de a obţine o reducere a pedepsei, iar şeful bandei din care făceau parte cei cinci – un oarecare Moroni – a jurat că îţi va veni de hac. S-a încercat lichidarea dumitale noaptea trecută, însă fără succes. A doua tentativă ar putea fi încununată de succes. (Shalik se opri pentru a-l studia pe Fennel, care stătea acum drept, lipit de scaun, cu ochii aruncând scântei.) Aşadar, domnule Fennel, vei constata, apropo de ceea ce tocmai ţi-am spus, că sunt perfect informat în ceea ce priveşte situaţia persoanelor pe care le angajez. Despre dumneata am chiar şi informaţii suplimentare. Eşti căutat pentru trei crime comise la Hong Kong, Cairo şi Istanbul. Două dintre victimele dumitale au fost femei, iar a treia un pervers care trăia din prostituarea propriei persoane. Deţin, legat de aceste crime, probe pe care

Interpolul ar fi încântat să le primească. Găseşti interesante lucrurile pe care ţi le spun acum, domnule Fennel?

Acesta îşi umezi buzele.

– E vorba de o ameninţare? Eu credeam că vom colabora.

– Mda... colaborăm, însă asta nu mă împiedică să te ameninţ. Două lucruri ar trebui să le ai neîncetat în minte. (Shalik îndreptă trabucul spre Fennel.) Primo: o vei lăsa liniştită pe Gaye Desmond. Abia intrase în acest birou şi ai şi început să-ţi faci gânduri cu privire la ea. Eşti un obsedat şi ţi-ai făcut iluzii că desişurile junglei africane îţi vor oferi ocazia să te comporţi în maniera animalică, atât de caracteristică dumitale. Aşa încât, te previn; dacă întreprinzi cea mai mică tentativă de acest gen cu domnişoara Desmond, îţi promit că dau Interpolului dosarul dumitale. Am fost clar?

Fennel se căzni să zâmbească, crispat.

– Aveţi toate atuurile în mână, încercă el să pară glumeţ. Vă înşelaţi în privinţa mea dar, de acord, o voi trata ca şi când ar fi vorba de mama.

Shalik se strâmbă, dezgustat.

– Îmi vei ierta această remarcă personală... O deplâng pe mama dumitale.

Fennel începu să râdă spart, dur.

– Nu e cazul. Ca hoaţă, era cea mai tare în vremea ei. Dacă simţiţi nevoia să compătimiţi pe careva, ăla ar fi taică-meu. Şi-a tăiat singur gâtul, când au săltat-o pe mama pentru zece ani.

– Povestea familiei dumitale mă interesează extrem de puţin, replică sec Shalik. A doua recomandare pe care ţi-o fac ar fi următoarea: am nevoie de acest inel. Operaţiunea nu va fi simplă, însă un tip atât de experimentat şi lipsit de

sensibilitate ca dumneata ar trebui s-o poată duce cu bine la capăt. De aceea, dacă dai greş, iar nu văd nici un motiv pentru care să nu trimit Interpolului dosarul dumitale. Vreau şi trebuie să înțelegi clar că nu voi tolera eşecul.

Fennel îşi arătă dinții, într-un rânjet veninos.

– Vă voi aduce scârba aia de inel, dar dacă treaba asta depinde într-atât de mine, ce-ați zice de o primă suplimentară?

– Asta vom vedea atunci când inelul se va afla în posesia mea. Acum, pleacă!

Fennel îl fixa cu privirea, însă cum Shalik puse mâna pe telefon, începând să formeze un număr, se ridică şi ieşi în biroul de alături, unde Natalie Norman bătea de zor la maşină. Fără a o învrednici cu vreuna din ocheadele lui obişnuite, o porni pe culoar, spre ascensor.

După plecarea lui, asigurată că îl auzea pe Shalik vorbind la telefon, fata opri micul magnetofon ascuns în sertar, scoțând banda din el.

Garry intră într-o cabină telefonică de unde o sună pe Toni, care-i răspunse imediat.

– Puicuțo, avem ceva de sărbătorit. Mi-e foame, aşa că vino să mă găseşti la „Costițe fripte”, în Carlton Towers, peste o oră.

Agăță receptorul, punând capăt zbieretului delirant al fetei. Ştia că trebuie să-i acorde cel puțin o oră pentru găteală. Toni era întotdeauna moşmondită atunci când venea vorba de toalete.

Când sosi la „Costițe fripte”, îl găsi pe Garry în plină euforie, după ce băuseră deja patru Martini-Vodka, la barul din Royal Towers. Ken Jones îl părăsise, motivând o întâl-

nire cu o mititică. Mai întârziaseră o vreme prin holul tixit al hotelului.

– Ce părere ai de toate astea? îl întrebase Jones.

– E o treabă care aduce parale bune, acceptase Garry. Tu şi cu mine o să ne înțelegem. Mai e însă şi Fennel...

Jones zâmbi.

– De ce-ți faci probleme? O ai la bordul ventilatorului tău pe Minunea Minunilor. Eu sunt cel care-l are pe cap pe Fennel.

– Tocmai de aceea, ai grijă cu el.

– Şi încă cum... Salut! Pe luni! Şterge-o acum şi fă să scârțâie de moarte arcurile somierei.

Cu aceste vorbe, Jones dispăru în noaptea umedă.

Toni apăru, încântătoare, la „Costițe fripte", în clipa în care Garry începea să-şi piardă răbdarea,

– Hai că mor de foame, se văită. Ce-ai întârziat atât?

– Ştiu, iubitule. N-am nici o scuză, gânguri, aruncându-i o ocheadă printre genele lungi. Îți plac?

Numai că acum, după ce o întâlnise pe Gaye Desmond, Toni White îi păru lui Garry un pic prea tânără, prea afectată, chiar mai puțin atrăgătoare ca altă dată.

– Eşti o minune, spuse totuşi.

Grație celor patru martini, glasul său suna convingător. Trecură în restaurant.

– Aşadar, ai obținut slujba aia? vru să ştie Toni, în timp ce se aşezau.

– Mămicule, păi altfel îți închipui că eram acum, aici?

– Să comandăm, şi după aia îmi povesteşti, OK?

– Lasă tu „OK" în seama afaceriştilor americani.

Toni începu să chicotească.

– Doamne, şi mie mi-e o foame de mor. Să comandăm mai repede.

Chelnerul se apropie. Garry comandă câte o duzină de stridii pentru fiecare, cu o jumătate de litru de Chablis, urmate de carne de vițel preparată după o rețetă scoțiană, cu garnitură de cartofi. Şi o sticlă de Batailley 1961. Ca desert, se hotărâră la un lichior de lămâie.

– Mm! se alintă Toni. Slujba asta a ta trebuie să fie formidabilă. Îți dai seama că masa asta o să te coste o avere?

– Ei şi? Chiar dispun de o avere.

Garry strecură o mână pe sub masă, explorând de-a lungul coapsei, însă Toni strânse picioarele.

Garry îşi retrase mâna.

– Ce-i asta, domnule Edwards? Mă miră aceste maniere ale dumneavoastră! spuse.

– Eu îmi petrec tot timpul mirându-mă de mine însumi, domnişoară White.

Li se aduseră stridiile.

– Ei, ia zi, ce e cu slujba asta? insistă Toni, extrăgând o stridie din cochilia ei... Doamne, ce pot să-mi placă astea!

– Atunci nu hăpăi totul în două minute. Gustă, apreciază, îi recomandă Garry, îndesându-şi în gură o stridie. Hămeseala nu cadrează cu fetele tinere şi atrăgătoare.

– Gata, ajunge! Zi mai bine despre noua ta slujbă.

– Ce să spun... e de mâna întâia. Plec la Natal. Cum noțiunile tale geografice sunt la fel de vagi ca şi ale mele, Natal se află pe undeva prin Africa de Sud. Trambalez acolo cu elicopterul o fotografă americană care vrea să pozeze animale sălbatice. E vorba de un`angajament pentru trei săptămâni, iar salariul e foarte tentant.

Toni rămase cu stridia în furculiță, dinaintea gurii. Îi aruncă lui Garry o privire întrebătoare, pe care acesta o evită.

– O fotografă? Cum... adică vei conduce o tipă prin junglă? Şi asta timp de trei săptămâni?

– Exact, încuviinţă Garry dezinvolt. Oricum, nu te înfuria degeaba. Am văzut-o. Are vreo patruzeci şi cinci de ani şi s-ar părea că e gravidă... Mă rog, genul de tipă care are obiceiul să te bată pe umăr, iar după ce mănâncă îşi curăţă dinţii cu scobitoarea.

Toni se holbă la el, cu gura căscată.

– Dar e îngrozitor!

– Nu-i aşa? În sfârşit, plata e bună şi, la urma urmelor ar putea să aibă şi barbă, ba chiar un picior de lemn, nu?

Toni aprobă, cu o mişcare a capului, atacând încă o stridie.

– Mda, bineînţeles.

Urmă un moment de tăcere, timp în care chelnerul strânse scoicile, şi un altul, mai lung, când li se servi carnea de viţel. Garry o privi pe furiş, strâmbându-se. „Drace! gândi. Asta ştie că torn gogoşi. Ce să fac cu ea?"

– Toni, iubito, începu mieros, te frământă ceva?

– De ce întrebi? Ar trebui? se miră ipocrit fata, fără să se uite la el, concentrată nevoie mare asupra cărnii din farfurie. Aici, ăştia au cea mai delicioasă carne de viţel din lume.

– E prea mult spus. Îmi amintesc că la Hong Kong...

– Cui îi pasă de Hong Kongul ăla! Zi, mai bine, cu cât te plătesc ăia ca să conduci o tipă însărcinată prin junglă, în Africa?

– N-am zis chiar că ar fi, ci pur şi simplu că aşa arată. Nu-i acelaşi lucru...

– Cât?

– Trei mii de dolari, minţi Garry.

– Mda..., o sumă frumuşică... Deci vei lipsi cam trei săptămâni?

– Cam aşa!

Toni continuă să mănânce. Avea în privire o expresie şocată care începea să-l nelinişească pe Garry.

– Natal e un loc interesant, se apără. Ar putea fi o adevărată călătorie de plăcere.

– Hai să nu stricăm cina asta, Garry, vrei? E pentru prima oară când vin la „Costițe fripte".

– Mă gândeam că asta limpezeşte oarecum discuția. Încerci cumva să faci o scenă?

Genele ei lungi clipiră de câteva ori, după care fata se aplecă asupra cartofilor din farfurie.

– Te rog, să profităm cel puțin de un lucru, fiindcă în ceea ce priveşte plăcerea cu care noi, amândoi...

Această revenire îi strică lui Garry pofta de mâncare. Împinse nervos din față farfuria, aprinzându-şi o țigară. Toni mânca tacticoasă, savurând exagerat carnea. Până când termină, nici unul dintre ei nu mai spuse nimic.

– Fir-ar să fie, Toni! Ce te-a apucat aşa, dintr-o dată? întrebă Garry, după ce chelnerul strânse masa. Am venit aici să sărbătorim un eveniment, da?

– Ador lichiorurile. Regina Victoria îşi îndopa oaspeții cu atâta mâncare, încât pe la jumătatea mesei nu mai puteau înghiți nimic. Lichiorurile băute le permiteau să continue să se îndoape.

– Nu te credeam atât de ofensată, draga mea. Întrebam doar, ce te-a apucat?

Sosiră lichiorurile. Într-un acces de furie prea mult înăbuşită în el, Garry stinse țigara în porția din fața sa.

– O iei în felul ăsta, domnule? făcu Toni, luând o înghițitură care-i umplu gura.

– Ascultă, Toni, nu ştiu ce e cu tine, dar ca scenă, ce faci tu e mai mult decât deplasat.

– Chiar aşa? se miră ea, punând jos cupa. Ei, dragul meu Garry, mă tot întreb cum trăiesc eu cu un amant care debitează numai minciuni. Am început să mă cam satur.

Se priviră în ochi.

– Închipuie-ţi că şi pe mine mă calcă pe nervi tipesele care-mi detectează minciunile, spuse liniştit Garry.

– Iată-ne, aşadar, aici, oftă Toni, ridicând braţele a neputinţă. Dracu' să te ia, dar eu tot te iubesc. Hai, mai bine, s-o ştergem acasă şi să facem dragoste.

El plăti fără să clipească, cu unul din cecurile de călătorie, de cincizeci de dolari, primite de la Shalik.

În taxi, Toni se aşeză deoparte, întinzându-şi picioarele pe strapontina din faţă.

– Fotografa aia... e superbă, nu-i aşa? întrebă deodată. Garry, iubitule, nu minţi... Spune-mi!

El se mulţumi să privească felinarele şi asfaltul spălat de ploaie. Într-un târziu, oftă:

– De acord... da... e minunată.

Mutriţa lui Toni se strâmbă de necaz.

– Dar o să te întorci, nu-i aşa, Garry?

– Stai puţin, Toni... Ascultă aici...

– Te-am întrebat... te întorci la mine?

El ezită, amintindu-şi părul roşcat al femeii care-i acapara gândurile în prezent.

– Nu ştiu.

– Bine. Mulţumesc că măcar ai fost sincer.

Veni lângă el, ghemuindu-i-se în braţe.

*

* *

Fennel îi ceru taximetristului să-l ducă în Hornsey Road, în capăt de tot, unde-şi avea Jasey vizuina jegoasă. În clipa în care taxiul ajunse în dreptul imobilului, Fennel,

având presimțiri sumbre, privi prin geamul acoperit cu picături de ploaie, însă nu observă nimic alarmant. Ajuns la capătul străzii aceleia parcă fără sfârşit, plăti taxiul şi se întoarse pe jos, rămânând la pândă, în întuneric. Pătrunse în imobil, pe scara luminată de un bec chior. Privi spre etajele de sus şi instinctul îl avertiză asupra pericolului. După o clipă de nehotărâre, înaintă fără zgomot pe culoarul urât mirositor, intrând în cabina de telefon aflată în spatele scării. Formă numărul lui Jacey.

Ascultă câteva momente țârâitul regulat, după care agăță receptorul. Părea foarte puțin probabil ca Jacey să fi ieşit la ora aceea, pe ploaia de-afară... Era trecut de zece, seara, iar Jacey se culca devreme. Fennel aşteptă.

Echipamentul de care urma să aibă nevoie în călătoria la Natal se afla acolo, sus. Avea nevoie de el. Era ascuns la loc sigur, în podul lui Jacey. Poliția ar fi trebuit să răscolească ceva, ca să-l poată găsi. Nu-i spusese lui Jacey unde-l ascunsese, exact pentru cazul când polițiştii ar fi făcut presiuni asupra sa.

Brusc, o idee care-i veni în minte îl făcu să zâmbească. Ridică receptorul şi formă 999.

– Se petrece ceva rău în Hornsey Road, la numărul 322, spuse, când o voce răspunse apelului... La ultimul etaj... E vorba, sigur, de o crimă.

Agăță iarăşi receptorul, după care, pisiceşte, ieşi din cabină. Trase cu urechea, apoi ieşi în noaptea ploioasă. Rămânând tot timpul în întuneric, traversă strada, oprindu-se în intrarea unei străduțe. Acolo aşteptă.

Nu trecu prea mult şi două maşini de poliție îşi făcură apariția din noapte, frânând în fața imobilului. Patru sticleți pătrunseră alergând în casa scării. Fennel ridică privirea spre ferestrele întunecate ale lui Jacey. După câtva timp, în

apartament se aprinse un bec. Aşteptă, lipit de zidul ud al străduţei, tremurând puţin din pricina vântului rece. Se scurseră aşa vreo douăzeci de minute, la capătul cărora trei agenţi îşi făcură apariţia, împingând de la spate doi vlăjgani solizi, cu cătuşe la mâini. Maşinile dispărură rapid. Acolo sus însă rămăsese un agent. Oare ce i se putuse întâmpla lui Jacey? se întrebă Fennel. Oricum, nu mai putea aştepta. Avea nevoie de echipament, mai mult ca de orice. Scoase batista şi o înnodă la ceafă, acoperindu-şi partea inferioară a feţei, după care traversă iarăşi, pătrunzând în clădire. Urcă în fugă scara, ferindu-se să facă zgomot. Ajuns la ultimul etaj, se opri să tragă cu urechea. Uşa lui Jacey era deschisă şi îl auzi pe poliţist cotrobăind prin odaie.

Ca o veritabilă fantomă, Fennel se strecură până la uşă, privind înăuntru. Peretele din faţă era stropit cu sânge. Cu spatele la uşă, agentul se afla îngenuncheat lângă trupul lui Jacey.

Fennel se strâmbă. Aşadar, Jacey, sărmanul idiot, abrutizat de băutură, fusese curăţat. Nu stătu pe gânduri. Iute precum fulgerul, se aruncă asupra agentului, mai înainte ca acesta să-şi dea seama că era atacat. Cu o lovitură zdrobitoare, pocni ceafa aplecată. Sticletele se prăbuşi grămadă, peste trupul însângerat al lui Jacey.

Fennel se grăbi să intre în dormitorul minuscul şi urât mirositor, sărind pe scara ce ducea la pod. Într-o clipă apucă sacul ce conţinea uneltele sale de lucru şi coborî scara. Ajunse rapid înapoi pe palier, de unde coborâră câte trei trepte deodată, până la parter. Gâfâind, ajunse la uşa de la intrare, unde se opri iarăşi, ascultând vaierul îndepărtat al sirenei unei maşini de poliţie. Se strecură afară, în noaptea ploioasă, alergând peste drum, unde se lipi de

zidul ud al străduței de mai înainte, în clipa în care o ambulanță și două mașini de poliție frânară scrâșnind.

„Bine cronometrat...”, mormăi, gânditor. Se îndepărtă, traversând câteva străduțe mizerabile, până să ajungă la o arteră principală. Fluieră la un taxi pe care îl zări apropiindu-se, și-i dădu șoferului adresa de la Royal Towers Hotel.

Ajuns la ușa apartamentului lui Shalik, ciocăni. Dură ceva până când ușa se deschise. George Sherborn, un bărbat în vârstă, cu o statură impunătoare, care-i servea de secretar particular și valet lui Shalik, îl fixă pe Fennel cu o privire disprețuitoare și mirată în același timp. Știa totul despre Fennel și, după o scurtă ezitare, se trase deoparte, făcându-i loc să intre.

– Shalik a plecat pentru perioada sfârșitului de săptămână. Despre ce este vorba?

– Trebuie s-o cărăbănesc de urgență din țară, declară Fennel, ștergându-și transpirația de pe față cu dosul mâinii. Sunt băgat într-o treabă împuțită. Nenorociții care mă caută au dat de prietenul meu și l-au mătrășit. Polițiștii sunt la el acasă în clipa asta și nu le va trebui prea mult până să-mi găsească peste tot amprentele în dărăpănătura aia de ascunzătoare. Odată găsite amprentele, m-am dus pe copcă.

Sherborn, care nu se mira niciodată de nimic, era în stare să facă față oricărei situații neprevăzute, cu detașarea unui episcop anglican când prezidează o serbare de caritate. Cum știa că fără Fennel operațiunea cu inelul lui Borgia nu putea fi dusă la bun sfârșit, îi ceru acestuia să aștepte, dispărând în încăperea vecină. După vreo jumătate de oră, reapăru.

– Jos te așteaptă o mașină care te va duce la Lydd, de unde iei un avion taxi până la Tonquet. De-acolo o altă mașină te va duce la Paris. Vei rămâne la hotelul Normandy

până la plecarea avionului de Johannesburg. Biletul îl găseşti la Orly. (Sherborn îl privi impersonal pe Fennel, cu ochi de peşte mort.) Îţi dai, sper, seama că toate aceste cheltuieli ţi se vor scădea din salariu, nu-i aşa?

– Cine-a zis asta, bă, vierme bătrân? se stropşi Fennel.

– Te rog să te comporţi civilizat. Domnul Shalik va fi extrem de nemulţumit când va afla cele întâmplate. Acum, dispari! (Îi întinse o foaie de hârtie.) Aici ai toate detaliile. Paşaport ai?

– Du-te-n..., i-o reteză Fennel, smulgându-i din mână hârtia şi pornind spre ascensor.

Cinci minute mai târziu, un Jaguar închiriat îl purta către Lydd.

CAPITOLUL III

La numai zece minute după încheierea discuției cu Gaye, Garry, Jones și Fennel, Shalik intrase în biroul Nataliei, cu pardesiul pe braț și o geantă de week-end, în mână.

Ea ridicase privirea, întrerupând lucrul.

Pentru Shalik, Natalie Norman făcea parte din mobilier: utilă, extrem de eficace, o femeie devotată, incoloră, aflată în serviciul său de trei ani. O alesese să-i fie asistentă, dintre puținii săi salariați cu înaltă calificare, propuși de o agenție de plasare.

În vârstă de treizeci și opt de ani, Natalie Norman vorbea curent franceza și germana, deținând o impresionantă diplomă în științe economice. Fără preocupări aparente, în viața din afara biroului lui Shalik, reprezenta în ochii acestuia o mașinărie indispensabilă prin eficacitatea cu care funcționa.

Shalik era atras de femeile frumoase, senzuale. Pentru el, Natalie Norman, cu fizicul ei ingrat și tenul ei palid, nu reprezenta decât un simplu robot. Rareori o și privea când îi vorbea.

– Pe perioada week-endului voi lipsi, domnișoară Norman, o anunță, oprit lângă biroul ei. Am să vă rog să

treceți mâine pe-aici, vreo oră, să deschideți curierul, după care sunteți liberă pentru restul sfârşitului de săptămână. Pentru luni, la ora zece, am o întâlnire programată.

Spunând acestea, plecase, fără a-i mai acorda vreo atenție, vreun zâmbet, fără a-i ura măcar week-end plăcut.

În dimineața următoare, ea sosi la ora obişnuită, pentru a se ocupa de curier. Tocmai începuse să-şi facă ordine pe birou, când apăru George Sherbon.

Pe Sherborn îl detesta, reciproca fiind valabilă. În ochii ei, nu era decât un porc libidinos şi un lingău.

În ziua în care se angajase ea la Shalik, Sherborn, roşu la chip, îşi plimbase mâna pe fundul ei rotund, în timp ce era ocupată cu lipitul unui plic mare. Oripilată de contactul cu acest tip, se întorsese dintr-o mişcare şi îl plesnise peste față cu plicul. Lovitură care îi umpluse nasul de sânge.

De atunci se urau, dar lucraseră împreună, servindu-l pe Shalik, amândoi, cu competență.

– Ați terminat? întrebă Sherborn, plin de sine. Dacă da, puteți pleca. Rămân eu.

– Mai durează câteva minute, îi răspunse fără să-l privească.

Sherborn aprobă din cap, o parcurse cu o privire disprețuitoare, după care intră în biroul lui Shalik.

Natalie trase cu urechea câteva momente bune apoi, auzindu-l pe Sherborn că forma un număr de telefon, scoase dintr-un sertar o sacoşă mare de plastic, pentru cumpărături. Dintr-un alt sertar luă micul magnetofon şi trei benzi de înregistrare. Le introduse rapid în sacoşa pe care o închise cu grijă. Se apropie uşor de uşă, lipind urechea de panou.

– Am cuibul la dispoziția mea, iubito, spunea Sherborn. Da... pentru tot sfârșitul de săptămână; de ce n-ai veni până aici? Ne-am putea distra.

Natalie se îndepărtă, strâmbându-se cu dezgust. Îmbrăcă mantoul, își împodobi capul într-o eșarfă neagră și, luându-și sacoșa, porni către ascensor, apăsând butonul de apel.

Pe când aștepta, Sherborn apăru în cadrul ușii.

– Plecați?

– Da.

Îl învălui într-o privire rece, văzând interesul cu care îi studia sacoșa de provizii.

– Acolo purtați toate secretele firmei, nu?

– Da.

Ușile ascensorului se deschiseră și ea dispăru în cabină. În momentul în care ușile se închiseră, Sherborn îi adresă un zâmbet disprețuitor.

Natalie luă un taxi până în Kensington, unde ocupa un apartament de două camere, pe Church Street. În noaptea trecută dormise foarte puțin, tot răsucindu-se în pat, incapabilă să se hotărască dacă să-l trădeze pe Shalik, sau nu. Chiar și acum, când descuia ușa, intrând în sufrageria micuță, dar plăcută, mobilată cu gust, ezită în luarea unei hotărâri.

După ce puse jos sacoșa, își deznodă eșarfa de pe cap, dezbrăcă mantoul și se cufundă într-un fotoliu, în care rămase mai multe minute. Știa că o va face și își reproșa asta. Se uită la ceas. Era unsprezece și zece. Mai exista încă șansa ca Burnett să nu se afle la bancă în această dimineață de sâmbătă. Dacă nu se afla, însemna că trebuia să renunțe la intenția sa. După o scurtă îndoială, formă numărul de telefon.

Se lăsă pe brațul fotoliului, ascultând soneria telefonului.

– Aici Banca Națională din Natal, răspunse o voce impersonală.

– Aş putea vorbi, vă rog, cu domnul Charles Burnett?

– Cine întreabă?

– Domnişoara Norman... Domnul Burnett mă cunoaşte.

– Un moment.

O scurtă aşteptare, apoi o voce baritonală, caldă, insinuantă, răsună în aparat:

– Domnişoara Norman? Încântat... ce mai faceți?

Ea avu un uşor frison, după care se strădui să vorbească.

– Aş dori să vă văd, domnule Burnett... urgent.

– Bineînțeles. Dacă ați putea veni imediat... peste o oră plec la țară.

– Nu! aproape țipă de ea, pradă unui dezgust de propria persoană vecin cu isteria. Într-o jumătate de oră... aici... în apartamentul meu! Church Street, numărul 35A, etajul patru. Insist, este urgent.

Urmă tăcere şi, în sfârşit, vocea caldă de bariton reîncepu, pe un ton uşor înțepat:

– Nu cred că e posibil, domnişoară Norman.

– Aici! Într-o jumătate de oră! țipă Natalie cu glas strident.

Puse receptorul în furcă cu un gest brusc, după care se lăsă în fotoliu, rezemându-şi capul pe spătar. Cuprinsă de frisoane, începu să scâncească nervos. Timp de câteva minute îşi oferi luxul de a plânge. Lacrimile fierbinți se uscară, în cele din urmă. Tremurând, se duse la baie, se spălă pe față şi consacră apoi câteva minute bune reparării dezastrului suferit de machiaj.

Reveni în sufragerie unde scoase din bufet o sticlă de whisky pe care o păstra pentru Flash. Îşi turnă o porţie zdravănă pe care o dădu pe gât dintr-o înghiţitură.

Se aşeză şi aşteptă.

Treizeci şi cinci de minute mai târziu, răsună soneria de la intrare. La zgomotul acesteia, sângele îi năvăli în obraji, după care se retrase. Avea un chip ca de cretă. Vreme de un lung moment rămase nemişcată, apoi, la o nouă izbucnire a soneriei, făcu un efort, se ridică şi deschise.

Charles Burnett, preşedintele Băncii Naţionale a Natalului, intră maiestuos în odaie, ca o corabie cu toate pânzele în vânt. Uriaş, bine clădit, avea un chip roşu-violaceu, ochi duri, pătrunzători, iar craniul chel ornat de franjuri de păr alb, era de un roz lucios. Îmbrăcat impecabil într-un costum gri produs de Saville Row, având la butonieră o garoafă de un roşu sângeriu, părea să interpreteze personajul convenţional de film al bancherului plin de parale şi influent.

– Draga mea domnişoară Norman, spuse, de ce atâta grabă?

O cercetă, cuprins de un sentiment de aversiune, însă era un om prea delicat şi versat, pentru a se trăda. Ce vrăjitoare îngrozitoare! gândi. Trup drăguţ, picioare frumoase, de acord, însă mutra asta palidă şi acră, ochii ăştia negri şi trişti, în fine, expresia asta morocănoasă.

În prezent, Natalie îşi recăpătase sângele rece. Whisky-ul îi oferea o falsă siguranţă.

– Vă rog, luaţi loc, domnule Burnett. Nu vă voi răpi mult timp. Am informaţii cu privire la domnul Kahlenberg, care vă vor interesa, cu siguranţă.

Burnett își etală fizicul impresionant într-un fotoliu. Pe chip i se citea un oarecare interes, însă în sinea lui gândea, perspicace: „Deci, a meritat să plătesc. Lași să cadă o sămânță așa, la întâmplare, iar câteodată se întâmplă ca ea să rodească". În calitatea sa de președinte al Băncii Naționale a statului Natal, proprietate a lui Kahlenberg, Burnett primise de la patronul său consemnul de a culege și cele mai mărunte zvonuri care ar fi circulat prin Londra, susceptibile de a aduce atingere în vreun fel imperiului de la Natal, al lui Kahlenberg. Cu vreo două săptămâni înainte, Kahlenberg îi trimisese o telegramă, succint redactată.

Am nevoie de informații privind activități Armo Shalik.

Burnett știa totul despre Armo Shalik, însă nimic despre activitățile sale profesionale. Telegrama îl consternase. A face rost de informații cu privire la Shalik – capabile să-l intereseze pe Kahlenberg – ar fi fost la fel de dificil ca și încercarea de a afla ceva despre Sfinx. Cu toate acestea, Burnett știa că urma să-și dea toată silința, pentru a satisface cererea, Kahlenberg insista ca toate cererile sale să fie îndeplinite, oricare ar fi fost dificultățile de înfruntat, sau prețul de plătit.

Șansa vru ca la numai două zile Shalik să ofere un cocteil, la care să fie invitat și Burnett. Acolo a întâlnit-o pe Natalie Norman. Burnett credea în efectele benefice ale amabilității cu care își trata subalternii. Nu spusese odată George Bernard Shaw că poți să-i tragi un șut în fund unui tip în vârstă, pentru că știi cine este, însă nu poți face niciodată asta unui tânăr: nu știi cine va deveni.

Văzând-o pe Natalie supraveghind servirea băuturilor, în indiferența generală, își părăsise nevasta, care oricum îl călca pe nervi cu toată talpa, și se apropiase de ea.

Avea farmec şi era înzestrat cu darul conversaţiei, ceea ce îl ajută să afle în foarte puţin timp că femeia aceea lipsită de frumuseţe era mâna dreaptă a lui Shalik. Ghici, de asemenea, că era în mare lipsă de dragoste. Îi câştigă cu uşurinţă încrederea, flecărind cu ea vreme de câteva minute, timp în care creierul îi lucra cu repeziciune. Ea îi putea fi de o importanţă vitală, însă ştia că nu putea rămâne mult timp în compania ei, pentru că Shalik deja privea în direcţia lor, ridicând sprâncenele.

– Domnişoară Norman, îi şopti mai mult, sunt în măsură să ajut oameni ca dumneavoastră, în caz că, eu ştiu? aţi avea nevoie. Vă rog să reţineţi numele meu: Charles` Burnett, de la Banca Naţională din Natal. Dacă vreodată situaţia dumneavoastră actuală ar înceta să vă mai satisfacă, în sensul că aţi dori să câştigaţi mai mult, nu ezitaţi să mă contactaţi.

Văzându-i expresia perplexă, o părăsi, cu zâmbetul pe buze. Reîntors acasă, se instală la birou, meditând la următoarea mişcare. Spera să nu-i fi părut prea nerăbdător acelei femei cu chip palid. Ea putea fi spioana de care avea nevoie. Avea, în mod vizibil, nevoie de raporturi fizice cu un bărbat viril. Burnett recunoscuse toate simptomele: era slabă, cu cearcăne negre la ochi, cu un aer veşnic deprimat. Avea nevoie de un partener solid, cu care să împartă patul, aşa că hotărî: acesta ar fi primul truc cu care să încerce s-o prindă în plasă.

Burnett dispunea de multe relaţii utile, iar printre acestea, fostul inspector Tom Parkins de la Departamentul Central de Investigaţii. Îi telefonă.

– Parkins... aş dori să-mi găseşti un puştan derbedeu, pentru o treabă cam ordinară. Un tip absolut lipsit de

scrupule, un şmecheraş cu personalitate, care să nu aibă mai mult de douăzeci şi cinci de ani. Ai aşa ceva printre cunoştinţele tale?

– Nu cred să fie greu de găsit aşa ceva, domnule, răspunse vocea poliţaiului. Plata ar fi interesantă?

– Foarte.

– O să mă gândesc, domnule. Pot să vă sun după prânz?

– Exact, spuse, Burnett, convins că dorinţa îi va fi îndeplinită.

Către ora trei, Parkins îi telefonă.

– Am ceea ce vă trebuie, domnule, îl anunţă. Flash Jackson: douăzeci şi patru de ani, arată excelent, cântă la chitară într-un club de mâna a cincea din Soho şi are nevoie veşnic de bani. Acum câtva timp a făcut doi ani de puşcărie pentru furt.

Burnett ezită.

– Nu e cam riscant, Parkins? Oare nu mă expun la vreun şantaj?

– În nici un caz, domnule. Aşa ceva... nu se va întâmpla niciodată. Vă asigur... De astfel, aş fi în măsură să evit acest lucru, întrucât îl am la mână cu ceva pe acest tânăr şnapan. Nu vă faceţi probleme din acest punct de vedere.

– Perfect. Trimite-l la mine, la ora cinci. Îţi voi credita contul pe care-l ştiu, cu zece lire sterline, Parkins.

– Foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule. Veţi fi satisfăcut de prestaţia lui Jackson.

Flash Jackson apăru cu zece minute întârziere, secretara introducându-l în impunătorul birou al lui Burnett. Aceasta lucra de atâta vreme pe lângă Burnett, încât nimic nu o mai mira..., nici măcar Flash Jackson.

Burnett îl studie pe tinerelul care mergea legănat, având pe buze un surâs ce trăda îngâmfarea prostească. Înalt şi slăbănog, Jackson avea părul negru, buclat, lung până aproape de umeri. Purta pantaloni strâmţi, de culoarea muştarului, o cămaşă bleumarin foarte largă şi un lanţ aurit în jurul gâtului, având atârnat de el un clopoţel care suna la fiecare mişcare.

„Ce mai figură de om! gândi Burnett. În fine, cel puţin e curat."

Fără să-l roage nimeni, Jackson se instală într-un fotoliu, picior peste picior, şi-l fixă pe Burnett cu insolenţă, arcuindu-şi sprâncenele.

– Fostul poliţai zice că aveţi o treabă pentru mine. Cât plătiţi? întrebă. Vă spun de la început că n-am de gând să mă cocoşez lucrând în cavoul ăsta. E clar?

Burnett, care era obişnuit să trateze cu tot felul de oameni, ştia să se arate maleabil când era cazul. Cu toate că i-ar fi tras cu mare plăcere un şut în fund acestui puşti pletos, simţi că n-ar fi fost exclus ca Flash să fi fost exact omul de care avea nevoie.

– Nu vă cer să lucraţi aici, domnule Jackson, îl asigură. Am o treabă mai puţin obişnuită, pe care aţi putea-o duce la capăt şi care v-ar aduce nişte bani.

Jackon ridică o mână moale, într-o încercare de protest.

– Lăsaţi-mă cu „domnule" şi toate dulcegăriile astea. spuneţi-mi Flash.

– Sigur că da..., dar de ce Flash?

– Gagicile mă numesc aşa... pentru că le uluiesc.

– Formidabil, făcu Burnett, aşezându-se mai bine în fotoliul directorial. Ceea ce aş vrea să vă cer să faceţi...

Şi-i explică.

Flash Jackson se lăsă cu importanță pe spate, în fotoliu, ciulind urechile. Ochii săi spălăciți, glaciali, studiau chipul lui Burnett, în vreme ce acesta vorbea. În final, când Burnett îl întrebă: „Ei bine, asta e... Credeți că v-ați putea angaja?” Flash pufni:

– Vorbă multă, sărăcie, zise, întinzându-și picioarele lungi. Prostovanca asta vrea și ea să se... aia, nu? (Burnett încuviință din cap.) După ce i-o trag la meserie o să mai vrea... este? (Burnett încuviință din nou.) Păi atunci o să trebuiască să... Bănuiesc că vreți s-o storc ca pe-o lămâie, nu?

– Da... întocmai.

– Îmi plătiți o sută de lire pentru lucrare, iar ce scot în plus de la ea e-al meu... da?

Burnett se mulțumi să aprobe din cap. Simplul fapt de a fi nevoit să trateze cu un astfel de om îl murdărea, parcă. Jackson continuă să-l fixeze, tolănit în fotoliul lui:

– Doamne, Doamne, și mai zice lumea de mine că sunt delincvent!

Privirea lui Burnett deveni de gheață.

– Vrei treaba asta, da sau nu?

Se studiară fără să clipească, un moment destul de lung, după care Flash dădu din umeri.

– O! Bineînțeles!... Ce-am de pierdut? Cum arată gagica?

– Simplă, dar convenabilă, răspunse Burnett, folosind fără să-și dea seama o expresie din ghidul Michelin pentru a desemna un hotel franțuzesc de mâna a treia.

– Bun. Unde dau de ea?

Burnett îi dădu adresele de-acasă și de la biroul ale Nataliei, bătute la mașină pe o bucată de carton alb.

– Vreau o treabă rapidă.

Flash zâmbi cu gura până la urechi.

– Dacă ziceți că tipa e moartă după... așa și pe dincolo, mă voi ocupa de ea, iar treaba o să i-o fac atât de meseriaş încât o să mai vrea şi iar o să mai vrea, asigură el, fără să-l scape din ochi pe Burnett. Dar sticleții nu sunt amestecați, nu?

– Nici nu se pune problema.

– Oricum, dacă se bagă ei pe fir, dau totul pe goarnă. Şi aşa, treaba nu prea mă scoate din pantofi.

Burnett îl privi cu răceală.

– Te achiți însă de însărcinare, da?

– Am zis c-o s-o fac, o fac, ce mai!

– Stoarce-o de toți banii pe care i-i vei putea lua, dacă vei fi în stare. Aş dori s-o ştiu într-o situație financiară dezastruoasă, intrată în datorii până-n gât.

Flash se ridică, plin de obrăznicie.

– Dacă mi-ați putea plasa un avans... Ştiți, sunt cam strâmtorat.

– Numai după ce termini treaba, îl concedie Burnett, cu un gest sec.

*

* *

În frigul şfichiuitor al unei seri de ianuarie, Natalie Norman constată că pneul din spate dreapta al maşinuței sale era dezumflat. Lucrase până târziu, iar acum nu-şi dorea decât să ajungă acasă, unde să se cufunde într-o baie fierbinte. Ca de obicei, îşi parcase micul Austin într-o fundătură, în apropiere de Park Lane. Acum tremura lângă maşină, privind cu un aer dezdănăjduit la cauciucul acela, când, din umbră, apăru un tânăr înalt, subțirel, într-o scurtă de oaie, cu mâinile îndesate adânc în buzunarele pantalonilor.

Aflând unde-şi parca Natalie maşina, Flash îi deşurubase ventilul unuia dintre pneuri, dezumflându-l, cu vreo oră înainte.

Aşteptase pe drum, îngheţat, înjurând de mama focului, până în clipa în care o zărise apropiindu-se. Era pentru prima oară când dădea cu ochii de ea, pe fugă, şi-i mai veni inima la loc observând la lumina felinarului picioarele suple, lungi, ale femeii. Slavă Domnului că nu avea nişte butuci, cât picioarele de pian.

Continuă s-o studieze şi când ea ajunse sub lumina felinarului, Flash se strâmbă. Trup mişto, fără discuţie, însă în rest fată bătrână în toată urâţenia ei, leşinată după sex şi tot atât de lipsită de personalitate ca o pisică înecată. „'Tu-i maica mă-si! gândi. Ce-o să mai trebuie să-mi gâdil imaginaţia, ca s-o pot regula!"

– Aveţi vreo problemă, domnişoară? întrebă. Vă pot ajuta?

Apariţia neaşteptată o lăsă mască pe Natalie. Se uită dezorientată în dreapta şi-n stânga, însă nu era nimeni prin apropiere.

– Un cauciuc spart, spuse nervoasă. N-are importanţă... iau un taxi... Mersi.

El se mută sub felinar, ca să-i permită să-l studieze. Privirile li se întâlniră, iar inima ei începu să bată mai tare. Înalt şi suplu, ca un animal frumos. Impresionată de părul lui buclat, lung până peste guler, se simţi invadată de un flux de sânge fierbinte, reacţie resimţită ori de câte ori întâlnea pe stradă un tip viril. Chipul ei palid, inexpresiv, nu trăda însă nimic din emoţia care tocmai o cuprinsese.

– Aranjez eu roata, spuse Flash. Urcaţi-vă în maşină, la căldură, domnişoară. E frig al dracului, nu-i aşa?

– Este, dar nu vă osteniți. O să iau un taxi.

– Urcați-vă în mașină... aranjez eu totul... în cinci secunde.

Ea descuie portiera și intră în mașină, privindu-l recunoscătoare cum se apucă de treabă. În mai puțin de zece minute, el se apropie de geam, ștergându-și mâinile pe turul pantalonilor.

– Gata domnișoară, s-a făcut... Puteți pleca.

Ea își ridică ochii, privindu-l prin geamul deschis, iar el se apleca în față, fixând-o. Oare ce citesc în ochii lui de puștan seamănă a promisiune? se întrebă ea. Inima i se zbătea ca un păstrăv tocmai scos din apă și aruncat pe mal.

– Pot să vă duc undeva?

Zâmbi. Iar el ajunse la concluzia că, atunci când zâmbea, nu mai era chiar atât de urâtă.

– Nu treceți cumva pe lângă Knightsbridge? întrebă, știind dinainte că acolo era locuința ei.

– Ba da... Pe Church Street.

– Domnișoară, nu pot să refuz o asemenea ofertă.

Ocoli mașinuța și se strecură pe locul de lângă ea. Când umărul lui o atinse, avu senzația unui șoc electric.

Era furioasă pe ea însăși pentru că mâna îi tremura în așa hal, încât nu reușea să introducă cheia în contact.

– Vă e frig. Vreți să trec eu la volan, domnișoară?

Îi întinse cheile, fără o vorbă, iar el ocoli din nou mașinuța. În timp ce ea schimbă locul cu cel de lângă volan, fusta i se agăță de schimbătorul de viteze, dezgolind-o. Nu făcu nici o mișcare de a se acoperi, știind că punctul ei forte îl reprezentau tocmai coapsele.

– Am înghețat, reuși să spună în timp ce Flash se instala la volan.

– Şi eu... Ger al naibii, ce mai!

Se aştepta să-l vadă pornind cu scârţâit de cauciucuri, însă nu, dimpotrivă. Conducea bine, menţinând limita de cincizeci de kilometri pe oră, cu o uşurinţă care o surprinse.

– Locuiţi în Knightsbridge? se hazardă ea.

– Cine... eu? N-am atâtea parale, pufni el. Stau într-o gaură de şobolan, în Parsons Green, şi sunt şomer. De fiecare dată când rămân doar cu o liră în buzunar, îmi place să mă plim pe Knightsbridge, cu ochii la vitrine. Visez la ce mi-aş putea cumpăra de la Harrods, dac-aş avea ceva bani.

Ea îi studie profilul plăcut, simţind iarăşi fierbinţeala dorinţei.

– De ce nu lucrezi nicăieri? În ziua de azi găseşti orice de lucru.

– Am fost şi cam bolnav. Am un plămân atins... Uneori mai apar complicaţii... şi atunci sunt pus imediat pe liber. Ultima oară mi s-a întâmplat acum două săptămâni.

„Ce gogoşi pot să scot din mine! se minună singur. Aproape cred şi eu ce spun." Şi simţind că a mers un pic prea departe, adăugă:

– Săptămâna viitoare o să am ceva de lucru. De-acum mă simt bine.

Natalie înghiţi hapul, credulă.

– Mă bucur mult pentru dumneata.

El se întoarse, adresându-i acel surâs care-i adusese numele de Flash, iar ea simţi dorinţa crescându-i atât de năvalnic încât crezu că va leşina.

– Nu trebuie să vă faceţi probleme pentru mine, domnişoară. Nimeni nu-mi poartă de grijă, nici măcar eu singur. (Iar după o oarecare tăcere.) Vă întoarceţi târziu acasă...

– Se întâmplă destul de des să lucrez până târziu.

– Church Street, parc-ați spus?

Treceau chiar pe lângă stația de metrou Knightsbridge.

– Da

– Locuiți singură?

Din păcate, da! gândi ea cu amărăciune. Singură... mereu singură.

– Da.

Ochii lui Flash alunecară pe picioarele rămase dezvelite, până deasupra genunchilor. Sărmană puicuță! gândi. O să fie simplu de tot.

– Eh, o mulțime de oameni locuiesc singuri, spuse tare. Se întorc de la muncă, se închid în coşmelia lor tristă şi gata, până dimineața următoare când o iau de la capăt. De-aia prefer să hoinăresc seara pe străzi. Dacă rămân în cameră, mă omoară gândurile negre.

– Nici nu ştiți cât de bine vă înțeleg. (Pentru că tocmai intrau pe Church Street, îl atenționă:) Aici e... Pe dreapta.

Bun, gândi el, iată şi momentul adevărului. Mă invită sau nu să intru?

– Clădirea aia mare?

– Exact. Coborâți rampa, până în garaj. (Ezită o clipă, după care reluă, pierdută:) Poate doriți să vă spălați pe mâini, după ce ați schimbat roata? Ați merita, cu siguranță, chiar un păhărel.

Flash îşi ascunse zâmbetul. Îşi închipuise că va fi simplu, însă nici chiar aşa.

– Da, m-aş spăla cu plăcere pe mâini, zise, direcționând maşina spre uriaşul garaj, luminat.

Ajunseră cu ascensorul până la etajul patru, timp în care nu se priviră şi nu-şi spuseră nimic.

Ea descuie, făcându-i semn să intre în micul salonaş, plăcut ca aspect.

– Scoateţi-vă haina, îl pofti cu glas nesigur.

Ochii lui cercetară încăperea.

– E foarte mişto aici.

Ea avea să remarce plăcerea lui de a folosi expresia „mişto".

– Baia e în spate.

După ce-l lăsase singur, îşi scosese mantoul şi eşarfa, simţindu-se copleşită de o dorinţă disperată de a face sex cu el.

Stătea în mijlocul încăperii, palidă, tremurând, aşteptându-l să iasă din baie, iar el înţelese că, din partea ei, calea era liberă.

– Nici n-am făcut cunoştinţă. Mă cheamă Flash Jackson.

– Pe mine, Natalie Norman.

– Drăguţ nume... Natalie... îmi place cum sună.

Privirile li se întâlniră, după care el veni şi-o luă în braţe. Tremura, simţindu-i mâinile cum coborau pe spatele slab. Vreme de o clipă îşi dori să-l poată respinge, însă dorinţa era prea mare.

Ca prin vis realiză că era purtată spre dormitor. Pe pat se destinse, mişcându-se uşor într-o parte şi-n alta, pe când el se dezbrăca. Se abandonă apoi îmbrăţişării animalice.

Flash Jackson deschise ochii, suspinând din adâncul pieptului. Cine-ar fi crezut! gândi, cu ochii în tavan. Cea mai senzaţională partidă făcută vreodată.

Se întoarse, privind-o pe Natalie care, adormită pe spate, îşi acoperea sânii ascuţiţi cu braţele. Îi contemplă trupul bine făcut. Păcat de moaca asta urâtă. O împunse uşor, cu cotul.

– Scoală-te! Mi-e foame. Ai ceva de haleală?

Ea se mişcă, ridicând spre el o privire strălucind de o satisfacţie necunoscută până atunci. Parcă o uşă după care bâjbâise până atunci se deschisese brusc, lăsând soarele, briza şi zgomotul mării să pătrundă în coşmelia tristă în care vieţuise până atunci.

– De mâncare... bineînţeles. (Se ridică în capul oaselor, căutându-şi halatul.) Stai acolo..., iar eu am să-ţi aduc ceva. Vrei şi de băut?... Am nişte gin.

Continua s-o observe. Dorinţa de a plăcea, privirea încărcată de tandreţe, tremurul pe care i-l dădea plăcerea, toate o făceau extrem de greu de suportat.

– Doar ceva de haleală, atâta tot.

Ea dispăru în bucătărie, iar câteva momente mai târziu, coborî şi el din pat, îmbrăcându-se. Se uită la pendula care arăta orele douăzeci şi două şi cinci. Simţi mirosul de slănină pusă la prăjit, parcurgând din ochi cămăruţa bine întreţinută. O văzu pe Natalie prin uşa deschisă, ocupată în bucătărie, cu spatele la el. Cotrobăi rapid prin comodă, găsind în sertarul de sus o tabacheră şi o brichetă, ambele din aur şi o casetă de bijuterii, în care se înghesuiau un colier de perle, două inele fără prea mare valoare... Îndesă totul prin buzunare. Trecu apoi prin sufragerie, oprindu-se în uşa bucătăriei.

– Miroase bine, zise.

Ea se întoarse, zâmbitoare.

– Vrei mau mult de patru ouă?

– Cred că-mi ajung.

Trecu plină de energie prin faţa lui, aranjând masa.

– Tu nu mănânci? o întrebă, văzând-o că punea doar un tacâm.

– Nu... Gata. Stai jos.

Mâncă lacom. „Nimic de zis, gândi, sorbind cu înghițituri mici ceaiul pe care i-l pusese lângă farfurie, știe să prăjească ouă cu slănină. Păcat că n-are și cartofi prăjiți, sau măcar ketchup, dar ce să-i faci? Nu le poți avea chiar pe toate".

O simțea studiindu-l, de pe canapeaua pe care ea era așezată, și după privirea blegoasă își dădu seama că a înghițit momeala. Termină masa și se șterse la gură cu șervețelul oferit, lăsându-se pe spătarul scaunului.

– Excelent, zise, cu adevărat excelent.

– Ți-era foame, nu-i așa?

O privi lung, în adâncul ochilor.

– Da... Și tu ai fost flămândă.

Se uită într-o parte, cu obrajii în flăcări.

– Să nu mai vorbim despre asta, da? A fost pentru prima oară.

– Și ce dacă? Odată și odată tot trebuia să începi. (Se ridică.) Ei bine, trebuie s-o iau din loc. (Făcu deliberat o pauză.) Mulțumesc pentru tot. A fost grozav. Și aia, și aia!

O văzu că strânge pumnii.

– N-ai vrea să... rămâi? încercă ea, nesigură. E așa de urât afară. Dacă vrei, poți să rămâi.

El scutură din cap.

– Trebuie să mă întorc la ogeagul meu, zise, îndreptându-se leneș spre ușă.

– Sper că... sper că ne mai vedem, mai încercă, cu disperarea în ochi.

Iată-ne, gândi el. Asta-i momeala.

– Cine știe? se întâmplă tot felul de chestii. Cum o vrea soarta.

Şi înainte ca Natalie să-şi dea seama de realitate, el dispăruse de-a binelea, uşa de la intrare se trânti în urma lui. Zgomotul îi bubui în urechi ca un tunet.

În seara care urmă, constată dispariţia tabacherei şi a brichetei, primite cu ocazia aniversării zilei de naştere de la Shalik. Nici bijuteriile nu mai erau. Descoperirea o tulbură. Înţelese imediat că el le luase. Prima reacţie a fost de a se repezi la telefon, să anunţe poliţia. Se linişti apoi, preferând să se mai gândească. El era şomer. N-avea ce mânca. Pe când ea, ce nevoie avea şi de tabacheră şi de brichetă? Nici măcar nu fuma. Tot gândindu-se, ajunse la concluzia că el putea lua tot ce dorea, cu condiţia să se întoarcă.

Aşteptă cinci zile lungi epuizante, într-o disperare crescândă. Iar în final se simţi, puţin câte puţin, cuprinsă de groaza gândului pe care trebuia să-l accepte ca evidenţă: abuzase de ea, îi furase lucrurile şi o uitase.

Dar, în cea de-a cincea seară, în vreme ce se frământa, în apartamentul ei însingurat, pregătindu-se pentru o noapte însingurată, telefonul sună.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, se ridică dintr-un salt, traversă încăperea alergând şi înşfăcă receptorul.

– Da?

– Sunt Flash... Îţi mai aminteşti de mine?

Îşi simţi picioarele moi, fiind nevoită să se aşeze.

– Ascultă! Îmi pare rău că a trebuit să-ţi iau lucrurile alea. Probabil că nici nu vrei să mai ştii de mine, nu?

– Nu... bineînţeles că nu.

– În fine, n-a fost frumos. Le-am amanetat. Aveam o nevoie disperată de bani... nişte datorii. O să-ţi dau chitanţele... Vrei să ţi le aduc imediat?

– Da.

– Bine, perfect. (Iar telefonul se întrerupse.)

O făcu să aştepte vreo oră şi jumătate, sosind abia pe la zece şi cinci. I se păru că slăbise şi avea o privire aspră, care îi oferea un aer dur, morocănos.

– Uite, zise, azvârlind chitanţele pe masă. Nu trebuia s-o fac, însă eram în rahat... aveam nevoie de bani, cu orice preţ.

– N-are importanţă. Înţeleg. Ţi-e foame?

– Nu... nu pot să stau. Trebuie s-o şterg, zise, îndreptându-se deja spre uşă.

– Dar tu... te rog, rămâi. Vreau să rămâi.

El îi răspunse cu o privire sfidătoare.

– Mai trebuie să fac rost de nişte bani. Nu pot pierde timpul pe-aici. Am o fată, vecină cu mine, care încearcă să-mi facă rost de ceva bani. Trebuie s-o văd în seara asta.

– O fată? (Natalie îngheţă.) Flash... nu vrei să iei loc şi să-mi explici ce se întâmplă cu tine? Dacă mi-ai explica, poate aş putea să te ajut.

– Deja te-am tapat destul de bani, scutură Flash din cap. În tot cazul, Lolo mi-a promis...

– Stai jos şi povesteşte-mi.

Se aşeză. Îi era uşor s-o mintă. Un cal favorit la pariuri. Pariu pe care nu-l putuse acoperi, iar acum, bookmakerii erau pe urma lui.

– Ăştia nu sunt nişte blânzi, concluzionă el. Dacă nu găsesc cincizeci de lire până mâine, o să mi-o tragă.

– Să ţi-o tragă? repetă Natalie, îngrozită. Ce înseamnă asta?

– Să-mi ia piele, fir-ar al dracului. Să mă taie cu briciul, ce crezi tu?

Şi-l imagină pe loc cu frumosul lui chip, însângerat, fiind cât pe-aici să leşine.

– Pot să-ţi fac eu rost de cincizeci de lire, Flash... Bineînţeles.

– Nu pot să le primesc de la tine... Nu! O să mă văd cu Lola.

– Nu fi prost. Îţi dau un cec, imediat.

O oră mai târziu erau lungiţi, goi, alături, pe pat. Natalie era destinsă şi fericită, pentru prima oară, de la prima ei noapte. Minunat! Chiar mai bine decât prima oară, gândea ea. Se întoarse să-l privească pe Flash, iar inima i se strânse, văzându-l iar trist şi mohorât.

– Ce ai, Flash?

– Nimic... mă gândesc... N-am dreptul să mă gândesc, ce dracu'?

Tonul iritat al vocii lui o făcu să tresară.

– Nu ţi-am plăcut? Te-am dezamăgit?

– Nu-i vorba de asta. (Îi aruncă o privire nerăbdătoare, în lumina lămpii de pe noptieră.) A trecut, gata! Mă gândesc la ce va fi mâine, aşa că, taci şi tu din gură, măcar un minut.

Ea tăcu, continuând să cerceteze duritatea chipului aproape adolescentin al amantului, precum şi ochii, într-o continuă mişcare. Totul o ducea cu gândul la un animal prins în capcană.

– Da, spuse el, revenit parcă din cine ştie ce sfere înalte. M-am hotărât. O să plec. Mă duc la Dublin. Asta e! Danny o să-mi găsească ceva de lucru pe-acolo.

Natalie se ridică, acoperindu-şi sânii cu aşternutul.

– Cum adică, la Dublin?

El ridică din sprâncene, de parcă atunci i-ar fi remarcat prezenţa.

– Da, trebuie să dispar. Astea cincizeci de lire date de tine o să-l țină pe Isaac departe de mine o zi, două. Între timp, o să fiu departe de zona lui.

Din nou ea se simți pe punctul de a leşina, iar Flash, uitându-se la ea, îşi dădu seama că îşi jucase bine atuul.

– Dar spuneai că, dacă ți-aş da banii, totul va fi în regulă.

– Doar nu-ți imaginezi că un tip care umblă cu pariuri o să-l taie pe unul pentru cincizeci de lire sterline, zise el, disprețuitor. Sunt în găleată cu o mie două sute.

În chip ce ea încasa şocul cifrei, mintea ageră începuse deja să caute mijloace de salvare. O mie două sute de lire! O sumă considerabilă! Cum vacanța ei din toamnă fusese foarte costisitoare, nu mai avea decât două sute de lire în contul din bancă. Însă gândul că Flash urma să părăsească Anglia, pentru Irlanda, era îngrozitor.

Se dădu jos din pat, îmbrăcând un capot. Flash o urmărea din priviri şi îşi dădu seama de schimbarea produsă pe chipul ei. Ceea ce însemna că mintea ei lucra. Rămase, deci, liniştit, aşteptând rezultatul, frământat totuşi de o oarecare nelinişte, întrebându-se dacă nu ceruse cumva prea mult. Burnett îi ceruse doar s-o stoarcă de toți banii. Totuşi, dacă nu mai avea bani?

Ea parcurse încăperea în lung şi-n lat, adâncită în gânduri, după care se aşeză pe pat, fixându-l cu privirea:

– Flash... dacă eu îți dau o mie două sute de lire, ai putea rămâne la Londra?

– Bineînțeles, însă nu poți tu să-mi dai atâția bani... Şi-atunci la ce bun să mai discutăm?

– O să încerc. Cât timp poți aştepta?

– La ce bun, îți spun? (Stătea lungit pe spate, cu ochii în tavan.) Trebuie s-o iau din loc. Mâine plec.

– Cât timp poţi aştepta? repetă, cu glas devenit brusc la fel de dur ca al lui Flash.

– Nu mai mult de... zece zile.

– Dacă îţi dau banii ăştia, Flash, vii să locuieşti aici?

„Uşor mai e de dus de nas fraiera asta", gândi Flash.

– Cum... adică să mă instalez aici? Vrei tu să vin să stau aici?

– Da, zise ea, încercând să-şi stăpânească vocea. Vreau să vii să stai aici.

– Ar fi mişto... da, sigur că da. Aş putea găsi ceva de lucru şi să trăim împreună. Dar, în fine, ce rost are să vorbim?

– Cred că pot aranja treaba. (Natalie dezbrăcă brusc capotul, lungindu-se pe pat, lângă el.) Mă iubeşti, Flash, nu? Vechea placă, gândi Flash, lipind-o de el.

– Ştii bine că da. Sunt nebun după tine.

– Atunci dovedeşte-o!

*

* *

În vreme ce Flash dormea alături, ea, cu ochii larg deschişi în întuneric, îşi chinuia creierii, în căutare de soluţii.

Nici vorbă să-i ceară lui Shalik un împrumut de o mie de lire. În clipa în care-i promisese lui Flash că-i va face rost de bani, gândul îi zburase deja la Charles Burnett de la Banca Naţională a statului Natal.

*

* *

Natalie, perfect la curent cu problemele de spionaj şi contraspionaj industrial între marile firme, înţelesese că Burnett era pregătit să plătească anumite informaţii, însă respinsese pe loc oferta, cu tot dispreţul pe care aceasta îl

merita. Acum însă, sub ameninţarea pierderii lui Flash, se simţea mult mai lipsită de scrupule.

Înainte să aţipească, hotărî să-l întâlnească pe Burnett. Lăsându-l pe Flash să doarmă, se duse de dimineaţă la Royal Towers Hotel.

Depuse rapid pe biroul lui Shalik mapa conţinând curierul, îi lăsă acestuia un bilet prin care-i amintea diversele îndatoriri de peste zi, după care se întoarse în propriul birou. Ştia că la ora aceea Shalik era pe cale de a fi bărbierit şi îmbrăcat de odiosul Sherborn. Fără a mai ezita, telefonă la Banca Naţională a Natalului.

I se făcu imediat legătura cu Charles Burnett, care ştia deja la ce să se aştepte, ca urmare a unui telefon primit de la Flash.

– Bineînţeles, domnişoară Norman. Voi fi încântat să vă revăd. Când v-ar conveni?

– La unu şi-un sfert, în biroul dumneavoastră, spuse Natalie.

– Vă aştept atunci.

La sosire, Burnett o întâmpină ca un unchi iubitor. Natalie declară fără nici o introducere că are nevoie de o mie de lire.

– E o sumă mare, suspină Burnett, examinându-şi unghiile, însă nu irealizabilă. (Ridică privirea, iar în ochii săi nu mai era nici un pic de bunătate.) Sunteţi o femeie inteligentă, domnişoară Norman. Nu trebuie deci să pun punctul pe i. Vreţi bani. Eu vreau informaţii cu privire la activităţile domnului Shalik, fie ele şi cu trimitere îndepărtată la raporturile sale cu domnul Max Kahlenberg, din Natal.

Natalie înţepeni.

De câteva zile aflase – fie din note scrise de mână, uitate pe biroul lui Shalik, fie surprinzând apropouri pe care Shalik i le făcea lui Sherborn – că se puneau la cale proiecte importante, privindu-l pe un oarecare Max Kahlenberg, a cărui existență o ignorase până atunci.

Toată corespondența particulară a lui Shalik era dactilografiată de către Sherborn. Sarcina Nataliei consta în organizarea întâlnirilor lui Shalik, a prânzurilor şi dineurilor de afaceri, precum şi în rolul de gazdă pe care trebuia să-l joace cu ocazia cocteilurilor. Ca să nu mai vorbim de o mie de alte detalii mărunte, de care trebuia să uzeze pentru a-i uşura viața.

– Nu cred că vă pot fi de folos din acest punct de vedere, spuse, cu glas consternat. Sunt exclusă de la activitățile profesionale ale domnului Shalik, însă ştiu într-adevăr că este interesat de un anume Kahlenberg.

Burnett zâmbi.

– Vă pot veni în ajutor, domnişoară Norman. Sarcina dumneavoastră va fi de o simplitate aproape absurdă. Să vă explic...

Douăzeci de minute mai târziu, îi înmâna o sacoşă din plastic din acelea pentru cumpărături, conținând un magnetofon miniatural, şase role cu bandă şi un microfon miniatural, un model deosebit.

– Natura înregistrărilor, domnişoară Norman, va influența în mod evident suma pe care o să v-o plătesc. În acelaşi timp, dacă o să aveți nevoie urgentă de o mie de lire, banii vă vor sta la dispoziție imediat ce îmi veți furniza ceva interesant.

Trecuseră opt zile, iar el se afla acum în apartamentul Nataliei, strâmbându-şi chipul vinețiu într-un soi de zâm-

bet. Garoafa roşie de la butonieră era ca un simbol al rangului social.

– Draga mea domnişoară Norman, de ce toată această grabă?

În ultimele trei zile, microfoanele lui Burnett spionaseră. Săptămâna trecută Flash dormise la ea, purtându-o în lumea unui erotism de toate culorile. Ea îi promisese banii, iar el se achita conştiincios de îndatorire, spunându-şi că, oricum, noaptea toate pisicile sunt la fel.

– Am informaţii legate de domnul Kahlenberg, care vă vor interesa cu siguranţă, spuse, dintr-o suflare, Natalie.

Whisky-ul băut îi dădea curaj şi nepăsare.

– Formidabil! zise Burnett, aşezându-se picior peste picior. Povestiţi-mi.

– Domnul Shalik se pregăteşte să fure de la Kahlenberg inelul lui Cesare Borgia. Am trei benzi pe care sunt înregistrate detaliile operaţiunii şi vocile celor implicaţi.

– Inelul lui Borgia? făcu Burnett surprins. Deci despre asta era vorba? Felicitările mele, domnişoară Norman. Ia, s-auzim benzile.

Ea refuză, cu un semn al capului.

– Vreau o mie de lire în bilete de zece lire, înainte de a vă da benzile să le ascultaţi, domnule Burnett.

Zâmbetul lui Burnett deveni acru.

– Domnişoară Norman, ştiţi bine că aşa ceva nu e posibil. Cum aş putea să ştiu că într-adevăr au fost înregistrate? Trebuie să le ascult... Aşa că, să fim rezonabili.

Ea pusese deja magnetofonul în funcţiune şi-l lăsă timp de trei minute să asculte conversaţia dintre Shalik şi Garry Edwards. Apoi, în timp ce Shalik spunea: „Totul vă

va fi explicat în această seară. Nu veți fi singur. Riscurile și responsabilitățile vor fi împărțite", ea apăsă pe stop.

– Dar până aici nu s-a spus nimic despre domnul Kahlenberg, observă Burnett, uitându-se lacom la magnetofon.

– După ce primesc banii, ascultați și restul. Nimic înainte.

Din privirile pe care le schimbară, Burnett înțelese că ar fi fost fără rost să încerce s-o convingă. Se ridică deci, spunându-și că pentru Kahlenberg un miar valora cât un penny pentru primul ministru al Angliei.

Două ore mai târziu, Burnett, cu după amiaza de sâmbătă ratată, revenea cu banii. Pe măsură ce asculta benzile, pe chipul său buhăit, vinețiu, surpriza creștea continuu. Nici vorbă, înregistrările făceau toți banii.

– Formidabil, domnișoară Norman, spuse, în vreme ce ea derula ultima bandă. Realmente formidabil. Ați meritat banii. Să știți că orice nouă informație pe care ați putea-o obține de-acum încolo vă va fi plătită cu aceeași larghețe.

– Nu va exista nici un „de-acum încolo", spuse sec Natalie.

Expresia de profund dezgust față de sine care i se citea pe chipul palid îl sperie pe Burnett.

– Luați-l, îi întinse micul magnetofon.

– Ascultați-mă, domnișoară Norman...

– Luați-l, luați-l de-aici! strigă ea.

Temându-se de o eventuală criză de isterie, Burnett luă magnetofonul împreună cu cele trei benzi, dispărând grabnic. În lift își dădu seama că nu luase și costisitorul microfon miniatural. Stătu în cumpănă, dacă să se întoarcă sau

nu după el, însă privirea pierdută şi expresia speriată surprinse în ochii ei puţin mai devreme îl descurajară. O să revină după week-end să-şi recupereze microfonul, după ce ea se va calma.

Trecuseră vreo trei ore, când Flash apăru în apartament, informat telefonic de Burnett asupra banilor care îl aşteptau. Bucuros nevoie mare, îi dăduse întâlnire unei pipiţe la Billy Walker, altă dată un restaurant select, unde foia lumea bună. De-acolo se vor opri la un băruleţ din King's Road şi, în fine, în patul ăleia.

Cu Natalie o terminase. Cu o mie de lire în buzunar şi cu ştiinţa lui de a se descurca, Dublinul părea cel mai potrivit loc pentru el. Intrând în apartament, fu puţin surprins s-o găsească pe Natalie pe canapea, palidă, tremurând şi cu chipul în lacrimi.

– Ce naiba s-a întâmplat? Ce ai?

„E urâtă de te sperii", gândi el.

Ea se ridică, ştergându-şi lacrimile.

– Flash, am banii.

– Îi ai? Şi atunci de ce eşti atât de amărâtă? Ar trebui să fii mulţumită.

– Nici Iuda nu a fost mulţumit... S-a spânzurat.

Flash auzise parcă, vag, de Iuda. Nu prea ştia cine era ăla, însă intuia că era un mizerabil, nicidecum un tip ca lumea.

– Ce tot spui acolo? Cine se spânzură?

– Nimic... Oricum n-ai înţelege. Ţi-e foame?

Se şterse la gură cu dosul mâinii, negând din cap.

– Unde sunt banii?

– Nu ţi-e foame? Ţi-am cumpărat o friptură.

– Nu-mi pasă de friptura aia. Unde sunt banii?

Tulburată de lăcomia de pe chipul lui frumos, se ridică, încercând să nu se clatine, îndreptându-se spre bufet. Îi aduse de-acolo banii, legați cu grijă, cu o sfoară.

Simți cum i se strânge inima, văzându-l cum mângâia banii. Nu era posibil ca acesta să fie bărbatul pe care ea îl iubea cu atâta patimă și căruia îi deschisese ușa casei, așa cum n-o mai făcuse pentru nimeni. Era doar un bărbat tânăr, brutal și lacom; înhăța banii, așa cum făcuse și cu trupul Nataliei.

– Ești mulțumit?

Făcându-se că n-o aude, se apucă să-și îndese banii prin buzunare.

– Ce faci acolo? îl întrebă, cu glasul devenit brusc strident.

Îndesă ultimul teanc de bani, după care se întoarse spre ea.

– Mă car de-aici... asta fac.

– Ce e?... Acum că ai luat banii nu mă mai vrei?

– Cine naiba te-ar vrea, pentru Dumnezeu? Uite, îți dau un sfat, zise, împungând cu degetul în direcția ei. De-acum înainte, păpușico, ține-ți picioarele alea strânse, nu le mai desface pentru oricine. Asta te pierde pe tine. Așa îți sapi groapa.

Cu asta, dispăruse. Natalie, nemișcată, cu mâna pe inima care-i bătea rar, surd, ascultă liftul coborând, simțind cum i-l smulgea pe Flash de lângă ea, pentru totdeauna.

Se lăsă mecanic într-un fotoliu, unde rămase nemișcată ore întregi. Târziu, când lumina zilei începuse să scadă, își mișcă picioarele lungi, dezmorțindu-se. Creierul reîncepu să-i lucreze. În fond și la urma urmei, gândi, de ce și-ar fi făcut el scrupule? Trebuia să-mi dau seama care va fi sfârșitul. Închise ochii, strângând pleoapele. Lipsa de farmec

şi urâţenia îi marcau chipul acum mai mult ca niciodată. Înţelese faptul că în tot acest timp se rugase, implorase aşteptând, în speranţa unui miracol însă, hotărât lucru, acesta nu era anul miracolelor.

Îi năvăliră în minte nopţile lungi de singurătate care o aşteptau. Ştia, de asemenea, că trădarea pe care o înfăptuise îi va apăsa greu conştiinţa. Comisese acel act incalificabil, de o necinste revoltătoare, numai ca să-l păstreze pe Flash pentru ea. Pentru ce să mai continue? se întrebă. Când ştii că vei trăi singur... cu tine însuţi... atunci la ce bun să mai continui?

Se duse la bucătărie, cu paşi de somnambulă, alegând din sertar un cuţitaş pentru legume, cu vârful ascuţit, după care trase zăvorul la uşă, iar la urmă se închise în baie. Dădu drumul la robinete şi aşteptă în spaţiul strâmt, să se umple cada cu apă călduţă. Când apa ajunse la jumătate, azvârli din picioare papucii şi intră în cadă. Fusta plisată se umflă ca un balon în jurul ei. O trase sub apă, simţind mângâierea caldă prin hainele de pe ea.

Rămase nemişcată. Oare ar durea-o? Se spune că ar fi cea mai simplă moarte. Cu dinţii strânşi, apropie lama ascuţită de încheietura mâinii stângi. Tăie adânc, stăpânindu-şi un strigăt de durere. Cuţitul îi alunecă din mână şi, timp de o clipă, privi apa care se închidea la culoare. Era deja roz, din ce în ce mai închisă ca nuanţă. Închise atunci ochii şi rămase acolo cu gândul la Flash, la chipul lui frumos, la părul negru buclat, precum şi la trupul lui plin de vigoare, până în momentul în care se îndepărtă în linişte de viaţa de la care nu mai avea ce aştepta.

CAPITOLUL IV

Luni dimineață, la opt și jumătate, Armo Shalik se întoarse în apartamentul său unde îl întâmpină Sherborn, informându-l despre plecarea lui Fennel la Paris. Ascultă relatarea amănunțită a acestuia, fulgerându-l din priviri, de la biroul său.

– Sper că am procedat bine, domnule. Dacă știam unde să vă găsesc, bineînțeles că v-aș fi cerut părerea.

Shalik se afla într-o dispoziție mizerabilă, pentru că tocmai se întorsese dintr-un week-end ratat, la țară, în compania unei fete închiriate prin telefon, week-end despre care nici nu-i trecea prin cap să-i povestească lui Sherborn.

– Așadar, a plecat. Nu a spus nimic, nu și-a dat cu părerea despre sistemul de siguranță al lui Kahlenberg?

– Nu, domnule. Doar a venit aici și-a dispărut ca o nălucă.

Shalik presimțea că această zi de luni va fi întunecată, însă dacă ar fi bănuit că și benzile, trei la număr, pe care fusese înregistrat în detaliu planul pus la punct de el, pentru furtul inelului lui Borgia, se aflau deja pe masa lui Kahlenberg, cu siguranță ar fi considerat ziua dezastruoasă. Nu avea habar de acest lucru, pur și simplu.

Iritat, plin de nerăbdare, expedie şedinţa de la 9:30, informându-i pe Gaye, Garry şi Ken Jones că Fennel fusese nevoit să plece mai repede, aflându-se deja la Paris.

– Nu are rost să intrăm în amănunte. Domnul Fennel a plecat într-o asemenea grabă, încât nu a avut vreme să-mi spună părerea sa despre sistemele de siguranţă ale lui Kahlenberg. Sper că va fi în măsură să vă ofere detalii atunci când vă veţi găsi cu toţii la hotelul Rand International... Am o dimineaţă extrem de încărcată, aşa încât nu văd motivul pentru care să mai lungim această şedinţă. (Se întoarse spre Garry:) Ai studiat hărţile pe care ţi le-am înmânat?

– Da... Nu sunt probleme. Voi reuşi să aterizez.

– Bine. Iată deci operaţiunea în mâinile dumitale. Am făcut tot ce s-a putut pentru a vă uşura treaba. Acum este rândul vostru. Veţi pleca astă seară şi veţi ajunge la Johannesburg mâine dimineaţă. (Se întrerupse, ezitând, apoi continuă:) Mi se pare cinstit să vă avertizez că Fennel este un criminal periculos, însă el este absolut indispensabil pentru ducerea la bun sfârşit a acestei operaţiuni. (Îl privi insistent pe Garry.) Îmi pari în stare să te aperi, aşa încât te voi ruga să veghezi şi asupra domnişoarei Desmond.

– Va fi o plăcere, îl asigură, liniştit, Garry.

– Haide, Armo! protestă Gaye. Ştii doar că nu trebuie să-mi poarte nimeni de grijă. Pentru ce tot tam-tamul ăsta?

– Bărbaţilor le place să poarte de grijă femeilor frumoase, iar eu nu fac excepţie, spuse Shalik, dând din umeri. (Îl privi iarăşi pe Garry, care încuviinţă din cap.) Ei bine, călătorie plăcută şi mult noroc. Sherborn vă va înmâna biletele şi vă va da toate detaliile necesare.

După ce plecară toți, Shalik examină lista cu îndeletnicirile de peste zi pe care Natalie i-o lăsa întotdeauna pe birou. Din nou avu impresia că această zi de luni avea să fie una groaznică.

Indispus, intră în biroul Nataliei. Îl alarmă faptul că nu o găsea la masa ei. Era pentru prima oară, în decurs de trei ani, de când fata lucra pentru el. Își privi ceasul. Revenit în biroul propriu, îl sună pe Sherborn.

– Unde este domnișoara Norman?

– Nu știu nimic despre ea, domnule, răspunse impasibil Sherborn.

Shalik îl fulgeră din priviri.

– Atunci, pune mâna și află! Poate că e bolnavă! Telefonează-i acasă!

Soneria telefonului îl întrerupse. Îi făcu semn, nervos, lui Sherborn să răspundă. Acesta ridică receptorul.

– Biroul domnului Shalik, articulă cu vocea sa pompoasă. (Urmă o clipă de tăcere, după care continuă, cu glas mai nesigur:) Cine? Ce spuneți?

Se albise la față, iar în ochi i se citea groaza.

– Nu închideți, vă rog.

– Ce este?

– Sergentul Goodyear, de la Siguranță, dorește să vă vorbească, șefule.

Schimbară o privire. Shalik se gândi imediat la trei tranzacții cu devize, periculoase, pe care le executase de curând, scoțând din Anglia nouă sute de mii de lire sterline. Era posibil ca Scotland Yardul să fi aflat ceva? Palmele îi transpirară.

– Spune-i să urce, își drese glasul, fără să-l privească pe Sherborn.

Câteva minute mai târziu, Sherborn deschidea uşa de la intrarea apartamentului, trezindu-se nas în nas cu un tip înalt, greoi, cu priviri sfredelitoare şi maxilar ca prova unui vapor.

– Intraţi, domnule, spuse Sherborn, făcându-i loc. Domnul Shalik vă va primi imediat.

Sergentul Goodyear pătrunse în încăpere. Fixându-l cu privirea pe Sherborn, ridică sprâncenele groase.

– Ia te uită! Salut, George... Te credeam mort.

– Nu, domnule, răspunse Sherborn, transpirând.

– Păcat... Te-ai cuminţit?

– Da, domnule.

Sergentul Goodyear cercetă anticamera, cu ochi critic.

– Ţi-ai găsit un cuib drăguţ pe-aici, nu-i aşa, George? E mai bine decât la Pentonville, se pare.

– Da, domnule.

Sherborn deschise uşa biroului lui Shalik. După ce o studiase amănunţit cu privirea, Goodyear pătrunse în încăperea de un lux impresionant. Shalik ridică ochii, cercetându-l pe ofiţerul de poliţie care se apropia încet de biroul său.

– Sergentul Goodyear?

– Da, domnule.

Shalik îi arătă un scaun.

– Luaţi loc, domnule sergent. Despre ce este vorba?

Goodyear se instală în fotoliu, neluîndu-şi ochii reci de la Shalik. Acesta simţi cum îl cuprinde neliniştea omului vinovat, supus privirii scrutătoare a poliţiei. Trăsăturile îi rămâneau însă impasibile.

– Cred că domnişoara Natalie Norman este angajata dumneavoastră...

Shalik încuviinţă, surprins.

– Într-adevăr. În această dimineață însă, nu a venit. I s-o fi întâmplat ceva?

– A murit sâmbătă seara, anunță Goodyear cu glas impasibil, tipic polițistului. Sinucidere.

Shalik se strâmbă. Avea oroare de moarte. Rămase nemişcat câteva momente, însă gândirea sa rapidă, insensibilă, se puse în mişcare imediat. Cu cine o va înlocui? Cine avea să se ocupe de el de-acum? Această moarte nu avea nici un sens pentru el. Îşi pusese multă nădejde în ea, lăsând-o să-i organizeze viața socială şi profesională.

– Sunt dezolat să aflu asta, spuse, luând un trabuc căruia îi tăie vârful. Se ştie de ce?

„Ce gunoi!” gândi Goodyear, însă chipul lui de polițist nu lăsă să se întrevadă aversiunea.

– Nu, şi tocmai pentru asta mă vedeți aici, domnule. Speram ca dumneavoastră să mă puteți lămuri.

Shalik îşi aprinse trabucul, scoțând nori groşi de fum parfumat. Clătină din cap.

– Sunt dezolat, însă nu ştiu nimic despre domnişoara Norman... chiar nimic. Munca ei mi-a oferit întotdeauna satisfacție deplină. Era la mine de trei ani. (Se lăsă pe spătarul fotoliului său directorial, privindu-l în ochi pe Goodyear.) Sunt un om foarte ocupat domnule sergent. Îmi e imposibil să acord mare atenție – de fapt, deloc – persoanelor care lucrează sub conducerea mea.

Goodyear pipăi un buzunar al pardesiului, de unde scoase un mic obiect pe care îl depuse pe birou, în fața lui Shalik.

– Ştiți ce e asta, domnule?

Shalik încruntă sprâncenele la vederea agrafei mari de prins foile, de felul celor utilizate pentru prinderea filelor documentelor oficiale.

– După toate aparențele, o agrafă pentru hârtii, răspunse sec. Cred că aveți vreun motiv anume pentru a-mi pune o asemenea întrebare, domnule sergent. Mă faceți să pierd timp foarte prețios.

– Oh, da, am un motiv, declară Goodyear, deloc deranjat de tonul acid al lui Shalik. Cred, domnule Shalik, că tratați multe afaceri susceptibile de a interesa unele societăți concurente.

– Şi ce vă priveşte asta?

– Deloc, domnule, însă asta ar putea explica prezența acestui obiect, răspunse Goodyear, arătând cu degetul agrafa.

– Ce vreți să spuneți, de fapt?

– În realitate, această agrafă este un microfon hipersensibil, interzis ca posesie şi folosință, în afara organelor abilitate. Altfel spus, domnule, această şmecherie serveşte, pur şi simplu, la spionaj.

Shalik cercetă atent agrafa. Un fior înghețat îi urcă pe şira spinării.

– Nu pricep, zise.

– Această agrafă a fost găsită în apartamentul domnişoarei Norman. Din fericire, agentul de cartier, însărcinat cu anchetarea acestei morți, a fost destul de inteligent şi a recunoscut obiectul. Care obiect a fost înaintat Siguranței, acest lucru explicând prezența mea aici.

– Nu sunt la curent cu nimic din toate astea, afirmă Shalik, umezindu-şi buzele uscate.

– Ați mai văzut obiectul?

– Nu cred... nu ştiu ce să vă spun?

Stăpânindu-şi un sentiment de panică, Shalik arătă cu mâna spre un maldăr de documente îngrămădite pe birou, prinse cu agrafe mari, apropiate ca aspect de ceea ce i se arăta.

– E posibil... nu ştiu.

– Pentru a obţine un randament bun cu acest microfon, explică Goodyear, băgând tacticos obiectul în buzunar, trebuie să dispui de un magnetofon model mai deosebit. Aş putea examina masa de lucru a domnişoarei Norman?

– Evident, spuse Shalik, ridicându-se pentru a-l duce în oficiul rezervat Nataliei. Iată-i biroul.

Percheziţia lui Goodyear a fost rapidă. Răsfoi prin bibliorafturi, ca şi prin dulapul în care-şi atârna Natalie mantoul.

– Nu... (Poliţistul se întoarse către Shalik:) Aţi avea vreun motiv să credeţi că domnişoara Norman vă spiona?

– Cu siguranţă, nu.

– Nu ştiţi nimic legat de viaţa ei particulară? Cred că avea relaţii cu un tânăr, pe care-l ţinea la ea. Mai mulţi locatari ai imobilului l-au văzut intrând în apartamentul ei. Ştiţi despre ce ar putea fi vorba?

Shalik părea o mască a mirării.

– Îmi vine greu să cred... în sfârşit, dacă spuneţi dumneavoastră. Nu, nu ştiu nimic despre situaţia ei.

– Ancheta îşi va urma cursul, domnule. Voi fi nevoit să vă mai vizitez.

– Fiţi sigur că mă veţi găsi aici.

Goodyear se îndreptă către uşă, în dreptul căreia se opri:

– Nu ştiu dacă aveţi cunoştinţă că servitorul dumneavoastră, George Sherborn, a făcut şase ani de puşcărie pentru fals.

Chipul lui Shalik rămase imobil.

– Da, ştiu. Sherborn s-a schimbat în bine. Sunt foarte mulţumit de el.

Ochii de poliţai ai lui Goodyear întârziară cu răceală asupra sa.

– Se mai întâmplă ca ei să se schimbe în bine? întrebă, ca pentru sine, în momentul în care ieşea.

Shalik se instală la biroul său, gânditor. Automat, începu să-şi tamponeze cu batista palmele umede.

Microfonul acela s-o fi aflat vreodată pe biroul său? Şi dacă da, oare escroaca aia palidă îi înregistrase mişcările? Gândul îi zbură la periculosul trafic de valută. Mai era, de asemenea, pontul furnizat de ataşatul de presă al cancelariei guvernului, care adusese câtorva clienţi de-ai săi, patru la număr, o avere, fără a mai socoti scurgerea de informaţii cu privire la fuzionarea aceea de societăţi despre care îi şoptise o dactilografă moartă după bani. Lista era nesfârşită. Iar dacă ea plasase microfonul pe birou, aici, oare câte dintre tranzacţiile sale au fost înregistrate? Mai era şi afacerea Kahlenberg. O înregistrase şi pe-asta? Mototoli batista nervos. Unde era magnetofonul? Poate că luase microfonul, gândi el, apoi refuzase să mai ia şi magnetofonul, după o matură chibzuinţă. Simţind dezonoarea, preferase, probabil, să-şi pună capăt zilelor decât să-l trădeze. O nevropată, în felul ei. Dar dacă totuşi înregistrase şedinţa sa cu cei patru care se pregăteau să plece în căutarea inelului familiei Borgia? Dacă benzile erau deja în drum spre domeniul Kahlenberg?

Se lăsă pe spătarul fotoliului, fixând perete din faţă, în timp ce creierul îi lucra cu repeziciune.

Oare era cazul să-i pună în gardă?

Luă în considerare riscurile. Cei trei bărbaţi puteau fi înlocuiţi. Regretabilă ar fi fost pierderea fetei, Gaye Desmond, pe care o găsise cu mare greutate însă, în fond, îşi spuse, nici Gaye nu era unică. Dacă-i prevenea că operaţiunea putea fi, şi poate că era deja ratată, oare n-ar fi

renunțat ei imediat să mai continue? Prețul pe care l-ar fi obținut pentru inel se putea ridica la 500 000 de dolari, plus cheltuielile. Se strâmbă. Suma era prea mare ca să renunțe la ea din cauză că erau în joc viețile a patru persoane. Față de o asemenea situație, gândi, trebuia să-şi păstreze sângele rece şi să mizeze pe ipoteza că această târâtură moartă nu înregistrase convorbirile.

După o reflexie îndelungată, hotărî să aştepte, fără să spună nimic. Îşi luă curierul în față şi, grație unei discipline a minții, câteva minute mai târziu îşi scosese complet din minte amintirea vizitei lui Goodyear, ca şi gândul că Max Kahlenberg probabil ştia că s-ar putea să piardă inelul familiei Borgia.

Charles Burnett îşi făcu o intrare de maestru în biroul său. Mâncase bine la prânz, somon afumat şi rață cu portocale, şi se simțea mulțumit.

Secretara îi întinse o telegramă cifrată, sosită cu câteva minute mai devreme.

– Mulțumesc, domnişoară Morris, zise stăpânindu-şi un uşor râgâit. O să mă ocup de ea.

Aşezat comod la birou, descuie un sertar, de unde extrase cu grijă un carnet special pentru codul Kahlenberg. Nu peste mult timp, putea citi:

„Mulțumit. Vizitatorii vor fi primiți călduros. Am cumpărat 20 000 Honeywell în contul dumneavoastră. Elveția. K!”

Burnett îi ceru domnişoarei Morris cursul zilei la acțiunile Honeywell, aflând cu această ocazie că erau în creştere cu trei procente.

Tocmai îşi savura satisfacţia extremă, când fostul inspector Parkins îşi manifestă prezenţa la telefon.

– M-am gândit că trebuie să vă informez despre faptul că secretara domnului Shalik, Natalie Norman, a fost găsită moartă în apartamentul său, în această dimineaţă... Sinucidere.

Vreme de mai multe momente, Burnett nu fu în stare să scoată vreun sunet.

– Alo... Alo?

Îşi reveni. Aşadar, analiza lui fusese corectă. Natalie Norman avea toate datele unei neurastenice. Ar fi putut băga mâna în foc pentru asta.

– Şi de ce crezi, Parkins, că asta m-ar putea interesa? întrebă, dându-şi silinţa să pară ferm.

– Cinstit să fiu, domnule, acel tânăr derbedeu, Flash Jackson, petrecea mult timp cu ea. M-am gândit că ar trebui să vă anunţ, poate, dar dacă am comis o greşeală, vă rog să mă scuzaţi.

Burnett scoase un oftat adânc.

– Deci, Jackson o vizita... Foarte curios. O să fie cercetat?

– Mă îndoiesc. Jackson a şters-o la Dublin, de sâmbătă seara. Poliţia are semnalmentele. Dublinul însă e un adăpost sigur pentru oameni în genul lui.

– Mda. Ei bine, mulţumesc, Parkins... Interesant.

Burnett îşi închipuia mutra pistruiată a lui Parkins, precum şi speranţa licărindu-i în privire.

– Contul dumitale va fi creditat cu un vărşământ suplimentar.

După ce închise telefonul, rămase pe gânduri, o vreme. Îşi aminti de costisitorul microfon uitat în apartamentul Nataliei. Se nelinişti puţin, după care îşi spuse că, mai mult

ca sigur, nimeni nu-i va acorda vreo atenţie şi va ajunge la gunoi. Oricum, telefonul lui Parkins îi stricase după-amiaza.

Holul hotelului Rand International era tixit de turişti americani zgomotoşi, coborâţi dintr-un autocar, din care tocmai li se scoteau bagajele. Înfăşuraţi în impermeabile transparente, alergau de colo-colo, zbierând unul la altul, fără să le pese de hărmălaia de nedescris pe care o provocau, făcând să răsune tot holul. „Hei, Joe... nu mi-ai văzut valiza?", „Ce ploaie nenorocită... o mai apărea odată soarele ăla?", „Dumnezeule, Martha, prea te enervezi pentru nimic. Bagajele n-au fost scoase toate, încă", „Hei, mamă... tipul ăsta vrea să-i dăm paşapoartele!", şi aşa mai departe. America cucerise Rand Hotel International pentru o perioadă, spărgând urechile celor din jur, în vreme ce personalul hotelului, alb sau de culoare, încerca să facă faţă invaziei.

Aşezat undeva, lângă sala pentru micul dejun care oferea întreaga perspectivă a acestei agitaţii, Fennel, prost dispus, trăgea cu ochiul.

Ploaia îşi continua ţârâiala cadenţată. Apăraţi de umbrelele lor, negrii bantu se opreau să se uite la toată alergătura aceea, prin uşile de sticlă. Odată curiozitatea satisfăcută, râdeau şi-şi vedeau de drum, cu picioarele lor plate, răsucite în afară, bărbaţi în costume europene, vai de mama lor, iar femeile purtând pe cap turbane strălucitoare, îmbrăcate în rochii la fel de sclipitoare, contrastând cu tenul lor.

Fennel trase din ţigară, urmărind din ochi ultimii americani care se înghesuiau la ascensoare, continuând să zbiere. Sosit în Johannesburg în urmă cu treizeci şi şase de ore, petrecuse o jumătate de zi de vagabondaj prin Paris,

înainte de reuşi să ia avionul pentru Africa de Sud. Acum, pentru prima oară de mai mult de o lună, se simţea destins şi în siguranţă. Moroni şi poliţia erau departe.

Se uită la ceas, tolănindu-se şi mai confortabil în fotoliu. În faţa hotelului parcă un Cadillac negru. Fennel se ridică zărind coafura roşcată a lui Gaye apărând din maşină, îndreptându-se spre intrare.

Peste zece minute, trioul îl ajunse din urmă în apartamentul său de la etajul opt.

Fennel părea într-o dispoziţie amabilă, chiar expansivă.

– Bănuiesc că vreţi să vă odihniţi cu toţii, spuse, servindu-i cu băuturi de la frigider, însă înainte de a ne despărţi aş vrea să vă împărtăşesc ceea ce ne aşteaptă... de acord?

Garry dădu din umerii solizi. Zborul de circa paisprezece ore îi amorţise muşchii. Se întoarse spre Gaye:

– Vrei să-l asculţi, sau faci o baie înainte?

– Să-l ascultăm, hotărî Gaye, lăsându-se pe spătarul canapelei, să soarbă o înghiţitură din ginul tonic pe care i-l servise Fennel. Nu sunt chiar atât de obosită.

Fennel se uită chiorâş. Aşadar, Edwards manifesta deja un interes de proprietar asupra femeii pe care el şi-o rezervase mental.

– Ar fi cazul să vă hotărâţi! zise el, încercând să pară spiritual. Vreţi să mă ascultaţi sau nu?

– Am spus că da, spuse Gaye, calmă. Despre ce e vorba?

– Despre aceste facturi pe care mi le-a dat Shalik. Ele ne dau o imagine asupra situaţiei de fapt, spuse Fennel, dând pe gât câteva înghiţituri de whisky îndoit cu apă. Acum ştiu că muzeul este în mod sigur în subteran. Kahlenberg a cerut şi i-a fost furnizat un ascensor dotat cu toate dispozitivele posibile. Cum casa are doar parter,

prezența unui ascensor demonstrează că muzeul se află dedesubt. Ați priceput?

– Zi-i înainte, îl îndemnă Garry.

– Pe facturi mai figurează șase circuite închise de televiziune, cu un post de recepție. Asta demonstrează că muzeul este compus din șase săli, iar postul de recepție e supravegheat de un paznic, aflat probabil undeva, în casă. Apăsând pe butoane, el supraveghează fiecare din cele șase săli, însă numai pe rând, câte una odată. (Fennel își aprinse cu satisfacție o țigară, înainte de a continua.) Cunosc acest dispozitiv. Punctul său slab este că paznicul ar putea să adoarmă, sau să se apuce de citit, sau chiar să se ducă la closet. Noi trebuie să aflăm dacă și când comite el una dintre abaterile de la regulament pe care le-am înșirat, precum și dacă face de serviciu și noaptea. Asta, tu va trebui s-o faci, îndreptă Fennel arătătorul gros ca un cârnat, spre Garry. Ușa de acces la muzeu este și ea menționată pe factură. Este din oțel masiv. Am lucrat la Bahlstrom, așa că le cunosc produsele. Ușa e prevăzută cu un zăvor cu mai multe faze, în timp. Se fixează la o anumită oră și se reglează cadranul ceasului la altă oră, după care nimeni din lumea asta, în afară de cei de la Bahlstrom, evident, nu va putea deschide ușa, între cele două termene. Exceptându-mă pe mine, bineînțeles. Eu știu să umblu cu acest zăvor cu ceas. Chiar am participat la punerea lui la punct. Acum, mai e o chestie la care va trebui să fiți atenți, continuă, adresându-se în particular lui Garry. Ascensorul... E o mașinărie delicată și trebuie manevrat cu grijă. Vom lucra noaptea. Ar trebui să aflu dacă ascensorul este scos din funcție pe timpul nopții. Adică, dacă se întrerupe curentul, noaptea. Pentru că, dacă

ascensorul nu funcționează noaptea, nu văd cum am putea ajunge până la muzeu.

– Punând răul înainte, spuse Garry, să presupunem că se întrerupe curentul. Ce facem atunci?

– Ei, aici intervine arta voastră, să-l repuneți în funcție. Fiindcă, dacă nu reuşiți, ne-am ars.

Garry se strâmbă.

– Poate găsim vreo scară.

– Posibil, încuviință Fennel, însă va trebui să vă asigurați de asta, ca şi de restul. Asta e treaba voastră, odată ajunşi înăuntru. Şi altceva: va trebui să-mi ciripiți cumva modalitatea prin care să intru în casă... Pe uşă sau pe fereastră? E tot treaba voastră şi asta. Orice informație vă pică, mi-o transmiteți pin radio-emițător, ca să ştiu şi eu la ce să mă aştept.

– În limita posibilului, o să-ți fac rost de toate aceste informații.

Fennel dădu pe gât ultima înghițitură din pahar.

– Dacă nu le obțineți, nu facem treaba... Simplu ca bună ziua.

Gaye se ridică. În rochia de bumbac albastru, mulată pe trup, era de o frumusețe senzațională. Cei trei nu-şi puteau lua ochii de la ea.

– Eu vă las. Mă duc să fac o baie. Am nevoie de somn, pentru că în avion n-am închis un ochi.

Îi salută din cap, părăsind încăperea. Garry se trase deoparte, căscând.

– Şi eu la fel... în caz că nu mai aveți nevoie de mine.

– Nu, zise Fennel, întorcându-se către Ken. Cu echipamentul cum e? E totul montat?

– Cred că da. După ce fac un duş, mă duc să verific. Unul din prietenii mei s-a ocupat de toată treaba. I-am trimis o telegramă de la Londra, prin care i-am explicat ce ne-ar trebui. Mă duc să văd ce-a făcut. Mergi cu mine?

– De ce nu? Ne-am înţeles, te aştept aici.

Garry şi Ken o porniră pe culoar, spre camerele lor. Erau cazaţi toţi la etajul opt, într-un soi de garsoniere cu aer condiţionat şi vedere spre oraş.

– Ne vedem puţin mai târziu, spuse Garry, ajuns în faţa uşii. Afacerea asta promite să ne rezerve multe surprize.

Ken zâmbi. Era un optimist incorigibil, Garry se obişnuise cu el.

– Nu poţi să ştii niciodată... S-ar putea ca toate să meargă ca pe roate!... Mă duc să mă spăl. (Se îndreptă, fluierând în surdină, spre camera sa.)

Peste vreo oră, era îndărăt, la Fennel. Acesta cochetase serios cu sticla de whisky între timp şi părea uşor ameţit.

– Mergem? întrebă Ken, rezemat în cadrul uşii.

– Da.

Fennel se ridică nesigur şi porniră pe culoar, către ascensor.

– Amicul ăsta al meu are un garaj pe strada Plein, îi explică Ken, în timp ce coborau. E la doi paşi de-aici, putem merge şi pe jos.

Îşi croiră drum prin mijlocul unei noi mulţimi de turişti americani, abia sosiţi. Zgomotul făcut de aceştia îi făcu să clatine din cap, nemulţumiţi.

– De ce-or fi americanii ăştia atât de zgomotoşi? se distră Ken. Or fi crezând că toată lumea din jurul lor e surdă?

– Asta mă întreb şi eu. Nu i-a învăţat nimeni, când erau copii, să-şi mai ţină gura?

Se opriră sub copertina de la intrarea hotelului, uitându-se la ploaia care spăla strada Bree.

– Dacă plouă aşa şi prin munții Drakensberg, n-o să ne plictisim, spuse Ken, ridicându-şi gulerul hainei. Hai să ne udăm, să zicem că am început antrenamentul.

Cu capul între umeri, sub răpăiala ploii, cei doi traversară în grabă, spre strada Plein.

Sam Jefferson, proprietarul garajului, un tip înalt, subțiratic, de o vârstă incertă, cu un chip jovial, plin de pistrui, îi întâmpină:

– Salut, Ken! Ai călătorit bine?

Ken îi povesti că a călătorit excelent, prezentându-i-l pe Fennel. Îşi strânseră mâinile, moment în care zâmbetul lui Jefferson se veşteji, datorită aspectului dur, înghețat aproape, al lui Fennel. Îl ştia de undeva pe tipul ăsta, dar de unde naiba?

– Am toate materialele tale, zise el întorcându-se către Ken. Aruncă o privire şi spune-mi dacă am omis ceva. Acum, mă scuzați, dar am o urgență cu o cutie de viteze.

Îi salută din cap, traversând garajul spre un Pontiac ridicat pe cric, la care doi negri bantu se holbau doar aşa, ca să facă ceva.

Luând-o înaintea lui Fennel, Ken intră într-o boxă care adăpostea un Land Rover. Un alt bantu care stătea pe vine, scărpinându-se după ceafă, se ridică alene, adresându-i lui Ken un zâmbet plin de dinți foarte albi.

– Totul e ca lumea, şefu', zise, încântat de strângerea de mână cu care-l întâmpinase Ken.

– El e Joe, i-l prezentă lui Fennel. Împreună cu Sam, au adunat tot materialul necesar.

Fennel însă n-avea timp de pierdut cu negrii, aşa că îl fulgeră din priviri pe zâmbărețul bantu, după care îi întoarse spatele. Urmă o tăcere jenantă, căreia tot Ken îi puse capăt.

– Ei, ia să vedem, Joe, ce ai tu pe-aici.

Negrul se apropie de Land Rover, trăgând jos prelata cauciucată.

– Am fixat-o aşa cum mi-ai zis, şefu'.

Dinaintea radiatorului se găsea sudată o bobină înfăşurată cu un cablu de oțel, lung. Ken examină lucrarea atent, după care aprobă din cap.

– Dar la ce, Doamne iartă-mă, serveşte şmecheria asta? întrebă Fennel, neputându-şi lua ochii de la cablul înfăşurat.

– Este un troliu, îl lămuri Ken. Vom avea parte de drumuri pline de noroi, în care s-ar putea să ne împotmolim. Drumurile din Drakensberg devin infernale în sezonul ploios, iar troliul ăsta ne va scoate din noroi, fără să ne mai rupem spinările la împins. (Luă din Land Rover o ancoră mică, de iaht.) Vezi asta? Dacă rămânem în noroi, nu trebuie decât s-o agățăm de vreun arbore şi ea ne va scoate din belea.

– Sunt chiar atât de proaste drumurile, pe-acolo?

– Nici nu-ți trece prin cap! Obişnuieşte-te cu gândul că până acolo avem de făcut drum, nu glumă!

Fennel se încruntă.

– Ăilalți doi au parte de un voiaj frumos... cu avionul, nu?

– Nu sunt chiar atât de sigur. Dacă pierd una dintre elice, cad în junglă şi... ăia au fost! Când e vorba de locurile alea, eu unul prefer să merg pe roți, nu să zbor.

– Şefu'...

Joe, tot zâmbăreț, dar puțin încurcat de încruntarea lui Fennel, ridică prelata cauciucată de pe o masă lungă, pe suporți, aflată la o oarecare distanță de Land Rover.

– Vreți să controlați materialele?

Cei doi se apropiară de masa pe care era înşirat echipamentul: patru canistre pentru apă, încă vreo cinci pentru benzină, patru saci de dormit, patru lanterne mari cu acumulatori reîncărcabili, două cabluri de oțel lungi de aproape doi metri, pentru trasul din noroi, un cort, două lăzi de lemn şi una de carton.

– Cu puțină baftă, vom avea nevoie, după părerea mea, de cinci zile la dus şi alte patru la întors, pentru a rezolva treaba, zise Ken, ciocănind cele două lăzi. Avem destule conserve pentru tot acest timp. (Bătu apoi cu palma în cutia de carton:) Aici e băuturica: două Schotch, două Gin, plus douăzeci şi patru de sticle de bere. Ca arme, am un Springfield, una de calibrul 12 şi una de 22. Acolo unde mergem există o mulțime de vânat. Vă place vânătoarea? Ce ziceți de antilope? Frigări, grătar? Ați gustat vreodată pulpă de antilopă friptă la foc mic, stropită cu sos iute? (Zâmbi, rotindu-şi ochii în orbite.) E un deliciu!

– Dar medicamentele? vru să ştie Fennel.

– În Land Rover avem o trusă completă. Acum câtva timp am urmat nişte cursuri de prim ajutor pentru safari. Pot face față oricărei situații, de la muşcătură de şarpe, la picioare fracturate.

– S-ar zice că te-ai gândit la toate, aprecie Fennel, aprinzându-şi țigara al cărei fum îl suflă în nări. Înseamnă că n-o să avem la noi decât boccelele personale?

– Chiar aşa... N-o să fim încărcați cu bagaje... Haine de schimb şi-atât!

– Eu am şi săculeţul cu scule, obiectă Fennel, rezemându-şi spinarea lată de Jeep. E el greu, dar nu vreau să mă despart de el.

– Asta-i altceva, din moment ce nu-l poţi lăsa din mână.

Fennel înclină capul într-o parte:

– Călătorim în maşină, nu?

– S-ar putea să fim nevoiţi ca o parte din drum să-l facem pe jos. Cu tot troliul, s-ar putea să rămânem în noroi şi în situaţia asta vom continua deplasarea pe jos.

– Dar dacă l-am lua pe negru cu noi?

– Ascultă, prietene, nu mai folosi acest cuvânt, spuse Ken, ale cărui trăsături se înăspriră brusc. Noi, pe-aici, le zicem indigeni, bantu sau ne-europeni, însă niciodată „negri".

– Pe cine deranjează asta?

– Pe mine. Iar dacă vrei să ne înţelegem, va trebui să vorbim acelaşi limbă.

Fennel rămase nehotărât o clipă, după care dădu din umeri:

– Bine, bine! Deci, ce e rău dacă luăm cu noi indigenul, pe acest bantu, pe afurisitul ăsta de ne-european, ca să-mi care scârba asta de sac?

Ken îl cercetă insistent, fără a-şi ascunde aversiunea pe care i-o trezea.

– Nu! La întoarcere ar putea pălăvrăgi. Am eu un amic cu care ne voi întâlni la Mainville, unde vom trage. A lucrat cu mine încă de pe când păzeam o rezervaţie de vânătoare. El va veni cu noi. E un kikuyu şi e neîntrecut ca urmăritor. Mai rar asemenea „cititor" de urme. Fără el n-am reuşi niciodată să ajungem până acolo. În momentul de faţă, el se află pe domeniul lui Kahlenberg, în căutarea unei trecători prin care să putem forţa cercul desfăşurat de

paznici. Apropo de asta, te anunț că domeniul este păzit de trei sute de zuluşi. Pariez însă că, atunci când ne vom întâlni la Mainville, trecătoarea va fi deja găsită. În orice caz, e bine de ştiut; el nu poartă lucrurile nimănui, ci numai pe ale sale. Să-ți intre bine asta în cap.

Fennel îl privi cruciş, prin fumul țigării.

– E... negru?

– Este un kikuyu, adică un om de culoare.

– Amic?

– Unul dintre cei mai buni amici ai mei, preciză Ken, fixându-l insistent pe Fennel. Dacă asta te încântă, dă-mi voie să-ți spun că bărbații bantu sunt foarte buni prieteni, odată ce i-ai cunoscut, şi pe deasupra, foarte curajoşi.

Fennel se mulțumi să dea din umeri.

– Mă rog, e țara voastră, nu a mea. Ce-ar fi să ne întoarcem la hotel? Ploaia asta împuțită parcă te obligă să bei.

– Du-te. Eu mai trebuie să mă ocup de tot materialul ăsta şi de încărcarea lui. Propun ca masa de seară să o luăm împreună. E un restaurant foarte bun, chiar lângă hotel. Am putea să punem la punct, astfel, tot ce-a mai rămas neclar. De plecat, am putea s-o facem şi mâine.

– De acord... Ne vedem mai târziu.

Fennel părăsi garajul, luând-o către hotel.

Ken îl urmări cu privirea, încruntând sprâncenele. Dădu apoi din umeri, grăbindu-se să-i dea o mână de ajutor lui Sam Jefferson care trebăluia la Pontiacul demontat.

Nu mult după opt şi jumătate, se întâlniră cu toții la restaurantul Şah-Mat, aparținând hotelului Rand International. Profitând de avantajul de a fi fost singura femeie din grup, Gaye sosi ultima, într-o rochie de bumbac de culoarea

lămâiei. Atrăgea privirile tuturor bărbaţilor, care o dezbrăcau din ochi cu aviditatea pe care o stârnesc întotdeauna femeile cu adevărat frumoase. Fennel se holbă îndelung la ea, simţind transpiraţia şiroindu-i pe spinare. Cunoscuse ceva femei la viaţa lui, însă nici una nu se putea compara cu asta. Simţindu-se brusc cuprins de o dorinţă furibundă, încercă să-şi ascundă tulburarea lăsând să-i cadă şerveţelul, ca să se poată apleca după el, sub masă.

– Ia spuneţi, ce mâncăm? atacă Garry.

Tuturor le era foame, aşa că începură cu fructe de mare şi friptură de viţel cu cartofi prăjiţi.

– Ei, cum a mers? îl întrebă Garry pe Ken.

Cercetă chipul roşul al lui Fennel, simţind tensiunea nervoasă căreia acesta îi căzuse pradă, după care îşi mută privirea de la el.

– Am controlat materialele şi totul e în ordine. Am putea pleca mâine, dacă vouă vă convine.

– De ce nu? acceptă Garry, căutând din privire consimţământul tacit al lui Gaye.

– Cu cât o-ntindem mai repede, cu atât mai puţine dificultăţi vom întâmpina. Ploile au şi început, însă există posibilitatea ca ele să nu fi ajuns încă la Drakensberg. În caz contrar, Fennel şi cu mine vom face o adevărată expediţie... Deci, dacă sunteţi de acord, o să plecăm mâine dimineaţă, la opt. Vom călători cu Land Roverul şi vom fi cam înghesuiţi, având în vedere încărcătura. Avem de parcurs cam trei sute de kilometri, până la prima escală planificată, la Mainville.

Li se aduseră fructele de mare, iar Ken se întrerupse până când chelnerul se îndepărtă.

– Mainville se află la aproximativ 400 kilometri de domeniul lui Kahlenberg. Cum acea porțiune de drum o vom parcurge în elicopter, nu vom pierde prea mult timp. Tu şi Gaye veți rămâne o zi în tabără, în vreme ce Fennel şi cu mine o vom porni la drum. După asta, voi vă veți lua zborul. Vom ține contactul prin radio. Am încercat cele două stații... Funcționează la fix. Cu puțin noroc, vom ajunge la Mainville puțin după prânz. Fennel şi cu mine o vom lua la picior dimineața, iar vouă vă va veni rândul a doua zi, pe la zece. Nu cred să vă ia mai mult de o oră să ajungeți la Kahlenberg şi nici nu e recomandabil să ajungeți prea devreme. Ce părere aveți?

– Mi se pare totul perfect, încuviință Garry. Dar, legat de elicopter, s-a gândit cineva la o rezervă de carburant pentru el?

– Totul a fost prevăzut. Veți avea destulă benzină, atât pentru dus, cât şi pentru întors. Iar elicopterul mi-a fost garantat ca fiind în perfectă stare de funcționare. O să vă convingeți voi, la fața locului, însă după cum mi s-a spus, vă aşteaptă acolo, gata pentru zbor.

– Şi Mainville, cam cum arată? se interesă Gaye, punând jos furculița şi cuțitul.

Ken zâmbi.

– Un popas pentru schimbat caii, unde am instalat tabăra, la vreo opt kilometri de aşezare.

Trecură la friptura de vițel, mult lăudată de altfel, după care puseră la punct ultimele detalii ale operațiunii. Gaye şi Garry băgară de seamă muțenia lui Fennel, tăcut nu atât ca să se îndoape cu mâncare, cât să se holbeze fără încetare la Gaye.

Odată sfârşită masa, îşi băură cafeaua, continuând să-l asculte pe Ken, povestitor care te cucerea fără să vrei.

– Ruta spre Mainville o să vă încânte, spuse. O să ies de pe şoseaua principală în ultima parte, iar de-acolo o să începeţi să vedeţi vânat adevărat... capre, antilope, rinoceri, maimuţe verzi şi altele. Dacă vă interesează, am să vă atenţionez când ne întâlnim cu animalele. Pe vremuri am fost paznic la o rezervaţie de lux... Plimbam grangurii într-un Land Rover, în căutarea vânatului.

– De ce ai renunţat? vru să ştie Gaye. Cred că aveai o viaţă de vis.

Ken pufni în râs.

– Nu-i aşa? Nimic de zis în ceea ce priveşte animalele, însă clienţii au sfârşit prin a mă scoate din fire. Nimeni să nu-şi închipuie că se duce prin junglă ca să găsească animale care aşteaptă în linişte să fie vânate. Trebuie răbdare multă. Pot trece zile întregi, mai ales în această perioadă, şi poţi străbate kilometri întregi fără să întâlneşti ceva. Clienţii bombăneau tot timpul, dând vina pe mine... După doi ani mi-a ajuns până peste cap. Un client a reuşit să-mi pună capac. E-adevărat că era şi ghinionist. Eram în anotimpul ploilor, iar el vroia să fotografieze un bivol. Pariase o mie de dolari, în America, cu un amic, că va aduce fotografia... dar ia bivolii de unde nu-s. Ne-am învârtit ceasuri întregi în căutarea lor. Nimic. Lipsă de baftă... Şi-atunci s-a pornit împotriva mea. Am oprit maşina şi i-am spart faţa, treabă pentru care am luat optsprezece luni la pârnaie. Odată scăpat, am lăsat-o naibii de afacere.

Fennel, care ascultase totul cu oarecare nerăbdare, interveni:

– Uite ce e, băieți. Nu știu ce-aveți de gând voi, dar eu o invit pe domnişoara Desmond la o tură prin localurile de noapte. (O privi hotărât, în ochi, pe Gaye.) Ce zici de asta?

Urmă un moment de linişte, în care Garry aruncă o privire rapidă chipului cuprins de roşeață al lui Fennel, de la care trecu la Gaye care zâmbea fără să se simtă stânjenită.

– E foarte amabil din partea dumitale, domnule Fennel, însă o să te rog să mă scuzi. Mâine trebuie să mă scol devreme, aşa că am nevoie de somn, spuse, ridicându-se. Pe mâine dimineață. Noapte bună, tuturor.

Părăsi restaurantul, urmărită de privirile lor.

Fennel, devenit palid, se aşeză la loc pe scaun, cu ochii scânteind.

– M-a pleznit la fix, mârâi. Cine s-o fi crezând?

Ken se ridică.

– Plătesc şi mă duc să mă culc, zise, îndreptându-se spre casă.

– Nu te enerva, interveni Garry. E obosită şi ea. Dacă tot ai chef să umbli, merg eu cu tine.

Fennel nu păru să fi auzit propunerea. Rămăsese nemişcat, cu ochii larg deschişi, recăpătându-şi puțin câte puțin culoarea în obraji. Se sculă de pe scaun, nesigur, ieşind din restaurant. O luă spre ascensor, tremurând de furie neputincioasă.

„Aşteaptă tu puțin, putoare scârboasă, gândi, în momentul în care uşile ascensorului se deschideau pentru a-i face loc să intre. O să am eu grijă de tine. Zece minute să-mi cazi în labă, singurică, şi nici tu n-o să mai ştii ce te-a apucat".

Trânti cu putere uşa intrând în camera sa şi începu să-şi arunce hainele de pe el. Se lungi pe pat, rămânând cu pumnii strânşi, inundat de transpiraţie.

Timp de mai mult de un ceas îşi imagină, în mintea lui libidinoasă, ce i-ar fi făcut fetei, dac-ar fi prins-o singură. Apoi, încet-încet, gândirea îi reveni la normal.

Îşi reaminti deodată ce îi spusese Shalik:

„O veţi lăsa în pace pe Gaye Desmond... Dacă încercaţi cea mai mică presiune asupra ei, vă promit că predau dosarul dumneavoastră Interpolului".

Oare cum aflase Shalik despre cele trei crime?

Fennel se agită în pat, în căutarea unei ţigări pe care o aprinse. Îşi plimbă privirea prin odaia luminată de o reclamă care clipea pe o clădire de peste drum.

Dintr-o dată se revăzu la Hong Kong, coborând dintr-o joncă, luând-o spre strada Fenwick, în zona Wanchai.

Se întorcea dintr-o expediţie de contrabandă, împreună cu trei amici chinezi. Descărcaseră un transport de opiu în insula Chu Lu Lok, nederanjaţi de nimeni. Fennel, cu trei mii de dolari în buzunar, urma să se îmbarce peste circa cinci ore într-un avion pentru Anglia. După şase zile de claustrare în barca aia împuţită, simţea nevoia unei femei.

Acoliţii chinezi îi spuseseră unde să se ducă şi o pornise pe strada Gloucester. În ciuda aglomeraţiei, a circulaţiei infernale, a hărmălăii făcute de negustorii de fructe şi a chinezilor ce păreau că se ceartă veşnic, ajunse într-un târziu la bordelul care-i fusese recomandat.

Tânăra chinezoaică, o „tabacheră" cu şolduri solide care-i luară ochii lui Fennel, era tot atât de activă ca un antricot de vită. Se mulţumea să servească drept receptacul poftelor lui. Iar după lupta lipsită de satisfacţie, Fennel, cu

o jumătate de sticlă de whisky în burtă, care-i adormea simțurile, ațipi. Cum însă trăise întotdeauna periculos, era antrenat să nu cadă niciodată într-un somn ca de plumb, chiar dacă se întâmpla să fie beat.

Se trezi şi zări lângă el fata încă dezbrăcată, cu pielea ca fildeşul luminată de raza felinarului ce pătrundea prin fereastra fără perdea, cotrobăindu-i prin portofelul umflat. Fennel țâşnise din pat şi o plesnise, încă înainte de a se fi dezmeticit complet. Pumnul strivi mutra fetei, proiectându-i capul pe spate. Se prăbuşi, dând ochii peste cap, lăsând să-i scape din mâna mică banii şterpeliți.

Fennel o înjură, începând să-şi adune banii de pe jos. În timp ce se îmbrăca, îndesându-şi portofelul la loc în buzunar, simți că se întâmplase ceva care nu era în regulă. Se aplecă asupra trupului imobil, simțind un fior pe şira spinării. O apucă de părul bogat, ridicându-i capul, şi se strâmbă dezgustat văzându-l moale, cum aluneca de pe un umăr pe celălalt. Lovitura plină de furie îi rupsese gâtul.

Îşi privi ceasul. Până s-o şteargă la Londra îi mai rămâneau două ore. Închise uşa camerei pe dinafară şi coborî la biroul unde un chinez bătrân supraveghea mişcările clienților. Era conştient că trebuia să-şi plătească libertatea.

– În douăzeci de minute mă îmbarc pe o joncă, minți. Fata e moartă. Cât mă costă?

Chipul galben, ridat, nu trădă nici o urmă de emoție. Ca o hartă geografică de pe un pergament vechi.

– O mie de dolari, răspunse bătrânul. Într-o oră va trebui să anunț poliția.

Fennel rânji, mormăind furios.

– Aş putea să-ţi sucesc gâtul, lipitoare bătrână... e prea scump.

Chinezul dădu din umeri.

– Atunci cinci sute de dolari şi chem poliţia într-o jumătate de oră.

Fennel îi azvârli mia de dolari. Trăise destul la Hong Kong ca să ştie că un târg încheiat, aşa rămânea. Avea nevoie de cel puţin o oră pentru a se afla cât mai departe, lucru absolut indispensabil în situaţia lui.

Lungit pe pat, studia reflexele de lumină care desenau tot soiul de imagini pe peretele din faţă. Îi reveni în minte fata. Dacă ar fi răspuns şi ea ca lumea la graba lui nesătulă, poate n-ar fi pocnit-o chiar aşa. „Zău dacă n-a meritat cu vârf şi îndesat pumnul încasat", gândi, încercând să se încurajeze singur.

Ca şi pederastul pe care avusese nenorocul să-l întâlnească pe o străduţă mizerabil din Istanbul. Şi ăla primise ceea ce merita. Fennel debarcase de pe vas, ca să petreacă vreo câteva ceasuri pe uscat, înainte de a continua călătoria spre Marsilia. Aducea din India trei kilograme de aur pentru un tip care plătea foarte bine: un turc gras căruia nu ştiai ce vârstă să-i dai şi care avea nevoie de aur pentru a mitui pe cineva. Fennel dusese la bun sfârşit treaba, îşi luase banii, după care îşi găsise o fată cu care să petreacă noaptea. Întorcând situaţia în minte pe toate părţile, Fennel fu nevoit să recunoască: fusese jucat pe degete. Fusese îmbătat bine, iar în momentul în care trebuiseră să împartă patul, nu mai fusese în stare de nimic. După vreo trei ceasuri se trezise, dar ia fata de unde nu-i. Îl lăsase lefter.

Palid, tremurând de furie neputincioasă, aproape se trezise din beţie. Pornise înapoi spre vas, iar pe o străduţă

întunecoasă, plină de mirosuri puturoase, întâlnise un mititel parfumat, pomădat, care încercase să se lege de el: efeminat, cu ochii negri, încondeiați și zâmbet insinuant... Fennel își descărcase nervii pe el, zdrobindu-i capul de zidul alb murdar, dintr-un pumn. O pată de sânge rămăsese pe perete.

O femeie care tocmai atunci se uita pe fereastră, pe după perdea, văzuse agresiunea și începuse să zbiere.

Fennel reușise să ajungă la vapor, însă abia când se aflau în largul mării se considerase salvat.

Adeseori era bântuit de fantomele acelea. Încerca să se convingă că morții oricum nu puteau pătrunde în viața lui, chiar dacă îi hărțuiau sufletul. În momentele de frustrare sexuală, când se simțea singur, ca acum, violențele din trecut nu-i dădeau pace.

A treia crimă îl obseda mai mult decât celelalte la un loc. Fusese angajat de un bogătaș egiptean să deschidă casa de bani a unui negustor căruia îi încredințase niște titluri de garanție de valori însemnate. Fennel înțelese că titlurile acelea erau false, frauda fiind oricând posibil de descoperit. Așadar, treaba era urgentă.

Pătrunsese în încăperea luxoasă, unde cu mare greutate reușise să deschidă casa de bani.

Era trei fără un sfert dimineața și întreaga casă dormea. Casa de bani era un model vechi și Fennel avu ceva de lucru până să-i vină de hac. Când tocmai terminase și strângea sculele împrăștiate în jurul său, ușa camerei în care se afla fusese deschisă de cineva din afară.

Stinsese lanterna cu o singură mișcare, apucând o rangă scurtă de fier de care se servise. Era pregătit.

O siluetă întunecată se afla în cadrul uşii, bâjbâind după întrerupător. Lumina inundase încăperea.

În fața lui Fennel se afla o fetiță în cămaşă de noapte. Micuță, brunetă, cu ochi mari, negri şi ten măsliniu... Nu putea avea mai mult de zece ani... De fapt, avea nouă.

Îl fixa pe Fennel cu o privire îngrozită, pregătindu-se să țipe. Din doi paşi fusese lângă ea, pocnind-o în cap cu bara de fier. În momentul acela de groază, nu ezitase să ucidă.

Lovitura, ştia cu precizie, fusese mortală. Fetița îl văzuse şi fusese nevoit să-i facă de petrecanie. Altfel, ea i-ar fi putut descrie semnalmentele la poliție.

Înhățase titlurile din casa de bani, îşi strânsese sculele şi-o tulise. Abia când se urcase în maşină văzuse că avea sânge pe una din mâini şi pricepuse grozăvia pe care o înfăptuise.

Ochii aceia mari, întunecați, plini de groază, îi bântuiau mereu visele. Din jurnalele de a doua zi, aflase că ucisese o fetiță surdo-mută. Încercase el să se liniştească singur spunându-şi că moartea era, oricum, mai fericită, însă când se regăsea pe pat, încercând să uite, imaginea copilei îngrozite, în cămaşă de noapte, chinuindu-se să urle, îi zguduia ceea ce-i mai rămăsese din conştiință.

Continuând să zacă pe pat, privea jocul de pe tavan, albastru şi roşu, al reclamei de peste drum. Într-un târziu, căzu într-un somn agitat.

CAPITOLUL V

În fiecare zi, Max Kahlenberg se trezea la ora cinci, de parcă în cap ar fi avut un ceas deşteptător. În timpul celor şapte ore în care dormea, ar fi putut să şi moară. Nu visa şi nu mişca înainte de a deschide ochii ca să vadă soarele ridicându-se deasupra minunatului lanţ de munţi ce se întindea dinaintea imensei verande panoramice din faţa patului său.

Aflat pe o estradă, patul imens era prevăzut cu o tăblie ca o cochilie, tapisată în mătase de culoarea lămâii. La îndemână se afla un panou cu butoane încastrate într-o placă de stejar lăcuit. Fiecare buton avea legătură cu ritualul bătut în cuie al deşteptării sale: cel roşu deschidea şi închidea perdelele de culoarea lămâii, de la ferestre; cel galben cobora patul la nivelul parchetului, pentru a-i permite lui Max să se mute în fotoliul cu rotile acţionat electric; cel albastru deschidea un panou de pe tăblia patului, prin care sosea tava cu cafea; cu ajutorul butonului negru, cada de baie se umplea automat, cu apă exact la temperatura dorită; cel verde comanda televizorul de la piciorul patului, făcând legătura video cu una dintre secretare. Max

Kahlenberg se trezi şi apăsă butonul roşu. Odată perdelele trase, cercetă cerul. Urmărind norii purtați de vânt, gândi că ploaia nu avea să întârzie. Aprinse lumina difuză, ascunsă în spatele tăbliei patului, şi apăsă butonul albastru. Se ridică pe pernă când la îndemâna sa alunecă un platou cu o cafetieră de argint, o cană cu lapte, zaharnița, ceaşca şi o linguriță. După care panoul se închise la loc.

Pe patul imens, Max Kahlenberg aducea cu un june prim al ecranelor. Țeasta complet rasă, ochii albaştri depărtați unul de celălalt, nasul bine conturat deasupra unei guri largi spirituale, cu buza superioară mai subțire. Dormea întotdeauna dezbrăcat, aşa încât, ridicându-se, oferi vederii un tors bronzat, minunat dezvoltat. Îşi bău cafeaua aprinzând o țigară, apoi apăsă butonul verde, care-l lega de una dintre secretare. Ecranul televizorului prinse viață şi pe el apăru Miah, o tânără indiancă care asigura serviciul de dimineață. Avea lângă ea blocnotesul şi un creion.

O studie cu plăcere. Amator de fete frumoase, îşi făcea o datorie de onoare din a angaja tinere care-i încântau privirea.

– Bună dimineața, domnule, spuse tânăra cu ten închis la culoare, de o frumusețe clasică. (Ochii ei mari priveau țintă spre el, chiar dacă nu-l puteau vedea.)

– Bună Miah, răspunse Kahlenberg, după un moment în care o contemplase. A sosit curierul?

– E în curs de triere.

– Într-o oră voi avea ceva de dictat, aşa că ia-ți micul dejun.

După ce închise televizorul, apăsă butonul negru care comanda umplerea căzii de baie, coborî patul la nivelul podelei, apoi zvârli deoparte cearceaful care-l acoperea.

În acest moment, Kahlenberg frumosul, elegantul atlet fu metamorfozat într-un monstru grotesc. Nimeni, în afară de mama sa şi de medicul personal nu-i văzuse vreodată picioarele, rămase atrofiate de la naştere. Comparate cu bustul bine dezvoltat, păreau două excrescențe jalnice, perfect formate, incapabile să-i susțină greutatea, fapt pentru care le ura. Amărăciunea şi sila resimțite îi distrugeau viața, alterându-i periculos echilibrul mintal.

Nimeni nu era admis vreodată în camera sa. Numai când era îmbrăcat, instalat în fotoliu, cu picioarele acoperite de o pătură, se simțea la adăpost de privirile indiscrete.

Se mută în fotoliul rulant, dirijându-l spre vasta sală de baie.

O oră mai târziu, reveni îmbăiat şi bărbierit, după un antrenament conştiincios în sala de gimnastică complet utilată, situată ca o anexă a sălii de baie. Îşi înfăşură membrele inferioare într-un prosop de bumbac, îmbrăcă o cămaşă albă cu guler răsfrânt şi puse pătura pe fotoliul rulant pe care îl manevră în lungul culoarului ce ducea spre cabinetul său de lucru.

Venind în întâmpinarea sa, îşi făcu apariția un ghepard adult. Era Hindenburg, inseparabilul său însoțitor. Kahlenberg opri fotoliul, pentru a-i permite uriaşei feline să se apropie. Îi mângâie blana aspră, iar animalul răspunse cu un sunet grav, gutural.

Apoi Kahlenberg, urmat de Hindenburg, repuse fotoliul în mişcare. Ajuns la o uşă cu două batante care se deschideau automat, pătrunse în încăpere.

Cabinetul de lucru al lui Kahlenberg era spațios, luminat de o fereastră care ocupa întreg peretele, punând în valoare peisajul. De la biroul uriaş se bucura de o privelişte

panoramică a peluzelor de iarbă împânzite cu flori, a junglei îndepărtate şi a colinelor presărate cu vegetaţie deasă, în care se ridicau colibele zuluşilor săi, până spre lanţul muntos Drakensberg.

Scrisorile sosite se aflau pe birou, etichetate cu diferite culori care să le identifice prioritatea.

Înainte de a se duce la culcare, făcuse unele adnotări despre diverse afaceri care îi reţinuseră atenţia. Apăsă un buton verde şi, când monitorul se lumină, Miah se afla aşezată la biroul ei. Începu să-i dicteze.

O oră mai târziu, terminase cu notiţele din seara trecută.

– Asta e tot, Miah. Ho-Lu e acolo?

– Vă aşteaptă, domnule.

– Voi avea treabă cu ea într-o jumătate de oră. (Stinse monitorul.)

Parcurse repede un curier de circa cincizeci de scrisori, luă hotărâri rapide care urmau să-i sporească în continuare averea deja considerabilă, după care reaprinse televizorul.

De această dată, o vietnameză graţioasă ca o orhidee se afla instalată la birou, aşteptând răbdătoare. O salută şi începu să-i dicteze.

La ora zece îşi eliberase biroul de toată corespondenţa restantă. Se destinse câteva clipe. Mângâind capul lui Hindenburg, după care apăsă butonul interfonului:

– Intraţi, vă rog.

Se auzi un ciocănit discret şi uşa se deschise. Giulio Tak, secretarul particular al lui Kahlenberg, intră, apropiindu-se de birou.

Tak era un bărbat înalt şi uscat, cu o claie de păr negru ca smoala, care-i accentua paloarea cadaverică a chipului.

Ochii negri, înfundați în orbite, ardeau parcă. Din mamă italiană și tată ceh, dovedise încă din fragedă copilărie o înclinație surprinzătoare pentru cifre. Fusese angajat într-o bancă elvețiană unde își demonstrase rapid geniul financiar. Când Kahlenberg ceruse unuia dintre directorii lui să-i recomande un om capabil pe care să-l poată folosi ca secretar particular, omul i-l propusese, fără să stea pe gânduri, pe Tak.

Kahlenberg avea să-și dea seama foarte curând că acesta avea geniul finanțelor, fiind totodată lipsit de sentimente și având o eficacitate și o loialitate fără egal. Multă vreme, Kahlenberg angajase hoți pricepuți la opere de artă, pentru a-și garnisi muzeul. Asta necesita o migăloasă muncă organizatorică și interminabile discuții, iar lui Kahlenberg îi lipsea amarnic timpul. După unele ezitări, la capătul a optsprezece luni de tatonări, ajunse la concluzia că Tak era demn de încredere pentru a-l înlocui. În prezent, acesta era răspunzător de muzeu și, în plus, se ocupa și de banii lui Kahlenberg. Prezenta frecvent propuneri și semnala șefului oportunități pe care acesta, ocupat până peste cap, le-ar fi putut rata.

– Bună dimineața, domnule Kahlenberg, se înclină, țeapăn, Tak.

– Ia loc. (Kahlenberg se sprijini cu coatele de birou, pentru a-l studia pe Tak, al cărui aspect i se părea extraordinar.) Nici o veste în afacerea cu inelul lui Borgia?

– Ba da, domnule. Cei trei hoți pe care îi știu au sosit la hotelul Rand International acum câteva minute. Fennel se afla deja acolo, sosit alaltăieri de la Paris. Sam Jefferson, proprietarul unui garaj, le-a cumpărat echipamentul necesar. Am aici lista, dacă doriți să o vedeți. Am și fotografii ale

acestor personaje, făcute la aterizarea lor pe aeroport. (Se întrerupse pentru a-i arunca o ocheadă rapidă lui Kahlenberg, înainte de a depune un plic voluminos pe birou.) Femeia pare seducătoare şi ar putea fi pe gustul dumneavoastră.

Kahlenberg studie cu atenţie fotografiile mărite ale celor trei bărbaţi, depunându-le pe mapa sugativă de pe birou. Întârzie o vreme în faţa fotografiei ce o reprezenta pe Gaye.

– Ce ştii despre ea?

– Aveţi dosarele tuturor în plic, domnule.

– Mulţumesc, Tak. Pe curând.

După plecarea acestuia, Kahlenberg se întoarse la fotografia fetei. În cele din urmă, o depuse gânditor într-unul din sertare. Citi cele patru dosare, examină lista cu echipamentul, ocazie cu care află că tabăra fusese fixată la câţiva paşi de Mainville, unde un elicopter sosise deja, cu o seară înainte. Puse apoi cu grijă hârtiile înapoi în plic, încuindu-le într-un sertar. Rămase un timp cu ochii fixaţi asupra mapei-sugativă de pe birou după care, mulţumit de hotărârea care tocmai îi venise în minte, îşi puse fotoliul în mişcare. Pocni din degete în direcţia lui Hindenburg şi o porni spre grădină, unde îşi permise o jumătate de oră de odihnă, pe aleea principală, având alături uriaşa felină.

Pe la unsprezece, revenit la biroul său, Kahlenberg se ocupă până în jurul prânzului de un nou set de documente sosite în cursul dimineţii.

La prânz se mulţumi cu un păstrăv în sos de hrean şi o cafea. Îl chemă la el pe Tak.

– Cât ne-a costat inelul lui Borgia?

– Şaizeci de mii de dolari. Mercial îl plătise înainte cu două sute cincizeci de mii. L-am luat foarte bine. în prezent, Mercial i-a oferit o jumătate de milion lui Shalik

pentru a-l recupera. E absurd, desigur, însă acest inel reprezintă piesa de căpătâi a colecției sale de obiecte ce au aparținut lui Borgia.

– Sunt din ce în ce mai tentat să-l las să-și recupereze inelul, declară Kahlenberg fixându-l cu privirea pe Tak, rămas mut.

Cu timpul, învățase să descifreze gândurile stăpânului.

– Treaba poate fi distractivă, iar pentru cei patru, nu va fi deloc simplă încercarea de a-l fura, nu-i așa? (Tak lăsă capul în jos, așteptând urmarea.) Și-atunci, de ce să nu-i lăsăm să ajungă până aici? Așa cum spuneai, femeia este încântătoare. Va fi interesant de știut dacă Fennel, care trece drept un expert, va fi în stare să pătrundă în muzeu. Așadar, încurajează-i. Las detaliile în grija dumitale.

– Doriți să-i vedeți plecând cu inelul, domnule?

– Faceți ca intrarea să fie mai ușoară. Cât despre plecare, ea va fi mai complicată, însă dacă vor reuși să scoată inelul de pe domeniu, atunci mi se pare că vor fi îndreptățiți să-l păstreze. Numai în acest caz, înțelegi?

Ochii lui Kahlenberg fixară chipul lui Tak.

– Da, domnule.

– Să-i lăsăm să pătrundă și să le facem apoi plecarea cât mai dificilă. Dacă ar trebui să li se întâmple ceva, presupun că acesta va fi deliciul crocodililor care se vor pomeni cu un supliment la masă.

Tak miji ochii.

– Doriți să li se întâmple ceva, domnule?

– Zău așa, dacă reușesc să pătrundă în muzeu, ar fi neplăcut să-i lăsăm să scape. Ar putea pălăvrăgi și nu ținem deloc să primim vizita Interpolului, nu? Vaticanul s-a arătat extrem de contrariat în urma pierderii bustului lui

Jupiter. Cum a reuşit şnapanul ăla să-l scoată de la Vatican, mă depăşeşte. Nu, Interpolul nu trebuie să afle că muzeul este subteran.

– Dar n-a fost vorba de a-i restitui inelul lui Mercial?

– Ba da... Îi voi returna inelul, însă nu şi hoţii, agenţii, zi-le cum vrei.

Tak nu pricepu şi rămase în aşteptare.

– Zuluşii noştri vor fi foarte mulţumiţi să mai aibă şi ei parte de o vânătoare de oameni, ca o schimbare, mă gândesc.

– Da, putem avea încredere în ei, domnule.

– Sunt încă foarte... primitivi. Poate că nu va fi necesar, bineînţeles. Cei patru temerari ai noştri s-ar putea pierde. În sfârşit, să-i punem în alertă. Promite-le recompense, vezi dumneata ce faci, în orice caz, cere-le dovezi.

– Prea bine, domnule.

– Trebuie să mărturisesc că o asemenea vânătoare m-ar distra, spuse Kahlenberg, ţuguindu-şi buzele subţiri. Când vor fi prinşi, iar inelul îmi va fi înapoiat, atunci i-l voi expedia lui Mercial. (Continuă să-l privească pe Tak, frecându-şi obrazul.) În orice caz, nici o gafă! Ar fi periculos să lăsăm vreunul dintre ei să scape. După părerea dumitale, au vreo şansă să scape din ghearele a vreo sută dintre zuluşii mei, în jungla asta?

Tak reflectă, scuturând capul:

– Nici una, domnule.

– Asta e şi părerea mea. (Kahlenberg se opri, cu gândul la fotografia din sertarul încuiat cu cheia.) Păcat de femeie.

Tak se ridică.

– Asta e tot, domnule?

– Nu... Aduceţi-mi inelul lui Borgia.

După plecarea lui Tak, Kahlenberg apăsă unul dintre butoanele interfonului:

– Trimiteți-mi-l pe Kermosa.

În câteva minute, în cabinetul de lucru apăru un bătrân bantu plin de riduri, înfăşurat într-o pelerină de un alb imaculat.

Kermosa lucrase şi pentru tatăl lui Kahlenberg, iar în prezent asigura supravegherea personalului indigen, pe care-l conducea cu ciomagul.

– Bătrânul vraci vindecător mai e pe domeniu? întrebă Kahlenberg.

– Da, stăpâne.

– Nu-l văd niciodată. Îl credeam mort.

Kermosa rămase tăcut.

– Tata spunea că acest om are o mare experiență în otrăvuri. Aşa este?

– Da, stăpâne.

– Du-te şi caută-l. Spune-i că am nevoie de o otravă lentă, în stare să ucidă un om în douăsprezece ore. Crezi c-ar putea să-mi furnizeze o asemenea otravă?

Kermosa înclină capul.

– Foarte bine, atunci. Îmi trebuie pentru mâine dimineață. Vezi, răsplăteşte-l cum trebuie.

– Da, stăpâne. (Kermosa se înclină şi ieşi.)

Kahlenberg trase spre el un act notarial pe care se apucă să-l studieze cu râvnă. Nu trecu mult şi în birou apăru Tak, purtând o cutiuță din sticlă, în care inelul lui Cesare Borgia se afla pe o pernuță minusculă de catifea albastră.

– Lasă-l aici, spuse Kahlenberg, fără a ridica privirea, iar Tak plasă cutiuța pe birou şi se retrase.

După ce termină de studiat documentul, îl puse deoparte, apucând cutiuța cu inelul. Se lăsă pe spătarul fotoliului, deschise cutiuța și extrase din ea inelul.

Dintr-un sertar luă o lupă de ceasornicar, pe care și-o fixă la ochi. Examină vreme de câteva minute inelul, până ce descoperi minuscula trapă culisantă, mascată de un diamant care oferea acces la micul rezervor pentru otravă.

Plecară de la Rand International puțin după ora opt, în direcția Harrismith, folosind Drumul Național 16.

Purtau toți sahariene cu pantaloni scurți, șosete trei sferturi, ghete cu tălpi groase și pălării de pâslă, cu panglica din blană de leopard. Cei trei bărbați se holbară îndelung la Gaye în clipa în care se instală în scaunul de lângă șofer, în Land Rover. Echipamentul îi venea de minune, punându-i în valoare silueta. Și de această dată Fennel se simți înfiorat de dorință.

Ken Jones se așeză la volan, iar Garry și Fennel în spate. Fiecare își adusese câte un mic rucsac cu obiecte personale de primă necesitate; le înghesuiră între cei doi, pe bancheta din spate.

Cerul era întunecat, iar atmosfera apăsătoare și umedă, așa încât părăsiră bucuroși orașul, pornind-o pe șoseaua liberă.

– Traseul va fi cam plictisitor, anunță Ken. Două sute de kilometri până la Harrismith, după care părăsim drumul național, s-o luăm înspre Bergville. Pentru prânz, ne oprim la Mainville. Pe drum îl vom culege și pe ghidul nostru, apoi ne mai rămân cam treizeci de kilometri de parcurs

prin junglă până la tabără. Acolo o să ne distrăm. Sunt sigur că vom da de vânat.

– Cine păzeşte elicopterul, zise Garry aplecându-se spre el. Doar nu l-aţi abandonat în junglă?

Ken izbucni în râs.

– Am angajat patru localnici bantu să-l păzească. Sunt serioşi, îi cunosc, aşa că nu-ţi mai face probleme.

Gaye era încântată că părăsiseră Johannesburgul.

– Oraşul ăsta nu mi-a plăcut deloc.

– N-am auzit pe nimeni căruia să-i fi plăcut, îi dădu dreptate Ken. Cape Town însă va fi altceva. Cât despre Durban, o să-ţi placă la nebunie.

Continuară să flecărească, în vreme ce Land Roverul înghiţea kilometri.

Garry băgă de seamă că Fennel rămânea tăcut şi posac. Stătea aplecat în faţă, cu sacul de scule între genunchi, iar ochii săi mici nu conteneau să fixeze spatele lui Gaye, sau profilul, când fata se întorcea.

Din când în când, întâlneau câte o serie de colibe în formă de căpiţe, în jurul cărora umblau de colo-colo, fără nici o treabă, localnici bantu. Animale slăbănoage păşteau păzite de copii, laolaltă cu turme mici de capre.

Gaye punea o grămadă de întrebări cărora Ken le răspundea cu răbdare. Fennel nu dădea nici o atenţie pălăvrăgelii lor. Avea în cap un singur gând: s-o prindă pe Gaye singură. Era convins că, dacă ar fi prins-o singură, i-ar fi cedat fără probleme. Cât despre negri, puţin îi păsa de ei, aşa că-şi dorea să-l facă cumva pe Ken să mai tacă din gură. Puţin după ora 14 ajunseră în centrul oraşului Mainville. Locul părea neîngrijit, umbrit însă de arbori magnifici, plini de flori. În stânga se afla biroul poştei.

Alături, o prăvălie locală, iar în față un magazin ținut de un olandez ce părea să vândă de toate, de la ghete până la flacoane cu sirop de tuse. Aşezați la umbra copacilor, localnicii bantu îi cercetau curioşi. Doi sau trei dintre aceştia îi făcură cu mâna, în chip de salut, lui Ken, iar el le răspunse ca unor vechi cunoştințe.

– S-ar părea că eşti o persoană cunoscută pe-aici, remarcă Gaye.

– Bineînțeles. Doar circul foarte mult. Țin mult la aceşti tipi, iar ei simt asta.

Ken dădu roată pieței, îndreptându-se spre un garaj dărăpănat în care intră de-a dreptul.

Doi localnici de apropiară, strângându-i mâna, când coborî din Land Rover. Ken le vorbi în dialectul afrikaans, iar ei încuviințară din cap, zâmbind bucuroşi.

– Gata, prieteni, se întoarse spre tovarăşii săi de drum, putem lăsa maşina aici cât mergem la hotel, să mâncăm. Aş fi în stare să devorez şi un bizon.

– Ăştia n-or să fure nimic? întrebă Fennel.

Ken îl măsură cu privirea, strângând din dinți.

– Sunt nişte prieteni de-ai mei... Şi nu vor fura absolut nimic.

Fennel coborî posac din jeep.

– Bine, dacă eşti aşa de sigur...

Coborâră şi ceilalți în soarele orbitor.

De la plecarea din Johannesburg, vremea fusese foarte caldă. Hotelul era modest, însă convenabil, iar Ken fu întâmpinat cu entuziasm de către un indian gras, care le făcu semne amicale şi celorlalți.

– L-ai văzut pe Themba? îl întrebă Ken în timp ce intrau în vasta sală restaurant.

– Da, domnule Jones. E prin preajmă. A lăsat vorbă că va fi aici într-o jumătate de oră.

Se ospătară cu pui în sos picant, stropit cu bere. De la masa la care stăteau vedeau perfect garajul, iar Fennel aproape că nu-şi lua ochii din direcţia aceea.

– Nu fură nimic! îl potoli Ken, pe care neîncrederea lui Fennel începea să-l enerveze. Mănâncă liniştit, ce Dumnezeu!

Fennel îl privi pieziş.

– Sculele din sacul ăla al meu costă o avere şi mi-au trebuit câţiva ani buni ca să le adun. Unele le-am fabricat chiar eu, aşa că vreau să fiu sigur că păduchioşii ăştia nu mi le umflă.

Văzându-l pe Ken cum se umplea de furie, Gaye încercă o diversiune, punând câteva întrebări despre hotel. Atmosfera se mai destinse puţin, după care Ken se ridică.

– Mă duc să plătesc masa şi pe urmă să-l caut pe Themba.

– Ghidul nostru? vru să ştie Gaye.

– Exact.

– Şi încă un tuciuriu pe care să-l adauge la lista de prieteni, comentă Fennel rânjind.

Ken avu o ezitare, însă renunţă, îndepărtându-se.

– N-ai putea să fii puţin mai amabil, să te mai schimbi puţin? îi sugeră Garry. Te porţi de parcă ai avea un furuncul în fund.

Fennel îl fulgeră cu privirea.

– Mă port aşa cum îmi place şi nimeni nu-mi dă mie lecţii!

– O să avem tot timpul să ne certăm după ce terminăm ce avem de făcut, îi linişti Gaye, aşa că potoleşte-te, domnule Fennel.

Răspunsul acestuia fu o privire grea, adresată fetei, după care se ridică şi părăsi restaurantul.

Gaye şi Garry se apropiară să-l felicite pe indianul cel gras pentru mâncarea oferită, apoi plecară după Fennel spre garaj.

– Ce mai podoabă de om şi Fennel ăsta, şopti Gaye.

– Un urs. Dacă mai continuă aşa, o s-o ia sigur peste bot.

– Adu-ţi aminte de ce-a spus Armo... E un tip periculos.

Garry se încruntă.

– Şi eu. Nu-mi place de loc faptul că ăsta va călători lângă Ken.

Se mai linişti puţin când văzu un bantu uriaş, un exemplar superb, îmbrăcat într-un costum de junglă, purtând pe cap o pălărie cu borul ridicat într-o parte, după modelul australian. Acesta îi strânse călduros mâna lui Ken.

– Probabil ăsta e Themba. Împreună cu Ken, o să reuşească să-l ţină la respect pe Fennel, asta fără discuţie.

Ken făcu prezentările. În timp ce Garry şi Gaye dădură mâna cu el, Fennel se mulţumi să se holbeze la uriaşul bantu, înainte de a se urca în Land Rover să-şi controleze faimosul sac cu scule.

– Themba nu vorbeşte dialectul afrikaans, explică Ken, aşa că, dacă doriţi conversaţie, nu contaţi pe el.

– Mie mi se pare superb, îşi declară Gaye admiraţia.

– E un tip formidabil. Am lucrat împreună vreo cinci ani... Nu există alt căutător de urme mai bun ca el în tot ţinutul Natal.

Se urcară în Land Rover. Themba avea în spate o strapontină puțin mai înaltă, care îi asigura buna vizibilitate.

– Din acest moment intrăm în junglă, anunță Ken. Dacă există ceva vânat prin împrejurimi, Themba îl va repara, cu siguranță.

Peste zece minute, părăseau drumul principal, cotind pe o potecă pietruită, înconjurată de tufe din ce în ce mai dese.

– Va fi din ce în ce mai greu, îi preveni Ken, râzând, dar o să vă obișnuiți.

Drumul devenea din ce în ce mai prost și fură nevoiți să încetinească. Își făcură apariția gropile și jeepul se poticnea mereu, iar călătorii fură nevoiți să se sprijine care cum putea mai bine. Fennel înjura tot timpul, printre dinți.

La vreun kilometru de mers, Themba îi spuse un cuvânt lui Ken care încetini și mai mult. Mașina pătrunse efectiv în junglă. Acum mergeau foarte încet și trebuia să fie foarte atenți la crăcile cu spini, care înțepau sau zgâriau.

Deodată le apăru în față o antilopă mare, dominată de coarnele ascuțite. Se opri să-i privească, apoi dispăru în salturi uriașe.

– Oh, ce frumoasă e! strigă Gaye. Și pata aia albă în blană... ce minune!

– Știți de unde vine pata aia albă? întrebă Ken, zâmbind. Hai să vă spun. Când s-a suit în arca lui Noe, antilopa a alergat la el, spunându-i: „Domnu' Noe, ați putea să-mi arătați unde e cea mai apropiată toaletă?" „Va trebui să mai aștepți, i-a răspuns Noe, toaletele tocmai au fost vopsite." „Nu mai pot să aștept." De atunci are pata aia albă de blană la fund.

– Mai bine uite-te pe unde mergi, decât să debitezi tâmpenii, mormăi Fennel, singurul care nu râdea.

– Nu-i poţi mulţumi pe toţi deodată, răspunse Ken, dând din umeri.

Gaye remarcă o serie de arbori rupţi, uscaţi, ce dădeau junglei un aspect dezolant.

– Trăsnetul i-a distrus în halul ăsta? întrebă.

– Ce, copacii? Nu. Elefanţii! Pe-aici trebuie să fi trecut o turmă destul de mare. Elefantul este animalul cel mai distrugător dintre toate speciile sălbatice. În mers jupoaie arborii şi-i distruge. Pe unde trec elefanţi, veţi găsi totul călcat în picioare.

Întâlniră apoi cinci girafe, iar Ken opri la mai puţin de cincizeci de metri de ele. Animalele îi priveau, nemişcate.

– Păcat că mi-am împachetat aparatul de fotografiat, oftă Gaye. Parcă sunt dresate.

– Nu sunt dresate... Sunt doar extrem de curioase, explică Ken.

În timp ce el vorbea, giganticele animale ocoliră jeep-ul şi o porniră în galop, părând că aleargă cu încetinitorul.

– Leii le aleargă, însă rareori le şi prind, urmă Ken, pornind Land Roverul.

– Sunt lei prin zona asta? întrebă Gaye. Aş vrea să văd unul.

– O să-i vezi şi o să-i şi auzi.

De pe locul său înalt, Themba îi tot spunea câte ceva lui Ken, indicându-i în ce direcţie s-o ia.

– Fără tipul ăsta, îi mărturisi Ken lui Gaye, n-aş fi niciodată în stare să găsesc drumul spre tabără. Cred că are o busolă în cap.

După un drum de circa jumătate de oră, timp în care mai dădură şi peste o turmă de zebre, se afundară în desişul

junglei, de unde, aproape fără să-şi dea seama, ieşiră într-un luminiş unde îi aştepta elicopterul.

Ghemuiţi lângă aparat, patru indigeni bantu se ridicară, zâmbind cu gura până la urechi, văzând jeepul care se apropia.

– Iată-ne ajunşi, zise Ken, coborând de la volan. Să plătesc mai întâi oamenii, fiindcă nu are rost să-i mai ţin pe-aici. Themba şi cu mine putem ridica singuri cortul.

Garry merse direct la elicopter, iar Gaye coborî din Land Rover, dezmorţindu-se. Drumul o pusese la încercare. Era deşelată şi lac de sudoare.

Coborî şi Fennel, aprinzându-şi o ţigară. Fără a manifesta nici cea mai mică dorinţă de a-l ajuta pe Themba la descărcatul materialului, rămase proţăpit, cu mâinile înfipte în buzunarele pantalonilor, holbându-se la Gaye care îi întorcea spatele, cu picioarele depărtate şi mâinile în şolduri. Ken scăpă de paznicii elicopterului, revenind lângă Land Rover.

– În spatele arborilor de colo se află un lac şi o cascadă mică, îi spuse lui Gaye, arătând cu degetul. Se poate înota în linişte, fiindcă nu sunt crocodili.

– Pot să ajut cu ceva pe-aici?

– Nu, mulţumesc... Themba şi cu mine ne descurcăm.

Începu să desfacă cortul, împreună cu acesta.

Gâfâind, Fennel se apropie de Gaye.

– O cascadă, a spus? Ce-ar fi să aruncăm o privire?

Se aştepta la un refuz şi simţea deja furia cum urca în el. Ea însă îl privi indiferentă.

– Da, hai s-o vedem, spuse, surprinzându-l pe Fennel, şi porni hotărâtă spre perdeaua de arbori şi ierburi înalte care ascundeau luminişul.

Fennel își simți sângele pulsând mai puternic. Să fie asta o invitație? Aruncă o ocheadă spre elicopter, unde Garry era ocupat cu scoaterea husei cauciucate care acoperea motorul. Ken și Themba își făceau în continuare de lucru cu ridicarea cortului. Simțind fiori, Fennel se grăbi s-o ajungă pe Gaye, care dispăruse deja în desiș.

O ajunse pe cărarea îngustă și încetini pasul, cu ochii lipiți de fesele rotunde și de picioarele superbe ale fetei. Ajunseră, în sfârșit, la o cascadă mică, înălțimea de unde cădea apa nedepășind zece metri. Apa curgea într-un lac, ca un bazin, de unde se vărsa, puțin mai departe, într-un râu mărișor. Lacul părea o excelentă piscină naturală. Se întoarse spre el, tocmai când o ajungea din urmă.

– Minunat, nu-i așa?

Soarele ardea, nu alta. Înconjurați de arborii deși, s-ar fi putut crede singuri pe lume.

– Marfă! mormăi Fennel, scoțându-și cămașa. Hai, păpușico, dezbrăcarea!

Ea îi admiră în gând torsul musculos, dar clătină din cap.

– Eu nu mă scald cu martori, domnule Fennel.

– Ei, asta-i! Ce, crezi că n-am mai văzut păpușici goale? Ba, pun pariu că și tu ai mai văzut bărbați dezbrăcați. (Rânji crispat, cu obrajii înroșiți de excitația pe care ea i-o trezea.) Lasă fasoanele și dezbracă-te că, dacă nu, te-ajut eu.

Nu-i plăcu deloc privirea ei liniștită, sigură de ea.

– Scaldă-te, dacă vrei. Eu mă întorc în tabără.

O prinse de încheietura mâinii, când se întorcea să plece.

– Stai aici, spuse cu voce gravă, tremurândă. Și dezbracă-te. Ai nevoie de sex, păpușo, iar eu am să ți-l ofer.

– Ia mâna de pe mine.

Tonul ei suna liniştit.

– Haide, păpuşo, nu mai face pe timida... Puțin sex, după care ne scăldăm.

Fata se apropie şi, vreme de o clipă, el crezu că-i va ceda. Zâmbind, încercă să o prindă de talie. Ea însă îl apucă de încheietura mâinii, provocându-i o durere îngrozitoare, care-i smulse un urlet. Imediat îi trase o lovitură de picior în piept, lăsându-l pe spate. Fennel se simți zburând prin aer, după care căzu în lac, cu un plescăit grozav. Apa rece îl acoperi, înspumată. Reveni la suprafață scuturând din cap, împrăştiind picăturile care-l orbeau. O revăzu pe mal, cu privirea ațintită asupra lui. Sufocându-se de furie, cu brațul amorțit de durere, îi aruncă o privire criminală, însă văzu în mâinile ei un bolovan mărişor.

– Stai acolo, dacă nu vrei să-ți strivesc creierii, o auzi.

Calmul glasului şi răceala ochilor îl avertizară că nu glumea.

– Putoare! răcni. O să mi-o plăteşti!

– Nu mă sperii, porcule! spuse ea cu un ton amenințător. De-acum încolo să mă laşi în pace, fiindcă dacă mai încerci să mă atingi îți rup brațul. Aş fi făcut-o deja dacă n-ai avea un rol atât de important în operațiunea noastră. Acum îmbăiază-te şi răcoreşte-te. Ce silă îmi faci!

Zvârli bolovanul în apă chiar în fața lui, iar când el încetă să se mai frece la ochi, ea plecase.

Kahlenberg tocmai semna un vraf de scrisori, când uşa cabinetului său de lucru se deschise fără zgomot, făcându-i loc lui Kermosa.

Negrul aşteptă liniştit în prag până când Kahlenberg termină, iar când acesta ridică spre el o privire întrebă-

toare, înaintă, târându-şi picioarele. Depuse pe birou un flaconaş de sticlă.

– Poftiţi, stăpâne.

Kahlenberg studie sticluţa.

– Ce e asta?

– Otrava pe care aţi comandat-o, stăpâne.

– Ştiu eu... dar ce otravă e?

Kermosa păru descumpănit.

– Nu ştiu, stăpâne.

Kahlenberg avu o tresărire de nerăbdare.

– I-ai explicat vraciului exact ce voiam?

– Da, stăpâne.

– O otravă în stare să omoare în douăsprezece ore?

– Da, stăpâne.

– Cât i-ai plătit?

– Douăzeci de capre.

– I-ai spus că dacă otrava nu are efect îşi pierde toate caprele, îi dau foc la colibă şi-l gonesc de pe domeniul meu?

– I-am spus că dacă otrava n-are efect, o să vină doi oameni, noaptea, şi-o să-l arunce în lac, la crocodili.

– Te-a crezut?

– Da, stăpâne.

Kahlenberg încuviinţă, satisfăcut, din cap.

– Du-te la dulapul cu medicamente, Kermosa; să-mi aduci de-acolo o seringă şi o pereche de mănuşi de cauciuc.

După plecarea acestuia, se ghemui în fotoliul său, studiind sticluţa. Gândul îi zbură peste secole. Probabil, Cesare Borgia contemplase şi el o fiolă asemănătoare, cu otravă, anticipând moartea vreunui duşman, cu aceeaşi plăcere pe care o descoperea acum Kahlenberg. Nici nu se clintise, când Kermosa se întoarse cu seringa şi mănuşile.

– Mulțumesc, spuse Kahlenberg, făcându-i semn cu mâna că poate pleca.

Cum se închise ușa biroului, trase un sertar, din care luă cutiuța cu inelul. Îl scoase de la locul lui şi îl potrivi pe inelarul stâng. Examină gânditor diamantele scânteietoare şi întoarse inelul pe deget, ascunzând montura în palmă. Inelul simplu, de argint, care se vedea acum pe degetul său părea absolut inofensiv.

Îl scoase de pe deget, depunându-l pe birou. Își trase apoi pe mâini mănuşile de cauciuc şi, cu lupa de ceasornicar la ochi, acționă mica trapă culisantă a inelului. Destupă cu grijă sticluța vraciului şi, cu seringa umplută cu multă precauție, pompă lichidul incolor. Când observă prin lupă că rezervorul era plin, scoase acul seringii şi închise mica trapă la locul ei. Puse bine seringa, apoi şterse atent inelul cu batista. Fără să-şi fi scos mănuşile din mâini, scutură energic inelul, deasupra suportului-sugativă de pe birou, pândind vreo eventuală scurgere de lichid din rezervor. Mulțumit, într-un târziu, reaşeză inelul în cutiuță şi cutiuța la loc în sertar. Încuie cu cheia, puse batista într-un plic şi trimise după Kermosa.

Când bătrânul îşi făcu apariția, îi ordonă să distrugă seringa, otrava, mănuşile şi batista.

– Ai grijă să faci să dispară totul, îl atenționă. Şi fii atent să nu atingi acul seringii.

– Da, stăpâne.

După plecarea lui, Kahlenberg examină din nou inelul. „O mai fi şi în prezent o armă mortală?" se întrebă. „Vraciul trebuie să aibă, probabil, peste optzeci de ani. Dacă şi-a pierdut puterile? Mai putem avea încredere în el?

Oare minusculul ac ascuns printre diamante nu a fost înfundat cu praf?"

În acest caz, totul ar fi fost o pierdere de timp, lucru pe care Kahlenberg îl detesta. El avea nevoie să fie cu inima împăcată. Rămase în continuare pe gânduri. Odată hotărârea luată, îşi puse inelul pe inelarul mâinii drepte, întorcându-l cu montura în palmă. Porni fotoliul rulant spre grădină, urmat imediat de Hindenburg.

Îi luă ceva timp până să-l găsească pe Zwide, un băştinaş bantu de care Kermosa se plângea adeseori. Omul părea a fi un leneş incurabil care îşi mai bătea şi nevasta. Urma să fie concediat la sfârşitul lunii, ceea ce n-ar fi fost o pierdere pentru nimeni, considera Kahlenberg.

Îl găsi tolănit la umbra unui arbore, pe jumătate adormit. Zărindu-l pe Kahlenberg, se ridică repede şi, apucând o săpăligă, începu să scarmene de zor pământul în jurul unei tufe mari de trandafiri din apropiere.

Kahlenberg opri fotoliul lângă el. Hindenburg se aşeză şi el, urmărindu-i atent pe cei doi.

– Am aflat că ne părăseşti la sfârşitul lunii, vorbi liniştit Kahlenberg.

Împietrit de spaimă, omul dădu din cap, incapabil să scoată o vorbă.

Kahlenberg îi întinse mâna pe care purta inelul.

– Îţi doresc noroc. Hai să ne strângem mâinile.

Zwide, în ai cărui ochi se citea încurcătura, întinse nehotărât mâna. Kahlenberg apucă mâna murdară cu palma roz, strângând-o cu putere. Îl văzu pe Zwide tresărind uşor şi-i lăsă mâna, urnind fotoliul. După câţiva metri se întoarse.

Zwide îşi privea fix mâna, cu un aer prostit. Duse chiar un deget la gură, lingându-l.

Kahlenberg îşi continuă drumul. „Acul l-a înţepat, deci încă funcţionează, gândi. Peste douăsprezece ore vom şti dacă inelul este sau nu mortal."

Când Gaye ajunse înapoi în luminiş, auzi zgomotul elicopterului care demara. Se opri, uitându-se la elicele care se roteau din ce în ce mai repede. Garry acţiona comenzile.

– Hei, strigă. Aşteaptă-mă.

El însă n-o auzi. Aparatul se ridică deasupra poieniţei, dispărând apoi în spatele arborilor.

Ken şi Themba ridicaseră cortul. După ce urmăriră decolarea elicopterului, continuară descărcarea materialelor din Land Rover. Ajunse lângă ei.

– De ce nu m-a aşteptat şi pe mine? întrebă. Urât din partea lui.

Ken zâmbi încurcat.

– O să-l întrebi singură, când se întoarce. Unde ţi-e fermecătorul însoţitor?

– Se scaldă, răspunse ea, cu un asemenea ton încât Ken o privi atent.

– Ţi-a făcut mizerii?

– Ca de obicei, însă l-am pus la punct pentru o vreme.

– Eşti o fată şi jumătate.

Privirea admirativă a lui Ken o făcu să se simtă bine.

–Ai grijă cu el, fiindcă e un dur. Themba şi cu mine o să-l ţinem sub observaţie. (Apucă cei patru saci de dormit.) O să dormi între Garry şi mine. Themba va avea culcuşul lângă mine, iar la urmă... Fennel.

Ea încuviinţă din cap.

– E vorba doar de noaptea asta, nu?

– Da... pentru el şi pentru mine, iar tu vei petrece două nopţi împreună cu Garry. (Privi norii care se deplasau rapid pe cer.) Cu cât plecăm mai repede, cu atât mai bine. Dacă plouă, drumul va deveni o mocirlă nenorocită. Garry e un tip ca lumea, aşa că n-ai de ce să-ţi faci probleme că rămâi cu el.

– Ştiu.

Ken duse sacii de dormit în cort, unde-i desfăcu, în timp ce Themba aprindea focul, la o oarecare depărtare de cort.

Din cort, Ken ieşi cu o carabină de 22 şi câteva cutii cu cartuşe pe care le îndesă prin buzunare,

– Mă duc să vânez ceva. Vii cu mine?

– Bineînţeles.

Dispărură împreună în junglă.

Curând îşi făcu apariţia Fennel, mergând leneş. Braţul încă îl mai durea. Se uită împrejur şi nevăzându-l decât pe Themba, care-şi făcea de lucru lângă foc, îşi luă sacul cu scule, intrând în cort. Se schimbă, îmbrăcând un şort uscat, apoi ieşi la soarele care asfinţea. Se aşeză pe una din lăzi. Furia mocnea în interiorul lui, ca jarul în cenuşă. „Lasă că i-o fac eu", îşi zise, aprinzând o ţigară. „Avem tot timpul. După ce terminăm treaba, pe drumul de întoarcere, îi arăt eu ei." Încă mai plănuia răzbunarea când elicopterul ateriză. Garry coborî din cabină, apropiindu-se.

– E o minune. Zboară ca o pasăre.

Fennel ridică privirea, mormăind.

– Unde sunt ceilalţi?

– Nu ştiu, dădu din umeri Garry.

– Ce-ai zice de-o bere?

– Merge.

Garry desfăcu un carton, iar Themba aduse pahare şi un termos cu gheaţă. Pe când Garry desfăcea sticlele, din junglă îşi făcură apariţia Gaye şi Ken. La centura acestuia atârnau patru bibilici.

– De ce nu m-ai aşteptat şi pe mine? îl luă Gaye în primire pe Garry.

Acesta clătină capul.

– A fost un zbor de încercare. Era pentru prima oară când încercam aparatul. Ar fi fost o prostie dacă se întâmpla să murim amândoi.

Gaye deschise ochii mari, primind berea pe care Themba i-o întindea. Ken bău toată sticla dintr-o înghiţitură, oftă de plăcere, apoi îi întinse păsările vânate lui Themba.

– În seara asta n-avem mare lucru de făcut, zise Ken, aşezându-se pe iarbă. Să trecem la chestii serioase, Lew. Noi doi, împreună cu Themba, vom pleca la răsăritul soarelui... pe la ora patru. O să luăm cu noi puşca şi carabina, sacii de dormit, rucsacurile şi proviziile. (Se întoarse către Garry.) Ştii să tragi cu o puşcă de 22?

Garry se strâmbă.

– N-am încercat niciodată.

– Ştiu eu, interveni Gaye. O să vânez eu, Garry.

– Perfect.

Fennel îşi plimbă privirea de la Gaye la Garry, apoi se uită în altă parte.

– E bine... De altfel, n-o să petreceţi aici decât o zi în plus. Poimâine zburaţi spre Kahlenberg. (Ken luă un creion din buzunar, trasând pe nisip un cerc aproximativ.) Themba a petrecut aceste ultime două zile pe domeniul lui Kahlenberg şi am aflat de la el multe lucruri. (Îi aruncă o

ocheadă lui Fennel, care-şi aprindea nepăsător o ţigară.) Eşti atent, Lew?

– Ce, crezi că sunt surd?

– Cercul ăsta e domeniul lui Kahlenberg. Themba mi-a spus că e păzit la sud, est şi vest de un număr mare de zuluşi, însă nu şi în partea de nord. S-ar părea că drumul care duce la domeniu prin nord este impracticabil, însă Themba a reuşit să-l străbată. El spune că un singur tronson e cu adevărat dur, dar dacă reuşim să ajungem la el, îl putem parcurge cu piciorul. Este singura noastră cale de acces sigur.

– Cât avem de mers cu piciorul, dacă n-o să se poată cu maşina? întrebă Fennel, aplecându-se în faţă, unde Ken desena un punct pe nisip, în nordul cercului.

– Cam douăzeci de kilometri.

Fennel nu se gândea decât la sacul său cu unelte.

– Şi nu e nici o şansă să putem trece cu maşina?

– Themba crede că... În sfârşit, dacă nu plouă prea tare. Fiindcă dacă plouă torenţial, atunci am încurcat-o.

– Asta e. Sunt unii care au mereu baftă, mormăi Fennel, ochindu-l pe Garry.

Acesta însă nu avea chef de discuţii. Se duse să se uite la Themba care frigea păsările vânate. Regretă că nu cunoştea dialectul afrikaans, întrucât se simţea atras de fizionomia aparte a uriaşului bantu. Ca şi când i-ar fi citit gândurile, Themba ridică ochii, zâmbi prietenos şi continuă să învârtă frigarea.

Gaye veni şi ea.

– Mm... ce bine miroase! Mor de foame.

Themba ridică degetul arătător, tăindu-l pe jumătate cu cel de la mâna stângă.

– Vrea să spună că mai durează o jumătate de oră până e gata masa, traduse Garry. Hai să-ți explic cum funcționează elicopterul.

O porniră spre aparat.

Fennel îi urmărea, cu ochii scânteind. Ken n-avea nici un chef să converseze cu el, aşa că îl preferă pe Themba, cu care începu să discute în afrikaans.

– S-ar părea că ploaia nu va mai întârzia prea mult? spuse, aşezându-se alături de Themba.

– S-ar putea să înceapă în noaptea asta.

Ken se strâmbă.

– În sfârşit..., bine că avem troliul. Dacă nu ne scoate el din mocirlă, nimeni nu ne mai scoate.

– Da.

Continuară să converseze până când, peste aproximativ jumătate de oră, păsările se fripseseră. Se înnoptase de-acum, iar aerul era apăsător şi umed. Se aşezară toți în jurul focului, mâncând cu mâna. Dacă n-ar fi fost Fennel cu mutra lui acră şi muțenia înverşunată, atmosfera ar fi putut fi veselă.

– Mă duc să mă culc, anunță Ken, după ce Themba strânsese resturile. Mâine dimineață trebuie să ne sculăm devreme.

– Da... Şi eu pic de somn, zise Gaye, ridicându-se.

– Ai cinci minute să te bagi în sacul de dormit, se oferi Ken. După cinci minute vin.

Gaye dispăru în cort.

– Cred că şi eu voi face acelaşi lucru, spuse Garry, întinzându-se. Excepțională masă. Nu te culci? îl întrebă pe Fennel.

Fennel se întoarse către Ken:

– Gunoierul ăla doarme tot înăuntru?

– Dacă despre Themba vorbeşti... da, va dormi cu noi în cort.

Fennel scuipă în foc.

– Nu ţin neapărat să respir acelaşi aer cu un negru.

– De acord... Instalează-ţi atunci sacul de dormit afară.

Fennel se ridică dintr-un salt, repezindu-se la Ken, cu pumnii strânşi. Cum era mult mai solid decât Ken, acesta n-ar fi avut nici cea mai mică şansă în faţa lui, aşa că Garry se băgă repede între ei, înfruntându-l pe Fennel.

– Începi să mă calci foarte tare pe nervi, îi spuse printre dinţi. Dacă ai chef să te baţi cu cineva, hai, dă în mine.

Fennel se dădu îndărăt, îi aruncă o uitătură piezişă, apoi bătu în retragere.

– Mai du-te-n...! mârâi, aşezându-se mai deoparte.

Încă se mai afla lângă focul aproape stins, pe când ceilalţi dormeau de mult. În cele din urmă, dându-şi seama că avea nevoie de somn, intră în cort, strecurându-se în sacul de dormit.

Pe la două şi jumătate, răpăiala ploii pe pânza cortului îi trezi pe toţi.

Peste zgomotul ploii ajunse la ei răgetul înfundat al unui leu.

CAPITOLUL VI

Fennel fu trezit de lumina puternică a unei lanterne. Îl văzu pe Ken strecurându-se afară din sacul de dormit, iar pe Themba cu lanterna în mână, ieşind din cort.

– Gata, e ora plecării? întrebă, încă ameţit de somn.

– Pe-aproape. Themba pregăteşte micul dejun. Mă duc să fac o baie în lac. Vii?

Fennel mormăi ceva, îşi trase pe el pantalonii scurţi, ghetele în picioare şi înhăţă un prosop. Ieşi după Ken în întunericul umed. Ploaia se oprise, însă norii rămâneau grei, ameninţători.

– Să te ţii noroi pe drum! comentă Ken, în timp ce se îndreptau spre lac. Însă cu ajutorul troliului şi cu puţină baftă, o scoatem noi la capăt.

Ajunşi în lac, săriră în apă, înotară de la un cap la altul, după care ieşiră, îngheţaţi. Se frecară energic cu prosoapele, întorcându-se în tabără, în fugă, ca să se dezmorţească.

Gaye şi Garry se treziră între timp. Ghemuiţi lângă foc, nu-şi luau ochii de la Themba care prăjea ouă cu slănină.

Când terminară cu micul dejun, se luminase de-a binelea, aşa că puteau porni la drum.

– Bun. S-o pornim deci, spuse Ken. (Apoi, adresându-se lui Garry:) Crezi că o să puteți demonta amândoi cortul şi să-l strângeți?

– În mod sigur. Îl încarc în elicopter, nu?

– Dacă-l abandonezi aici, va dispărea imediat. Totul e pregătit, Themba?

Acesta făcu semn că da.

– Să ne potrivim ceasurile. O să vă contactăm prin radio, la ora unsprezece, doar ca să vă comunicăm poziția noastră. Apoi vă vom contacta la fiecare două ore, de acord?

Îşi fixară ceasurile, apoi Garry le întinse mâna.

– Baftă multă... Şi fiți cu ochii pe mizerabilul ăla.

Arătă spre Fennel, care-şi încărcase sacul cu scule în Land Rover şi se trântise pe bancheta din spate, fără să se uite la cineva.

– Halal caracter la individul ăsta! zise Ken, zâmbind.

Se întoarse către Gaye, strângându-i mâna, după care se instală la volan. Themba le făcu şi el cu mâna, urcându-se pe scaunul de lângă şofer.

Jeepul dispăru în jungla încă întunecoasă. Ken aprinse farurile, conducând cu grijă, sub permanenta îndrumare a lui Themba. Fennel se întrebă cum naiba putea cineva să ştie încotro s-o ia prin desişul acela. „Negrul ăsta nu-i chiar aşa de prost," îşi zise el, dându-şi seama că dacă s-ar fi aflat singur prin locurile acelea, n-ar fi fost în stare de nimic.

Pe măsură ce înaintau, soarele începu să se arate, iar Ken stinse farurile. Putură să meargă mai repede, acum. Din cauza denivelărilor de pe drum, balansul maşinii devenea enervant. Fennel trebuia să se țină de banchetă, cu toată

puterea. Deodată, Themba întinse un deget, semn la care Ken încetini.

– În stânga, un rinocer!

Fennel întoarse rapid capul.

Cam la douăzeci de metri apăru un rinocer uriaş. Greoiul animal întoarse leneş capul, uitându-se la ei. Fennel măsură din ochi cornul imens, întinzând instinctiv mâna după puşcă. Inima începu să-i galopeze în piept.

– Ia zi, sunt periculoşi? întrebă cu jumătate de glas.

– E un rinocer alb, iar ăştia sunt paşnici, îl asigură Ken. De cei negri trebuie să te temi.

Urmă drumul, accelerând din nou. La ora aceea, jungla părea să fojgăie de vânat. La apropierea jeepului, turme de impala se împrăştiau, pentru a se regrupa mai încolo. Doi căpriori se afundară în salturi în desiş, cu codițele înălțate ca nişte periscoape. Berze cu pântecele negru îi studiau de pe crengile arborilor. În momentul în care se apropiau de liziera junglei, Themba ridică degetul.

– Lei! strigă Ken.

Pe marginea drumului, doi masculi adulți stăteau tolăniți. Fennel socoti că aveau să treacă la mai puțin de patru metri de ei.

– Doar n-o să treci pe lângă fiarele astea groaznice? protestă.

– Nu e cazul să-ți faci probleme, îl linişti repede Ken. Unui leu, dacă-i dai pace, nu se va lega de tine.

Numai că Fennel nu putea fi convins atât de uşor, aşa că apucă puşca, cu degetul încordat pe trăgaci.

Acum se aflau chiar lângă cei doi lei. Aceştia îşi ridicară alene capul şi cercetară jeepul cu indiferență. Fennel simți

transpirația alunecându-i pe spinare. Trecură atât de aproape încât ar fi putut atinge animalele cu țeava puștii.

– Vezi? făcu Ken. N-ai de ce să te sperii. Dar ia să rănești unul și să-l urmărești. Să vezi atunci probleme.

Fennel lăsă arma, ștergându-și fruntea cu dosul mâinii.

– Prea aproape de ei am trecut.

Ieșiră din junglă, intrând pe un drum bătătorit. Themba îi făcu semn lui Ken s-o ia la dreapta.

– Ăsta e drumul care duce la domeniul lui Kahlenberg, cam la vreo șaizeci de kilometri de aici. (Se sfătui cu Themba, consultându-și ceasul. Era ora opt, de-acum.) După părerea lui Themba, cam în trei ore vom ajunge la marginea domeniului. Atunci vom lua legătura cu Garry prin radio.

– Trei ore pentru a parcurge șaizeci de kilometri? Ați înnebunit?

– Drumul e rău. Poate vom avea nevoie chiar de mai mult.

Într-adevăr, drumul devenea din ce în ce mai impracticabil. Urca încontinuu, deși panta era lină. Ploaia din timpul nopții înmuiase suprafața și Land Roverul începu să patineze ușor.

Se pomeniră în fața unui povârniș abrupt și destul de lung, iar Ken acceleră pentru a-l putea aborda. Roțile din spate alunecară, însă el redresă rapid direcția, chiar în clipa în care se și vedeau azvârliți în decor.

– Fii atent la ce faci! zbieră Fennel.

– N-am nevoie de consilier tehnic, ripostă Ken, așa că mai taci din gură.

Land Roverul scrâșni, făcând un salt, depășind povârnișul, însă Ken trebui să frâneze cu toată puterea, observând că urma o groapă plină cu apă.

– N-o să trecem, spuse, mai mult pentru sine.

Dădu cu spatele: vehiculul începu să alunece leneş în josul pantei. Părăsind drumul, trecu peste o grămadă de crengi şi ierburi moarte, umflate de ploaie. Nu făcură mai mult de zece metri şi roţile din spate începură să patineze. Fennel simţi jeepul împotmolindu-se. Ken ambală motorul, dar singurul rezultat fu o ploaie de noroi împroşcată de roţile care se învârteau pe loc. Themba sări jos, alergând spre spatele maşinii. Începu să împingă în timp ce Ken accelera, însă nu reuşiră decât să se împotmolească mai tare. Ken se întoarse şi, acţionând schimbătorul de viteze, îl privi pe Fennel în ochi.

– Uite, Lew. Să punem lucrurile la punct. Ai venit cu noi, aşa că nu se pune problema să te consideri simplu pasager!

Nehotărât, Fennel coborî din maşină. Forţa sa de taur, conjugată cu masivitatea lui Themba, dădu rezultate. La început, noroiul ţâşni iarăşi, după care pneurile muşcară dintr-un sol mai dur, iar Land Roverul reuşi să iasă din gropile săpate de roţi. Păşind alături de jeep, Fennel şi Themba, gata să intervină, supravegheau atent înaintarea. Vehiculul mai patină de două ori însă, în cele din urmă, se redresă. Trecuseră hopul de-acum, iar Ken readuse maşina pe drum.

– Vedeţi? spuse. Am pierdut deja douăzeci de minute.

Fennel se mulţumi să mormăie şi urcă la locul său, suflând din greu. De-acum, soarele ardea deasupra capetelor lor, aşa că, în ciuda drumului pietros, Ken fu nevoit să sporească viteza, încercând, pe cât putea, să ocolească gropile pline de apă. Uneori era nevoit să ruleze

prin urme vechi, lăsate de cine știe cine, lucru care-i scutura serios pe pasageri, stârnind înjurăturile lui Fennel.

Brusc, drumul se îngustă, nemairămânând din el decât o cărare abia vizibilă, presărată cu bolovani, mai mici sau mai mari.

De trei ori, în parcursul următoarei sute de metri, Themba fu obligat să coboare pentru a îndepărta pietrele care împiedicau trecerea. Abia dacă mai înaintau acum cu zece kilometri pe oră. După părerea lui Fennel, era imposibil ca vreun alt vehicul să mai fi urcat vreodată această cărare ce nu contenea să urce. Ramurile joase ale arborilor obligau pasagerii să-și ferească mereu capetele. Themba mergea în fața Land Roverului, a cărui viteză se reducea continuu.

– Ești sigur că trebuie să mai facem încă cincizeci de kilometri pe nenorocirea asta de drum? izbucni Fennel, aplecând capul, pentru a se feri de o nouă creangă.

– Cam așa ceva. Pe măsură ce înaintăm, drumul va deveni tot mai prost, dacă e să ne luăm după ce spune Themba. Oricum, mergem mai departe, n-avem încotro.

Spusele lui părură imediat hazardate, mașina intrând într-o porțiune de drum moale. Înainte să fi putut Ken să evite derapajul, alunecaseră de pe cărarea îngustă, roțile oprindu-se într-o urmă veche.

Se opriră.

Themba se întoarse alergând, iar Ken se dădu jos din Land Rover.

Cei doi se aplecară să examineze poziția roților, schimbând păreri, în timp ce Fennel coborî și-și aprinse o țigară, agasat de ideea inutilității. După el, de data asta se împotmoliseră de-a binelea.

– Trebuie să ieşim de-aici. Altă soluţie n-avem, hotărî Ken.

Se apucară să descarce jeepul, pasându-i lui Themba canistrele cu apă şi pe cele cu benzină. Fennel apucă rucsacurile, împreună cu voluminoasa sa trusă de scule şi cu sacii de dormit.

– Roata din spate mai întâi, zise Ken.

Cei trei proptiră cu umerii jeepul, pe unde putură, iar la comanda lui Ken, îşi uniră forţele, încercând să ridice roata. Reuşiră să repună maşina cu partea din spate pe drum.

– Cred că din groapa asta reuşesc s-o scot, spuse Ken. Voi doi împingeţi de pe margine, în caz că alunecă iar.

Nu dură mai mult de trei minute şi Land Roverul se afla din nou pe drum. Încărcară în grabă bagajele.

– Cred c-o să beau ceva, anunţă Fennel.

Ken îi făcu semn lui Themba, iar acesta desfăcu două sticle de bere şi una cu apă tonică pentru el.

Fennel se întoarse, adresându-i-se lui Themba:

– Şi zici că de-acum încolo drumul se înrăutăţeşte mai tare?

– Da, aşa zice, interveni Ken. Degeaba încerci să vorbeşti cu el, că nu înţelege engleza.

Fennel goli sticla dintr-o înghiţitură. Gândi cu glas tare:

– S-ar zice că noi, ăştia trei, am tras lozul nasol, nu credeţi?

– Aşa e. (Ken îşi termină berea, aruncă sticla într-un tufiş şi trecu la volan.) Hai s-o luăm din loc.

Cele două accidente parcă l-au mai îmbunat pe Fennel cât de cât, gândi Ken, în timp ce băga în viteză. Încercase să vorbească cu Themba, arătându-se cât de cât mai priete-

nos. Acum făceau față unor viraje foarte strânse. Foloseau transmisia pe toate cele patru roți, continuând urcușul, nedepășind însă nici o clipă mai mult de doisprezece kilometri pe oră. Efortul cu care întorcea volanul în turnante, pentru ca apoi să-l readucă în poziție normală, îl făcuse pe Ken să transpire. Virajele păreau să se înmulțească, pe măsură ce urcușul devenea mai abrupt.

Fennel se aplecă spre șofer.

– Vrei să te înlocuiesc? Pot și eu să conduc rabla asta.

– Nu, mulțumesc. O scot eu la capăt.

I se adresă lui Themba în afrikaans, iar acesta îi răspunse.

– Despre ce vorbiți acolo? întrebă Fennel, simțindu-se exclus din conversație.

– Punctul cel mai împuțit e acolo sus. Themba zice că acolo am putea fi înghesuiți de-a binelea.

– Ei, asta-i bună! Dacă punctul împuțit e abia acolo, atunci aici ce mai e, după părerea lui?

Ken începu să râdă.

– El zice că față de ce ne așteaptă, acum e ca și cum ne-am plimba pe Picadilly.

În aceeași clipă, doi nori mari, cenușii, acoperiră soarele. Se făcu brusc frig. Când Ken, redresând volanul după ultimul viraj strâns, începu un urcuș lung și îngustat din cauza stâncilor, ploaia se porni să cadă, ca o perdea groasă de picături călduțe.

În câteva momente, cei trei erau uzi până la piele. Ken, orbit de rafale, opri Land Roverul. Se aplecară toți în față, acoperindu-și ochii cu brațele, lăsând torentul să le răpăie pe spinările arcuite. Rămaseră așa mai multe minute. Apa strânsă în Land Rover plescăia sub pantofii lui Fennel,

acoperind cu câțiva centimetri husa cauciucată care proteja echipamentul.

Ploaia se opri la fel de brusc cum începuse. Norii dispăruseră, iar soarele începu să ardă din nou. În câteva minute, din hainele lor se ridicau aburi.

– Ca picnic ar fi fost reuşit, mârâi Fennel. Ţigările mele sunt făcute fleaşcă.

Ken îi întinse din torpedou un pachet uscat.

– Ia de-aici...

– Dă-mi numai una. Restul lasă-le acolo, în caz că scârba asta de ploaie începe iar.

Îşi aprinseră amândoi ţigările, urcându-se înapoi în jeep. Themba, care între timp plecase să controleze locurile, se întorsese şi-i aştepta la capătul pantei.

Când fură lângă el le făcu semn să oprească. Cei doi studiară drumul pe care-l aveau în fața ochilor. Păreau să se afle în vârful unui munte, de unde drumul se îngusta brusc. De-o parte şi de alta se afla taluzul pietros, acoperit cu ierburi şi tufe, iar de cealaltă parte, jos, valea.

Fennel se ridică în picioare în Land Rover, ca să vadă mai bine drumul. Nu se simțea niciodată prea bine la înălțime, iar vederea văii, jos, depărtată, combinată cu îngustimea cărării, îi dădu amețeli.

– Suntem terminați, gemu cu glas nesigur. Nici nu ne putem gândi să trecem pe-aici!

Ken se întoarse, aruncându-i o privire întunecată, însă, văzându-i chipul palid şi mâinile tremurânde, înțelese că omul era pradă unei crize de rău de înălțime şi-i fu milă de el.

– Ascultă, Lew. Coboară de-acolo. Lasă-mă pe mine să încerc. Cred că o să mă strecor exact până în margine. N-o să fie floare la ureche, însă sper să mă descurc.

– Nu fi prost! O să-ți rămână oasele pe-aici, pentru Dumnezeu!

– Pot trece? îl întrebă Ken pe Themba.

Uriaşul bantu se aşeză în mijlocul drumului, măsură lățimea jeepului, după care încuviință din cap.

– Chiar pe margine, spuse.

– Ce zice? se sperie Fennel.

– Crede c-o să meargă.

– O să meargă pe dracu'! Vorbeşti prostii! O să-ți rupi gâtul, aia e!

– Dă-te jos, hai!

Fennel se codi câteva clipe după care, luându-şi trusa cu scule, coborî pe drum.

– Stai o clipă, zice, ştergându-şi transpirația de pe frunte cu dosul mâinii. N-ai decât să-ți pui capăt zilelor dacă aşa vrei, dar lasă-mă să dau jos echipamentul fiindcă, dacă se răstoarnă maşina, o să ne trezim fără mâncare şi fără apă.

– S-ar putea şi asta, zise Fennel, zâmbind.

Se apucară, toți trei, să dea jos prelata cauciucată, împroşcând jeepul cu apă de ploaie. Descărcară apoi în drum tot echipamentul. Fennel se uită la ceas: era unsprezece fără cinci.

– Să bem o bere, spuse, pentru că în cinci minute trebuie să-l contactezi pe Edwards. Ce distanță mai avem de parcurs?

Ken se consultă cu Themba, care desfăcea sticlele de bere.

– Cam douăzeci de kilometri. Apoi încă o ultimă etapă de vreo zece kilometri până la casa cea mare, preciză călăuza.

– Drum dificil?

Themba îi asigură că, odată porțiunea asta trecută, drumul era bun.

Terminară cu berea, iar Ken apucă stația de emisie.

– Garry, aici Ken... mă auzi?

Răspunsul veni imediat:

– Garry către Ken... te aud foarte bine.

Ken îi explică pe scurt situația.

– Mi se pare cam hazardată treaba. Ascultă-mă, Ken, de ce nu folosiți troliul? În felul ăsta, dacă mașina alunecă, ai avea o șansă să poți sări.

– E o idee! Am înțeles. O să te contactez din nou. Terminat.

– Pun pariu că puțin îi pasă, mormăi Fennel. Ți-a spus dacă i-a tras-o deja pipiței?

– Termină, Lew, i-o tăie Ken brutal.

Îi spuse ceva lui Themba care încuviință din cap și, după ce ridicase husa cauciucată de pe troliu, derulă cablul, întinzându-l pe partea cea mai îngustă a drumului. Îi dădu capătul lui Fennel.

– Știi să faci un laț? Vezi să fie solid.

– Mă ocup.

Luându-și ochii de la prăpastia care se căsca la dreapta, Fennel veni lângă Themba, cu cablul în mână și trusa de scule atârnată la brâu. Îi luă cam jumătate de oră să meșterească un laț la capătul cablului, de care să se declare mulțumit. Tot timpul cât Fennel lucră, Ken, la volan, fumă în tăcere. Era foarte destins. Știa că-și asumă un risc mare, însă se simțea în stare să reușească.

În cele din urmă, Fennel se ridică.

– Asta ar fi.

Legase solid lațul de rădăcina groasă a unui arbore și, cu ajutorul unui ciocan, îl înțepeni acolo.

Se apropie apoi de Land Rover.

– N-o să cedeze. Şi nici cablul nu va plesni. Totul depinde acum de troliu, care s-ar putea smulge din propriul suport.

– Curaj, zise Ken, zâmbind. Hai să încercăm. Lew, aş vrea să rămâi în spate şi, dacă maşina începe să fugă de fund într-o parte, trage de el, sau cheamă-mă dacă nu reuşeşti. De Themba am nevoie în faţă, să supravegheze roţile.

– Să-ţi spun ceva, făcu Fennel, cu sufletul la gură. Eşti mai tare ca mine.

Se priviră în ochi. Apoi Ken porni motorul, trase frâna de mână deblocând-o şi acţionă maneta troliului. Tamburul pe care era înfăşurat cablul începu să se învârtă. Reduse imediat viteza şi Land Rover-ul se încordă, înaintând centimetru cu centimetru.

Fennel venea în spate, cu mâinile pe oblonul jeepului, având ochii fixaţi asupra lui Themba, care stătea ghemuit, neluându-şi ochii de la roţile din faţă, făcându-i semn lui Ken să înainteze.

Maşina parcursese deja zece metri când Themba ridică brusc braţul, în semn de oprire.

Ken trase instantaneu maneta troliului la punctul mort.

– Ce e? mormăi Fennel, din spate.

Themba se apropie de laţul fixat, studiindu-l atent.

– Nu cumva... maimuţoiul ăsta îşi închipuie că l-am ancorat prost? Nu va ieşi din rădăcina aia în care l-am bătut!

– Nu te enerva, îl linişti Ken, ştergându-şi transpiraţia de pe chip cu batista.

Themba se întoarse, mulţumit, în mijlocul drumului.

– Încă patru metri şi o să treci peste partea cea mai îngustă, îi strigă lui Ken.

Acesta reporni troliul. Land Roverul mai înaintă puțin. Imprevizibilul se produse, la trei metri de strâmtoare. Drumul ud se scufundă, sub greutatea jeepului. Fennel, simțind alunecarea spre prăpastie, se propti cu toată puterea în caroserie, urlând la Ken să sară. Se simți el însuşi tras spre peretele abrupt al văii, aşa că dădu drumul maşinii, prăbuşindu-se în ierburile de pe stâncă. Sări în picioare într-o fracțiune de secundă, însă Land Roverul dispăruse.

Privi înnebunit drumul. Pe marginea hăului, Themba se uita în jos, rotindu-şi ochii holbați în orbite. Fennel trânti o înjurătură văzând cablul întins cum vibra şi, adunându-şi toată bruma de îndrăzneală, se apropie de marginea prăpastiei. Sfidând amețeala şi greața, privi şi el în jos.

La circa patru metri, Land Roverul atârna în gol, suspendat de cablu. În picioare, pe spătarul banchetei, Ken se agăța de rama parbrizului. Mult mai jos, ca o hartă aeriană desfăcută, se întindea valea.

În timp ce căsca gura prostit, Fennel observă că tamburul troliului se desfăcea încet-încet din suportul său.

– Prinde-te de tambur, răcni el. Ken! Agață-te de el. Tamburul se desface!

Ken îşi făcu elan, încălecă parbrizul şi se lungi pe capota motorului, la verticală. Apucă unul dintre suporturile de fier care susțineau tamburul. Chiar în clipa în care apuca solid suportul, tamburul se despărți de jeep, acesta prăvălindu-se în vale, într-un nor de praf.

Ken pendula atârnat de cablu, în timp de Themba, cu mâinile lui uriaşe, încerca să-l ridice la el.

Tremurând din cap şi până în picioare, Fennel îi veni în ajutor.

Ken se balansă cu toată forța pentru a încerca să pună un picior pe peretele muntelui, unde găsi sprijin. Apoi, în timp ce Themba şi Fennel trăgeau cablul, începu să urce pe peretele uşor înclinat. Câteva clipe mai târziu, se afla pe cărarea îngustă de pe care căzuse cu jeep cu tot. Se ridică în şezut, găsind puterea să zâmbească.

– Acum, chiar că suntem obligați să mergem pe jos, spuse.

Când Land Roverul dispăru în desiş, Gaye scoase un oftat de uşurare.

– În sfârşit, ne-a ajutat Dumnezeu să scăpăm de el! Începuse să mă calce pe nervi groaznic.

– Şi pe mine, spuse Garry, aprinzându-şi o țigară. Mai vrei puțină cafea?

Ea scutură din cap.

– Cum se mai luminează, mă duc să mă scald.

Îşi dezmorți trupul, îngenuchind apoi lângă foc. „E foarte drăguță aşa, cu chipul luminat de flăcări", gândi Garry, intrând în cort. Cotrobăi după aparatul electric de ras, cu baterii, bărbierindu-se la lumina lanternei, cu gândul la orele care le mai rămâneau de petrecut, doar ei doi, înaintea plecării. Era deplin conştient de singurătatea de capăt de lume în care se găseau, chiar dacă refuza să se gândească la asta. Îşi luă prosopul şi ieşi din cort. Se mai luminase de-acum. Într-o oră, soarele urma să răsară însă. Împins de dorința de a se bălăci în apa curată, Garry nu mai avea răbdare.

– Eu mă scald primul, strigă el. Te simți în siguranță, singură aici?

Ea izbucni în râs.

– Da, cel puțin dacă nu apare vreun leu. Apa o să fie rece.

– Tocmai asta îmi place.

Îl privi dispărând în penumbră și mai aruncă pe foc un braț de vreascuri adunate de Themba încă de seara. Și ei în fugi gândul la orele care aveau să urmeze. Recunoscu în gând că Fennel, cu manierele lui animalice, trezise în ea dorința de bărbat. Se întrebă câtă vreme trecuse de când nu mai avusese un amant care s-o satisfacă. Remarcă mental masculii cu care împărțise patul. Nu-și putu aminti decât vreo doi care o mulțumiseră. Cel dintâi aducea puțin cu Garry, mai scund și mai frumușel... Un american aflat în vacanță. Ea se afla la Paris, unde își încerca norocul ca manechin. Într-o seară caldă de iulie, își găsise locul pe o terasă plină de lume, la Fouquet's. El se apropiase, întrebând dacă poate lua loc la masa ei. Se priviseră și ea știuse imediat că se va culca cu el, în cel mai scurt timp, așa cum și el părea conștient de asta. Și cel de-al doilea, tot un american, și tot unul care aducea un pic cu Garry, răsărise din semiîntunericul unui bar, unde ea aștepta niște prieteni. O invitase să bea ceva și părăsiseră barul împreună, înainte ca prietenii să-și facă apariția. Recunoscu în sinea ei că bărbații de genul lui Garry exercitau asupra ei o atracție fizică ce aprindea o scânteie... exact cum lovești două pietre între ele.

Pe cei doi nu-i întâlnise decât o singură dată și nu le știa decât prenumele, însă cele câteva ore petrecute în compania lor rămăseseră imprimate în memoria ei. Iar acum, bruta de Fennel îi trezise amintirile, după atâta vreme. Putea să jure că, în decursul zilei care începea, Garry urma să-i devină amant.

Soarele ardea de-acum. Îi simțea căldura. Se îndepărtă de foc, intrând în cort ca să se pregătească. Când simți că era gata, soarele ardea prin pânza cortului. Ieşi, luându-şi prosopul de baie.

Îl văzu pe Garry, în pantaloni scurți şi-n ghete, venind spre ea cu prosopul pe umăr.

– A fost bine? îl întrebă zâmbind.

– Apa e formidabilă, dar rece. Acum s-a mai încălzit puțin.

– Pe curând.

Simți că o privea, aşa cum o priviseră şi cei doi americani. Apoi el întoarse capul. Îi făcu semn cu mâna, fugind spre lac, cu prosopul fâlfâind.

Rareori avea ocazia să înoate goală, lucru pe care îl adora, pur şi simplu. Se dezbrăcă, aruncându-se în apă. Cum soarele bătea din plin asupra lacului, apa nu mai era chiar atât de rece. Înotă câteva minute, după care făcu pluta pe spate.

Închise ochii, lăsându-se în voia apei. Două maimuțe cenuşii o observau din înaltul unui arbore. Ca la un semn, îşi dădură drumul să alunece de-a lungul trunchiului, îndreptându-se exact spre locul unde ea îşi lăsase pantalonii, bluza şi prosopul. Le înhățară, cățărându-se îndărăt în arborele lor unde, după ce examinară fără prea mare interes lucrurile furate, le abandonară undeva, pe o creangă din vârf.

O şterseră apoi, legănându-se din pom în pom, în junglă.

Gaye le observă în momentul în care dispăreau, găsindu-le adorabile. Mult mai puțin încântătoare i se părură în

clipa în care îşi dădu seama, ieşind din apă, că nu-i mai rămăseseră pe mal decât pantofii.

Ridică ochii, observând prosopul atârnat pe o creangă, sus. Nu se simţea capabilă să se caţere până acolo, aşa că se mulţumi să dea din umeri, îşi încălţă pantofii şi se întoarse în tabără. Garry, tolănit la umbra cortului, studia harta aeriană primită de la Shalik. Ridică ochii în clipa în care ea apărea printre arbori şi, rămas mască, lăsă să-i scape harta. Nu-şi venea în fire, aşa că se ridică.

Goală ca în clipa naşterii, Gaye se apropia de el, cu aerul cel mai natural din lume.

– Nişte maimuţe mi-au furat hainele... afurisitele. Mi le-au atârnat într-un copac, lângă lac. Ai putea să mi le recuperezi, Garry? explică ea, încă de la jumătatea drumului.

Nici măcar nu încercă să-şi ascundă goliciunea. Braţele continuau să-i atârne pe lângă trup. Avea comportamentul natural al unui om îmbrăcat.

– Sigur că da...

El îi veni în întâmpinare, descriind apoi un semicerc larg, pentru a nu trece chiar pe lângă ea. Acest lucru fu apreciat. Gaye intră în cort, convinsă că Garry nu întorsese capul după ea. Inima îi bătea mai repede. Îşi luă din rucsac bluza şi pantalonii de schimb însă, după o scurtă ezitare, le lăsă pe jos, lungindu-se aşa cum se găsea, pe sacul de dormit. Cu picioarele unul peste altul şi cu mâinile acoperindu-i sânii, aşteptă întoarcerea lui Garry.

– În curând va fi unsprezece şi jumătate, spuse Garry, oră la care ne vor contacta prin radio.

Ei nu prea-i venea să-l lase din brațe însă, simțind că oricum se depărta de ea, desfăcu strânsoarea. Îl privi îmbrăcându-se apoi închise ochii, comparând.

Nu se înșelase. Plăcerea resimțită fusese chiar mai intensă decât cu cei doi americani, fără a mai pune la socoteală că, de data asta, îi cunoștea și numele de familie.

Nemulțumirea acumulată în decursul unui an întreg fusese spulberată de împreunarea explozivă căreia i se lăsaseră pradă. Acum i se părea că se află sub influența unui drog puternic și nu dorea să fie deranjată. Nu-și dorea decât liniște și să nu facă nimic. Rămase pe jumătate adormită, într-o stare plăcută, leneșă, în căldura cortului.

Fu trezită, cu o tresărire, de Garry care, apărut în deschizătura cortului, o striga în gura mare. Se ridică în capul oaselor, intrând imediat în priză, văzându-i chipul neliniștit.

– Ce se întâmplă?

– Ceilalți trei sunt în pericol. Îmbracă-te și vino afară. Aici mor de cald.

Din tonul dur al lui Garry, înțelese că îl enerva felul în care stătea acolo, tolănită ca o pisică lângă foc.

– Drumul s-a prăbușit și au pierdut Land Roverul, o anunță Garry. Ken era cât pe-aici să moară.

– E rănit?

– Nu... Doar șocat și cu câteva lovituri, însă nu și-a rupt nimic. Acum vor fi nevoiți să meargă pe jos. Un adevărat maraton.

– Or să reușească?

– Ei așa cred. O să mă contacteze din nou peste două ore.

– Echipamentul?

– A scăpat întreg. Îl descărcaseră înainte să treacă cel mai dificil pasaj al traseului.

– Cum or să se întoarcă?

– O să fim nevoiți să ne întoarcem toți cu elicopterul... E singura posibilitate. O să atârne ceva mai greu, dar va merge.

Gaye se întinse, proptindu-se cu spatele de un copac.

– Înseamnă că nu-i chiar atât de grav... Vor fi nevoiți să meargă pe jos şi-atâta tot.

– Pe căldura asta, nu-i chiar o plăcere.

– În felul acesta, maimuțoiul ăla gras de Fennel va mai da jos din burtă... Ia spune, Garry, te pricepi să jumuleşti şi să cureți de măruntaie o pasăre?

– Nu... dar tu?

– Nici eu. În cazul ăsta nu are rost să mai vânăm bibilici. Vom avea la prânz fasole cu costiță, spuse ea, ridicându-se. Mă întorc la apă... Vii şi tu?

Îl simți nehotărât.

– Sunt neliniştit pentru cei trei, Gaye.

– O baie bună împreună cu mine îți va schimba ideile. Nu putem face nimic pentru ei... aşa că vino să ne bălăcim.

Intră în cort după prosoape, după care amândoi o porniră spre lac, sub soarele dogoritor.

*

* *

Fennel regretă că băuse atâta bere. Drumul greu, plin de pietre, arşița soarelui, ca şi ritmul de mers impus de Ken, toate astea îl făceau să se simtă extenuat. Iar cureaua de la trusa cu scule îi intrase în umăr. Pe deasupra, transpirația îi curgea în ochi şi-i lipea cămaşa de spinare. Mergea şi sufla din greu.

După calculele sale, abia parcurseseră vreo şase kilometri, iar Ken spusese că până la domeniul lui Kahlenberg rămâneau de parcurs cam treizeci, în total. Scăzându-i pe cei şase deja parcurşi, rămâneau încă douăzeci şi patru. Fennel strânse din dinţi, luptând cu ideea că nu va putea rezista, cărând după el sacul cu scule, din ce în ce mai greu parcă. Pe deasupra, mai avea cu el şi rucsacul. Înainte de a porni la drum, hotărâseră să abandoneze sacii de dormit şi carabina. Ken se încărcase cu propriul sac de merinde şi puşca rămasă. Cât despre Themba, acesta căra restul proviziilor şi o canistră cu cinci litri de apă.

Fennel înainta cu greu, pas cu pas, oftând după un petic de umbră, sub soarele care parcă-l făcea una cu cărarea îngustă. Simţea groaznic nevoia să bea ceva, şi-i venea să plângă cu gândul la berea de care fuseseră obligaţi să se descotorosească. Ceruse el să nu se renunţe la bere, însă Ken spusese că nu are nimic împotrivă, cu condiţia ca Fennel să fie cel care o cară mai departe.

Făcu o haltă, ştergându-şi sudoarea care-i picura în ochi. Se sperie de-a binelea văzându-i pe ceilalţi doi cu mult înaintea sa, mergând lejer şi sporovăind între ei.

Ken se întoarse şi, văzându-l, se opri. După câţiva paşi se întoarse şi Themba.

Fennel simţi cum îl cuprinde iarăşi furia. Cu chiu cu vai îi ajunse din urmă. Dintr-o ochire, Ken înţelese că urmau să-l ia ca balast. Themba gândi la fel şi, punând jos canistra cu apă, îi adresă câteva cuvinte din care Fennel nu înţelese nimic.

– Spune că dacă iei canistra cu apă, îţi duce el trusa cu scule, traduse Ken.

Fennel se codi puțin, însă simțea că trusa cu scule devenise prea grea pentru el.

– Ce-l face să creadă c-o să fie în stare s-o care? vru să știe, punând însă repede jos trusa grea, ușurat.

– Nu ți-ar propune asta dacă n-ar fi capabil, îl asigură Ken, pe când Themba își trecea deja pe umăr cureaua trusei.

– Atunci, spuse Fennel cam cu jumătate de gură, spune-i că-i mulțumesc. Nenorocirea aia atârnă cât nu-ți închipui.

Înhăță canistra și, cu asta, cei trei își continuară drumul. Cei doi însă mergeau acum mai încet, pentru ca Fennel să se poată ține după ei.

Urcușul din ora următoare reprezentă pentru Fennel o încercare infernală, însă continuă să înainteze, târând picioarele. Gâfâia, furios pe el însuși, văzându-i pe Ken și Themba cu câtă ușurință continuau drumul.

– Am putea să mai bem câte o înghițitură, mormăi, oprindu-se.

Apa încălzită însă nu-l mulțumi deloc. Unde mai pui că Fennel detesta apa din principiu.

Ken se uită la ceas.

– Peste zece minute, când îl vom contacta pe Garry. Atunci ne vom odihni.

– Tipul ăsta are o baftă cât toate zilele, bombăni Fennel, ridicând canistra. Probabil că nu realizează prin ce a trecut acum o oră.

Continuară urcușul și, la ora treisprezece, părăsiră cărarea, așezându-se în marginea junglei, la umbră. Ken intră în legătură cu Garry, informându-l asupra situației lor.

– Ar trebui să fim acolo în jurul orei optsprezece, spuse, adăugând că urcușul este foarte greu.

Garry îi compătimi monosilabic şi încheie propunând să intre din nou în legătură, la ora trei.

După un popas de jumătate de oră, continuară drumul până când Ken îi opri, anunţând că era ora mesei.

Încă o dată îşi găsiră loc la umbră, unde Themba desfăcu conservele de fasole şi pateu.

– Cât mai avem? Întrebă Fennel cu gura plină.

Ken se consultă cu Themba.

– Cam şase kilometri, înainte de a pătrunde în junglă.

– Ia întreabă-l dacă nu vrea să iau trusa înapoi.

– O duce el, nu-ţi face probleme.

Ken îi traduse lui Themba care zâmbi, dând din cap.

– Negrii sunt obişnuiţi să care greutăţi în locul albilor, spuse fără să clipească.

Fennel îl privi lung.

– El e mai bun, am priceput...

– Propun să vorbim despre altceva, fiindcă simt că mă enervez.

Fennel se mulţumi să zâmbească acru.

– Voi doi, poate că sunteţi mai tari la umblat creanga prin junglă, dar aveţi puţină răbdare, să vină şi rândul meu.

Ken îi întinse pachetul de ţigări, aprinzându-i una.

– După părerea ta, s-a culcat cu ea? izbucni Fennel, brusc.

Cum reuşea să-şi scoată din cap situaţia nenorocită în care se aflau, gândurile îi zburau automat la Gaye.

– Ce vrei să spui? întrebă Ken, cu un ton ironic.

Fennel se gândi puţin, dând din umeri:

– Nu... nimic..

Încă o oră se scurse, după care intrară din nou în legătură cu Garry, informându-l asupra situaţiei.

Părăsiră cărarea, afundându-se în junglă. Aici, în ciuda căldurii şi a umezelii, simplul fapt că se aflau la umbră tot timpul, îi făcu să grăbească pasul.

În frunte se aflau Themba şi Ken, urmaţi, bineînţeles, de Fennel. Cărarea îngustă, şerpuind printre copaci, îi sili să meargă în şir indian. Deasupra capetelor lor, o mulţime de maimuţe verzi săreau din creangă în creangă, studiindu-i atente.

În mijlocul cărării, un jder uriaş, mascul, o rupse la fugă în desiş, în timp ce ei ocoleau un copac înalt. Fennel se sperie. Înaintau cu mare atenţie, ferindu-se de tufele cu ţepi lungi, concentrându-şi atenţia asupra traseului greu pe care îl străbăteau. Nici unul dintre ei nu se gândea la faptul că ar putea fi urmăriţi. Cu toate acestea, pe o creangă din vârful unui copac se afla căţărat un zulu uriaş, îmbrăcat numai într-o piele de leopard. În mâna dreaptă ţinea, uimitor, nu-i aşa, un emiţător radio. Aşteptă să treacă cei trei după care vorbi în aparat. Mesajul său fu recepţionat de Miah, secretara lui Kahlenberg, cea care fusese desemnată să menţină contactul permanent cu cei douăzeci de zuluşi care monitorizau deplasarea intruşilor pe domeniu.

De la intrarea în junglă, cei trei fuseseră în permanenţă urmăriţi de zuluşii ascunşi în frunzişul arborilor.

Miah notă în grabă rapoartele zuluşilor, trecându-i-le apoi lui Ho-Lu, care le dactilografia pe loc, comunicându-i-le imediat lui Kahlenberg.

Toate acestea îl distrau pe Kahlenberg. Accidentul dramatic al Land Roverului îi fusese adus la cunoştinţă. El ştia acum că cei trei bărbaţi se aflau efectiv pe pământurile sale.

Se întoarse spre Tak.

– Călăuza bantu nu contează. Dă ordin să se debaraseze de el imediat ce apare ocazia. El este ghidul şi fără el, e puţin probabil că ceilalţi se vor descurca cu drumul.

Tak luă un emiţător radio, începând să vorbească cu glas scăzut în microfon.

În tot acest timp, Ken hotărâse o scurtă pauză într-un luminiş pe care îl găsiră în sălbăticia junglei. Cei trei se lungiră la umbră, sorbind câteva înghiţituri de apă.

Ken se întreţinu câtva timp cu Themba. Acesta întinse degetul arătător în sus. În faţa lor se desfăşura o cărare îngustă, ducând în desişul pădurii.

– Iată drumul care duce direct la Kahlenberg, explică Ken, adresându-i-se lui Fennel. Nu se poate să ne fi înşelat. Themba va rămâne aici, iar noi vom merge mai departe. Dacă ratăm lovitura, nu vreau să fie şi el compromis. Odată treaba terminată, ne vom întoarce după el şi-l vom avea ca ghid pentru drumul îndărăt. De acord?

– Eşti sigur că fără el găsim drumul?

– N-avem decât s-o ţinem pe cărarea asta care duce direct la casă.

– Atunci sunt de acord, acceptă Fennel, cu ochii la ceas. În cât timp ajungem la casa aia?

– Cam în două ore. Vom pleca imediat. Până când se întunecă, vom fi destul de aproape de casă.

Fennel se ridică, mormăind.

Ken vorbi în continuare cu Themba, care zâmbea, dând din cap.

– O să luăm cu noi nişte alimente. Am şi o sticlă cu apă. (Ken se întoarse către Fennel:) De-acum o să trebuiască să-ţi cari singur trusa.

– Bine, bine, doar nu sunt infirm.

Themba îndesă câteva cutii de conserve în rucsacul lui Ken.

– Celelalte lucruri le lăsăm aici, urmă Ken, luând rucsacul în spinare şi apucând puşca. (Îi strânse mâna lui Themba, vorbindu-i în afrikaans.) Ne vom întoarce poimâine. Dacă în patru zile de-acum încolo nu venim, întoarce-te acasă.

Fennel se apropie de Themba, cam încurcat, zâmbind şi arătând spre trusa cu scule. Îi întinse fără ezitare mâna. Themba, cu chipul radios, strânse viguros mâna care i se întindea.

– M-am înşelat în privința lui, spuse Fennel, încercând să țină pasul cu Ken... E un tip de treabă.

– Toți greşim, răspunse Ken, studiindu-şi tovarăşul de drum cu un zâmbet şiret. Cred că şi eu m-am înşelat în privința ta.

Themba îi urmări dispărând în junglă, până îi pierdu din vedere. Se apucă apoi să adune crengi şi vreascuri pentru focul pe care urma să-l aprindă peste noapte. Îi plăcea singurătatea, iar în junglă se simțea întotdeauna în largul său.

Îl încerca o uşoară curiozitate legată de motivele care-i împinseseră pe cei doi albi să plece singuri mai departe, însă se linişti la gândul că asta nu era treaba lui.

Era bine plătit să facă pe călăuza, iar Ken îi dăduse deja destui bani pentru a-şi cumpăra o maşină la întoarcerea în Durban, unde avea închiriat un bungalow pentru nevastă şi copil. Pe aceştia nu-i vedea prea des, pentru că era tot timpul ocupat prin rezervațiile de vânătoare din regiune. La fiecare două săptămâni însă, se întorcea acasă... lucru de care se bucura încă dinainte.

După ce strânsese o grămadă mărişoară de crengi lângă un copac, unde adunase şi echipamentul, intră în jungla deasă, cu gândul să mai adune câteva crengi uscate, numai bune de ațâțat focul.

Deodată se opri să asculte, pentru că atenția îi fusese atrasă de un zgomot, un foşnet de frunze, în apropiere. „Vreun babuin?" se întrebă. Rămase nemişcat, privind în direcția de unde venise zgomotul.

Dintr-un hățiş aflat în spatele său țâşni un zulu, înveşmântat într-o piele de leopard. Lama lată a suliței scânteia în soare. Timp de o clipă balansă sulița grea cu vârf de oțel în enorma sa mână neagră, după care, cu o siguranță ce nu putea da greş şi cu o forță extraordinară, o înfipse în spatele pe care i-l întorcea Themba.

Sus, pe cerul serii, şase vulturi începură să se rotească în zbor, fără grabă.

CAPITOLUL VII

—Uite colo, la dreapta, zise deodată Garry.

Gaye aruncă o privire prin parbrizul elicopterului. Zburau deasupra pădurii dese, tropicale şi, cum Garry lua un viraj, jungla rămase brusc în urmă. Descoperi peluze de un verde somptuos, alei asfaltate, precum şi straturi cu flori ce ar fi făcut cinste şi unei grădini botanice. Unde se terminau peluzele, zări casa, fără etaj, construită oarecum curbat şi care de sus părea să se întindă pe cel puţin şaptezeci de metri. În spatele casei, pe vreo două sute de metri, se împrăştiau numeroase cabane micuţe, cu acoperişuri din şindrilă şi ziduri spoite cu alb; locuinţe pentru personal, cu siguranţă.

– E imensă! exclamă. Şi ce mai formă pentru o casă! Îţi dai seama câţi paşi îţi trebuie, ca s-o parcurgi de mai multe ori pe zi de la un capăt la altul?

– Poate au patine cu rotile, râse Garry. Într-adevăr, e enormă.

Descrise un nou cerc deasupra casei, observând piscina, terasele, umbrelele de plajă şi şezlonguri.

– Am face bine să coborâm... Eşti nervoasă?

Ea clătină din cap, surâzând.

– Nici vorbă... Doar nerăbdătoare... Mă tot întreb dacă vom putea intra.

– Asta e treaba ta, trebuie să te descurci, zise Garry.

Reperă terenul de aterizare şi hangarul. În timp ce cobora lent, observă trei zuluşi înveşmântaţi în pânză albă, cu capetele ridicate spre elicopter.

Ateriză, nu departe de ei. În momentul în care deschideau portiera, văzu un alt zulu sosind pe aleea dinspre casă, într-un jeep. Alături stătea un alb, în costum închis, gri.

– Uite şi comitetul de primire, zise Garry, sărind pe pistă.

Gaye îi întinse aparatul de fotografiat Rolleyflex, în cutia sa protectoare, după care coborî lângă el, exact când jeepul frâna.

Tak se dădu jos din maşină, apropiindu-se. Gaye porni în întâmpinarea sa, părăsindu-l pe Garry.

– Gaye Desmond, de la revista-magazin „Lumea animalelor", spuse, întinzându-i mâna.

Observând-o, lui Tak îi veni în minte că fata era mai drăguţă în realitate decât în fotografii. Îi strânse mâna, înclinându-se uşor.

– Îmi cer scuze că am aterizat aşa, reluă Gaye. (Tipul acela solid îi inspira brusc teamă şi antipatie.) Sunt în drum spre rezervaţia Wannoch însă, zărind această superbă vilă, n-am putut rezista tentaţiei de a mă opri s-o văd. Dacă a fost o greşeală, spuneţi-mi şi dispar imediat.

– Nici vorbă, domnişoară Desmond, protestă Tak, cu voce dulceagă. Avem şi aşa foarte rar ocazia de a primi aici o vizitatoare atât de drăguţă ca dumneavoastră. Odată ce vă aflaţi aici, sper că veţi rămâne pentru prânz.

– Sunteți foarte amabil şi am fi încântați, domnule... îl fixă Gaye cu o privire interogativă.

– Guilio Tak.

Fata se întoarse spre Garry, făcându-i semn să se apropie.

– Domnule Tak, vi-l prezint pe Garry Edwards, pilotul meu.

Tak se înclină iarăşi.

– Domnul Tak are amabilitatea de a ne invita să luăm masa de prânz aici.

Cei doi îşi strânseră mâinile. Nici lui Garry nu-i făcu Tak o impresie prea bună.

– Casa e splendidă şi e atât de izolată, se lansă Gaye. Nu-mi puteam crede ochilor, când am descoperit-o. Locuiți de mult în ea, domnule Tak?

– Nu sunt eu proprietarul, domnişoară Desmond. Este a domnului Max Kahlenberg.

Gaye făcu ochii mari.

– Vorbiți despre celebrul milionar Max Kahlenberg?

O luminiță sarcastică se aprinse în ochii negri ai lui Tak, în clipa în care confirmă:

– Într-adevăr.

– Dar am auzit că ar fi un singuratic, se miră Gaye.

Studiind-o, Garry avu senzația că îşi îngroşa cam mult rolul.

– Am face mai bine să ne vedem de drum, nu e cazul să deranjăm.

– Ei, nici chiar aşa. Domnul Kahlenberg nu e un sihastru. Sunt sigur că va fi încântat să vă cunoască.

– Am putea fotografia casa? Eu mai fac câte un ciubuc pentru „Life”. Ar fi o lovitură de senzație pentru mine.

– Va trebuie să-l întreb pe domnul Kahlenberg. Haideți, să nu stăm în soare, spuse Tak, pornind spre jeep. Vă conduc spre casă.

Gaye şi Garry îşi făcură loc pe bancheta din spate, în timp ce Tak se aşeza lângă şofer. Negrul zulu întoarse rapid maşina, înscriind-o pe alee.

Câteva momente mai târziu se aflau într-un hol imens, ale cărui uşi din sticlă dădeau spre o terasă cu flori şi spre piscină. Tot acel lux îl zăpăci pe Garry, care nu mai văzuse în viața lui ceva asemănător, impresionând-o până şi pe Gaye, altfel obişnuită să-şi ducă traiul în interioare somptuoase.

– Vă rog să aşteptați aici, până îl voi anunța pe domnul Kahlenberg despre sosirea dumneavoastră.

Moment în care un zulu, înfăşurat în pânză albă, intră fără zgomot în încăpere.

– Luați-vă ceva de băut, cât timp aşteptați, le recomandă Tak, înainte să iasă.

Paznicul zulu trecu în spatele barului, aşteptând. Cerură două ginuri tonice, cu care ieşiră pe terasă.

– Mutra ăstuia nu-mi iese din cap, şopti Garry. Are ceva, nu ştiu cum să spun...

– Da, îmi dă fiori când îl văd. Parc-ar dormi într-un sicriu.

– Nu ai impresia că am pătruns prea uşor? întrebă Garry, împingând spre fată un fotoliu cu rotile.

– E rezultatul farmecului meu personal, îl asigură Gaye, râzând. Nici fantomele nu-mi rezistă. Există probabilitatea să fim azvârliți afară imediat ce Kahlenberg va afla de sosirea noastră. Bănuiesc că Tak e majordomul ori secretarul său.

Acelaşi zulu le mai aduse două pahare şi două farfurioare cu gustări, după care ieşi fără zgomot.

– Nu cred că m-aş plictisi să trăiesc aici! oftă Gaye. Sunt înnebunită după casa asta. Ţi-ar plăcea să fii proprietarul ei?

Garry înghiţi o duşcă, scuturând din cap.

– Nu. Mi-ar plăcea altceva mai simplu. Asta e prea luxoasă.

– Ba deloc! protestă ea, atacând un sandviş cu icre negre. Mie mi se pare splendidă.

Până să se întoarcă Tak, aproape terminaseră gustările, iar paharele erau goale.

– Domnul Kahlenberg este bucuros să vă primească la dânsul, domnişoară Desmond, spuse. Din păcate, este reţinut de o serie de telefoane importante cu străinătatea, legate de afaceri. Nu vă va putea întâlni înainte de lăsarea serii. Puteţi rămâne până atunci?

– Vreţi să spuneţi... Să petrecem noaptea aici? întrebă Gaye, fixând chipul cadaveric al bărbatului.

– Exact. Asta vă propune şi domnul Kahlenberg.

– Dar n-am luat nici un fel de schimburi cu mine.

– Asta n-ar fi o problemă. Avem aici o mulţime de secretare, iar una dintre ele va avea plăcerea să vă împrumute ceva.

– Foarte drăguţ! L-aţi întrebat dac-aş putea face poze?

Tak dădu din cap.

– M-am gândit că ar fi mai bine ca această cerere să vină direct din partea dumneavoastră, domnişoară Desmond.

– Bine. Atunci vom petrece noaptea aici, datorită amabilităţii domnului Kahlenberg.

– Îi va face plăcere acest lucru, o asigură Tak, uitându-se la ceas. Prânzul va fi servit într-o oră. Până atunci, dacă doriți să vă răcoriți puțin, ce ziceți?

Se întoarse spre Garry, în timp ce se ridicau:

– Probabil că nici dumneavoastră, domnule Edwards, nu v-ați adus haine de schimb?

– Numai ce am pe mine.

– Vom aranja și asta. (Tak se întoarse, auzind-o pe Miah, care ieșea pe terasă.) Iat-o pe domnișoara Miah. Se va ocupa de amândoi. Acum am să vă rog să mă scuzați.

Îi părăsi, cu o mică plecăciune.

– Vă rog să veniți cu mine, se apropie Miah.

Îi conduse spre un culoar larg, interminabil. În apropiere se afla o mașinuță electrică, din cele întâlnite pe terenurile de golf. Se așeză la volan, invitându-i să ia loc pe bancheta din spate.

– Culoarul acesta e atât de lung, zise ea zâmbind, încât suntem nevoiți să folosim mașinuța asta, pentru a ne proteja picioarele.

– Exact asta mă întrebam și eu, interveni Gaye, cum vă descurcați? Admirând casa din elicopter, m-am gândit, fără să vreau, la câți pași trebuie să faceți, ca s-o parcurgeți.

Rapid și fără zgomot, mașinuța îi purtă de-a lungul unui șir nesfârșit de uși, până să ajungă la capătul culoarului.

– Aceasta este aripa destinată invitaților, anunță Miah. (Opri mașinuța și deschise o ușă.) Vă rog să intrați.

Pătrunseră într-o încăpere lungă, îngustă, mobilată luxos, care dădea spre o mică terasă, dotată și ea cu piscină și bar.

– Aveți aici tot ce vă trebuie, spuse Miah. Prânzul se va servi pe terasă, la ora unu. Iată camera dumneavoastră,

domnişoară Desmond. (Traversă încăperea, deschizând o uşă.) Vă voi trimite o cameristă care să vă ajute cu îmbrăcămintea. Cred că unul dintre sariurile mele ar fi cel mai comod pentru dumneavoastră. Ce spuneți?

– N-am cuvinte să vă mulțumesc.

Din prag, Gaye examină încăperea. Minunată, decorată în albastru deschis, dominată de un pat cât toate zilele, dulapuri, precum şi o impozantă masă de toaletă, plină cu tot felul de creme, loțiuni, parfumuri, lângă nelipsita trusă de machiaj, într-o cutie de argint. Parcurgând încăperea, Gaye observă pe peretele opus patului o oglindă monumentală care parcă dubla spațiul. Sala de baie, prevăzută cu tot luxul posibil, conținea o suflantă de aer cald, ca să nu se mai obosească ocupantul să se şteargă cu prosopul. Nu lipsea un aparat de vibromasaj. Şi în baie, pe peretele din față, trona o oglindă imensă.

În vreme ce Gaye se tot minuna de camera care-i fusese pusă la dispoziție, Garry făcea înconjurul salonului, cercetând minuțios uşile şi ferestrele.

Miah veni să-i arate şi lui camera şi baia, la fel de luxoase ca şi cele de care se bucura Gaye.

O impunătoare cameristă zulu aduse sariul, iar Gaye o asigură că se poate descurca şi singură cu îmbrăcatul.

Pe partea cealaltă, un servitor zulu îi aduse lui Garry o pereche de pantaloni albi, sandale şi o cămaşă, tot albă.

– Domnul Kahlenberg are obiceiuri foarte simple, o asigură Miah. Cina de astă seară va fi servită pe terasa principală. Vă rugăm să vă simțiți ca la dumneavoastră acasă. Dacă doriți să faceți baie în piscină, găsiți în sertar un costum de baie. Plimbați-vă prin grădină, dacă doriți, iar dacă aveți nevoie de ceva, e de-ajuns un simplu telefon.

După care salută zâmbind şi părăsi încăperea.

Gaye şi Garry schimbară o privire, urmată de un uşor fluierat al celui din urmă.

– Ei bine! Asta înseamnă să trăieşti pe picior mare...

Se auziră bătăi în uşă. Un zulu intră cu rucsacurile lor, depunându-le lângă perete. Garry îl aşteptă să plece, după care îşi controlă rapid sacul, asigurându-se că nu-i luaseră radioemiţătorul. Se uită la Gaye.

– Mă întreb dacă au descoperit ăsta.

– Şi chiar dacă l-au găsit, ce importanţă are?

Gaye era cu totul subjugată de luxul care o înconjura.

– Totul e minunat! exclamă, cu ochii strălucind. Vreau să fac o baie, aşa că, pe curând.

Înhăţă rucsacul şi dispăru în cameră, închizând uşa după ea. Se dezbrăcă rapid şi rămase un timp să se admire, goală, în uriaşa oglindă, înainte să intre în baie şi să deschidă robinetele căzii. Aşteptând ca aceasta să se umple, continuă să se studieze în oglindă, rămânând în diverse poziţii, zâmbind imaginii reflectate.

Nu bănuia că oglinzile erau duble; adică o persoană plasată în spatele oglinzii o putea privi ca printr-un geam, în vreme ce ea se închipuia în faţa unei oglinzi normale.

În tot acest timp, cu hârtiile lăsate vraişte pe birou, tolănit în fotoliul său rulant, Kahlenberg îşi clătea ochii cu frumuseţea nudului lui Gaye.

Dintr-un luminiş din junglă, Fennel văzu aterizarea elicopterului. Împreună cu Ken găsi o poziţie mai înaltă, pe o stâncă roasă, înconjurată de vegetaţie. Locul constituia totodată un minunat punct de observare asupra casei, grădinilor şi pistei de zbor a lui Kahlenberg.

Fennel duse la ochi binoclul puternic de care era nedespărțit. Văzu jeepul sosind, pe Tak poftindu-i pe Gaye şi Garry să urce, după care se îndreptară spre casă. Uşa se închise în urma lor.

– Doamne-ajută! Au reuşit să intre! exclamă, lăsând binoclul.

– N-au prea întâmpinat greutăți, s-ar zice? se miră Ken. Din câte ştiu, Kahlenberg nu prea agreează străini pe domeniul lui.

– Shalik ne-a povestit despre el că e înnebunit după pipițele ca lumea, iar ăsta ştia ce vorbeşte.

– Mda..., însă nu mă gândeam să fie atât de uşor, insistă Ken, apucând stația de emisie. Am să las asta deschisă, în caz că Garry va dori să comunice cu noi, dintr-un moment într-altul.

Fennel îşi aprinse o țigară, tolănindu-se pe stâncă, lângă nelipsitul sac cu scule. Moțăi tot timpul cât dură garda lui Ken. După un timp, se ridică într-o rână, mai aprinse o țigară, după care mormăi.

– Ce te gândeşti să faci cu gologanii, când o să pui mâna pe ei?

– Am un prieten care intenționează să pună pe picioare o treabă cu o agenție de turism la Johannesburg, zise Ken. Are nevoie de capital, aşa că o să mă asociez cu el.

– Agenție de turism? Şi merită banii?

– Aduce, aduce ceva. Ne gândim să organizăm nişte circuite de lux prin rezervațiile de vânătoare. De asta o să mă ocup eu. Se pot câştiga o groază de bani, în special de la americani, care cheltuiesc în prostie, dacă te ocupi de ei.

Ani de zile am avut de-a face cu ei şi ştiu care e treaba. Am de gând să le dau tot ceea ce vor.

Fennel mormăi.

– Pare o treabă destul de dură. Eu unul nu cred în muncă. După mine, numai fraierii muncesc.

– Dar tu ce-o să faci cu partea care-ți revine?

– S-o toc. Banii nu merită altceva. Nu-i înțeleg pe tâmpiții care pun bani deoparte. Ce fac cu asta? Dau ortul popii şi alți tâmpiți le iau banii.

– Poate că asta vor.

– Mai dă-i în mă-sa! Bani se vor găsi întotdeauna. Cum termin banii pe care-i iau de la Shalik, găsesc altă trebuşoară de făcut. Am o groază de relații, tipi care ştiu ce-mi poate pielea şi datorită cărora nu rămân niciodată pe geantă.

Ken ridică mâna, oprindu-l, fiindcă din stația de emisie se auzea un cârâit. O duse la ureche.

– Aici e Ken... Salut Garry..., te aud bine... spune.

Ascultă câteva momente, urmărit cu atenție de Fennel.

– Înțeles. Baftă. Terminat.

– Cum e?

– Petrec noaptea acolo. Kahlenberg pare să le accepte vizita. Mă miră. Cum, necum, se vor vedea cu el la nouă seara. Garry o să emită din nou pe la unsprezece şi ne-a cerut să rămânem pe recepție.

Fennel mormăi iarăşi, uitându-se la ceas. Era trecut de prânz.

– Adică să mai stăm vreo douăsprezece ore pe stâncile astea?

– N-avem încotro, pentru că astfel riscăm să dea vreun paznic peste noi. Cel puțin, aici suntem în siguranță. Hai

mai bine să mâncăm, zise, scoțând din sac nelipsita conservă de fasole.

– Iar fasole, trăzni-o-ar Dumnezeu! Altceva nu mai e de mâncare?

– Pateu, dacă vrei?

– E preferabil, oricum, spuse Fennel.

Ken începu să cotrobăie în sac, după cutia de conserve.

– Pun pariu că ăia doi au parte de lucruri mult mai bune.

Gândurile îi fură invadate de Gaye, ceea ce îl umplu de furie. „Odată treaba asta terminată, se liniști singur, o să te poți ocupa de ea așa cum merită."

– Ce te-a apucat? întrebă Ken, observându-i chipul schimonosit de ură.

– Nimic..., mormăi el. Conserva aia, o mai deschizi azi?

– Tare-aș vrea să știu dacă vom mai fi deranjați de careva, spuse Garry.

Se retrăsese pe terasă, împreună cu Gaye, după un excelent prânz care le fusese servit de omniprezenții zuluși.

Gaye, tolănită într-un șezlong, savura o țigară, iar Garry o găsea încântătoare în sariul ei roșu cu auriu. Îi venea foarte bine și părea să se acomodeze cu acel gen de îmbrăcăminte.

– De ce? își întoarse privirea spre el.

– Pentru un motiv evident, zâmbi Garry. Mi-ar plăcea să te duc în dormitor.

Râsul ei învioră terasa.

– În acest caz, eu sunt cea care ar vrea să știe dacă vom mai fi deranjați de cineva.

– Ar fi jenant ca domnul Tak să apară tocmai acum.

– Într-adevăr. Am face mai bine să lucrăm puțin, zise ea, stingând țigara. Te-ai gândit cum să facem să-l introducem pe Fennel?

– Pe aici, arătă Garry spre vastul salon. Odată ce noi ne aflăm aici, n-are decât să-şi dea silința să intre.

– Aşa de simplu?

– Cred. Poate că noaptea paznicii patrulează prin casă, însă în acest moment nu văd nici unul prin apropiere.

– Poate că, fiind convins că nimeni nu poate traversa jungla, Kahlenberg nici nu se gândeşte să țină casa sub supraveghere.

– Vrei să aruncăm o privire prin grădină?

– Nu acum. E prea cald.

– Eu mă duc, se ridică Garry, iar tu fă-ți siesta.

– Eşti mai curajos decât mine. O să te coci sub soarele ăsta.

– Pe curând.

Îi făcu semn cu mâna, pornind-o pe aleea de ciment. Fata se uită un timp după el, apoi închise ochii, începând să se gândească la el. Treaba odată dusă la bun sfârşit, aveau să se despartă toți. Oare Garry ce avea să facă? Ea şi-ar fi dorit un week-end lung împreună cu el, la Paris, după care şi-ar fi spus adio. Avea douăzeci şi şase de ani, iar Shalik urma s-o mai folosească încă cinci, şase ani înainte de a o înlocui cu alta mai tânără. Din acest punct de vedere nu-şi făcea iluzii asupra lui Shalik, deci în aceşti cinci ani trebuia să câştige şi să economisească destui bani cât să-şi poată asigura independența. Asta-şi dorea mai presus de orice: să-şi poată permite să trăiască bine, să călătorească şi eventual să se mărite.

Se gândi chiar la posibila căsătorie cu Garry, însă ajunse la concluzia că lucrul nu stătea în picioare. N-ar fi mers. Fizic, se simțea aproape de el, însă nu se simțea deloc îndrăgostită de el. Şi, în plus, el nu împărțea gustul ei pentru lux, ca o condiție indispensabilă de viață.

Nu... El rămânea un partener bun la pat şi-atâta tot. Dacă avea să se mărite totuşi, atunci trebuia să găsească un tip bogat, inteligent, cultivat şi mai ales amator de lux. Îşi dădea seama că visa cu ochii deschişi. Cunoscuse până acum destui bărbați, primise ceva cereri în căsătorie, însă apărea mereu o piedică: prețul prea mare pus pe propria ei libertate, poate?

În tot cazul, e plăcut să visezi la tot felul de himere, tolănit la umbră, într-un fotoliu confortabil şi înconjurată de lux.

Ațipi, fiind trezită abia după vreo oră, de întoarcerea lui Garry.

– Vrei să bei ceva, puişor? o întrebă, apropiindu-se de bar.

Îi răspunse dând din cap şi se ridică în capul oaselor.

– Ai găsit ceva interesant?

– Da şi nu. Nu există căi de acces laterale spre casă, anunță Garry, aducând două pahare, cu care se aşeză alături de ea. Aleea care duce încolo e păzită permanent de un zulu care arată de parcă tocmai a ieşit dintr-un film. Poartă o blană de leopard, pene de struț şi e înarmat cu un scut şi o suliță. Mi-a barat drumul, fără prea multe politețuri.

– Apartamentul lui Kahlenberg, probabil.

– Da. Şi altceva: în capătul parcului se află un bazin plin cu crocodili enormi, iar în arborii din jur stau vulturi dolofani de tot. Parcul ăla mi-a făcut pielea ca de găină.

– De ce? râse Gaye.

– Pare un loc ideal de a te debarasa de un cadavru.

Fata se uită la el şi văzu că vorbea serios.

– De ce ar vrea Kahlenberg să scape de un cadavru? întrebă ea.

Garry bău câteva înghiţituri mici, după care făcu să ciocănească gheaţa în pahar, ridicând din umeri.

– Atmosfera de-acolo m-a făcut să mă gândesc la asta, însă nu asta mă nelinişteşte, ci uşurinţa cu care am fost invitaţi... Tak are o mutră care nu-mi iese din minte. De vreo două ori mi-a trecut prin cap, în vreme ce tu îi vorbeai, că-şi bătea joc de tine. În special când l-ai întrebat dacă asta e casa lui. Am avut impresia că ştia că tu ştii deja că această casă e a lui Kahlenberg.

– Crezi că ne bănuieşte?

– Cred că e posibil şi asta.

– După părerea ta, bănuieşte că ne interesează inelul?

– Asta nu ştiu, însă sunt aproape sigur că ne-a ghicit. Ştie că jucăm teatru.

– Şi-atunci, ce facem?

Ca un răspuns parcă la întrebarea ei, Garry îl văzu pe Tak venind spre ei, pe alee.

– Uite-l, spuse, ridicându-se.

– Nu vreau să vă deranjez, zise Tak apropiindu-se.

O umbră de zâmbet îi întindea buzele, în vreme ochii strălucitori alergau de la Garry la Gaye şi îndărăt.

– V-a plăcut prânzul?

– Delicios, mulţumim, răspunse Gaye, cu cel mai fermecător zâmbet al ei. E o adevărată încântare aici.

– Da... e foarte plăcut... Domnişoară Desmond, v-ar interesa să vizitaţi muzeul domnului Kahlenberg?

Gaye reuşi să arate doar un vag interes, cu toate că, în realitate, inima îi stătuse în loc câteva clipe.

– Domnul Kahlenberg are un muzeu?

– Este unul dintre cei mai celebri colecționari ai lumii?

– Ştiam asta, însă nu-mi imaginam că are chiar un muzeu. Eu credeam...

– Are un muzeu, şi se întreba dacă v-ar face plăcere să-l vizitați?

– Bineînțeles. Aş fi încântată.

– Dar dumneavoastră, domnule Edwards?

Garry rămase nepăsător, însă, ca şi Gaye, îşi ascunsese tresărirea.

– E departe? zise Gaye ridicându-se.

Încă o dată, Garry surprinse în ochii întunecați ai lui Tak o lucire batjocoritoare, fugară, care i-ar fi scăpat poate, dacă nu l-ar fi studiat de-aproape.

– Vă aflați deasupra lui, spuse Tak.

– Cum adică... Este subteran?

– Exact.

– Aş putea să-mi iau aparatul de fotografiat, domnule Tak?

Răspunsul fu o clătinare negativă a capului.

– Regret. Urmați-mă, vă rog.

Intrară în salon, trecând pe culoar. Gaye şi Garry se priviră o clipă, în spatele lui. Se suiră toți trei în maşinuța electrică pe care Tak o conduse de-a lungul culoarului interminabil.

– Aici se află apartamentul domnului Kahlenberg, explică, în timp ce treceau prin dreptul unor uşi.

Opri maşinuța, lângă un perete, aparent compact, şi coborî. Garry, care-l studia cu toată atenția, îl văzu tre-

câdu-şi degetele pe sub pervazul uneia dintre ferestrele mari. Zidul din faţă se mişcă într-o parte, făcând loc unei uşi duble. În momentul în care se apropiară, cele două tăblii se deschiseră singure.

– Domnul Kahlenberg este infirm, explică Tak, întorcându-se spre Gaye. Toate uşile apartamentelor sale sunt acţionate electronic. Iată şi ascensorul cu care vom coborî în muzeu.

Pătrunseră în cabina capitonată cu mătase gri. Tabloul de comandă avea patru butoane de culori diferite.

Tak apăsă pe butonul verde, iar ascensorul începu să coboare lin, fără zgomot. În timpul coborârii, îl văzură pe Tak apăsând de butonul roşu, aşteptând puţin, după care apăsă pe cel galben.

– La ce servesc butoanele, domnule Tak? întrebă Gaye, nevinovată.

– Cel verde comandă ascensorul. Cel galben este pentru iluminatul muzeului, iar cel roşu decuplează sistemul de alarmă.

– Mulţumesc... Aveţi un echipament remarcabil.

Uşile culisară, lăsându-i să pătrundă într-o peşteră boltită.

– Vă rog să mă aşteptaţi câteva momente, spuse Tak, apropiindu-se de o uşă vopsită în gri.

Rămase acolo un minut, poate mai mult. Trupul său forma un ecran care îi ascundea mişcările. Garry schimbă iarăşi o privire rapidă cu Gaye, ridicând sprâncenele. Când Tak reveni, îşi luă ochii de la ea.

– Muzeul conţine multe comori imposibil de echivalat în bani, spuse. Uşa aceasta care duce la muzeu este dintr-un blindaj de oţel special. Nu poate fi perforată. Zidurile, jur împrejur, au o grosime de un metru şi jumătate. Încuietoarea este acţionată de un întrerupător cu ceas, activat în

fiecare seară la ora 23. Până a doua zi la ora zece, nimeni nu mai poate deschide uşa. Vă rog, intraţi.

Îl urmară într-o sală uriaşă al cărei tavan era o cupolă boltită. Iluminatul era astfel amplasat încât să pară că vine de peste tot. Pe pereţi atârnau o mulţime de tablouri dintre care Gaye recunoscu un Rembrandt, mai multe semnate de Picasso, alături de o mulţime de capodopere ale Renaşterii, pe care era sigură că le mai văzuse în săli din Florenţa, de la Vatican sau chiar la Luvru.

– Acestea sunt originale, domnule Tak? întrebă.

– Bineînţeles, ridică Tak din sprâncene, iritat parcă de o asemenea întrebare. V-am spus doar că domnul Kahlenberg este proprietarul celui mai frumos muzeu particular din lume. Cred că sala următoare o să vă placă şi mai mult.

Îi dirijă, de-a lungul pereţilor plini de tablouri, spre o altă sală la fel de mare, dominată de o statuie de patru metri înălţime, a lui Buddha, din aur strălucitor.

– Avem aici o piesă interesantă, reluă Tak. Provine de la Bangkok. În timpul celui de-al doilea război mondial, japonezii, ştiind că ea se află în oraş, porniseră s-o caute, însă călugării bonzi au fost mai şmecheri. Au cărat-o într-un templu fără importanţă, unde au acoperit-o cu ciment. Japonezii au ajuns în acel templu, însă n-au fost în stare să recunoască statuia pe care o căutau.

– Adică... e chiar din aur masiv? întrebă Garry, cu ochii holbaţi la statuia care scânteia în mii de focuri.

– Da, din aur masiv.

Îi plimbă prin sală, oprindu-se pentru explicaţii, în faţa uneia sau alteia dintre operele de artă aflate acolo.

Chiar Garry, care nu era cine ştie ce cunoscător în artă, rămase foarte impresionat de ceea ce vedea.

– Ei, dar iată unul dintre panourile Porții Paradisului de Ghiberti, remarcă Gaye, în fața unei minuni fixată pe perete. Splendidă copie.

– Copia se află la Florența, domnișoară Desmond. Aveți în față originalul, remarcă acid Tak. Ca și această statuie a lui David, sculptată de Bernini, și ea originală. Copia e la muzeul Bargello, la Florența.

Gaye fu atât de șocată de obrăznicia remarcii, încât simți nevoia să se întoarcă. Acesta fu momentul în care observă inelul lui Cesare Borgia, într-o cutie de sticlă, plasată într-o nișă luminată aparte.

– Și acesta ce este? întrebă, apropiindu-se să examineze bijuteria.

– Inelul lui Cesare Borgia. A fost executat de un bijutier anonim, la cererea acestuia. Este un inel cu otravă. Dac-ar fi să ne luăm după anecdotică, bijutierul a fost chiar prima victimă a inelului. Dorind să-i verifice eficiența și, în același timp, să-l împiedice pe autor să vorbească, Borgia i-a acordat o strângere de mână, după ce-și pusese pe deget inelul. Între diamante se află ascuns un ac, iar acesta a înțepat mâna victimei. Ingenios, nu-i așa?

– Era o epocă barbară și plină de cruzime, făcu Gaye o mică grimasă. Acum mai prezintă vreun pericol?

– Oh, nu, domnișoară Desmond. Mai întâi ar trebui reumplut cu otravă și, pe urmă, mă îndoiesc că acul mai este la fel de ascuțit pentru a înțepa.

Mai departe, le prezentă un bocal din alabastru, pentru alifie, despre care le spuse că provenea din mormântul lui Tutankamon. Mai petrecură vreo jumătate de oră prin muzeu, după care Tak, consultându-și ceasul, le sugeră că ar putea urca să bea un aperitiv, înainte de cină. Închise cu

grijă în urma lor şi Garry îl privi acţionând cadranul, pentru a anula combinaţia de deschidere. Urcară cu acelaşi ascensor şi Tak îi conduse în camerele lor. Acceptându-le mulţumirile pentru vizitarea muzeului, îi preveni că vor fi conduşi de un servitor pe terasa principală, într-o oră şi jumătate, şi plecă. La şapte şi jumătate, trecură amândoi pe terasă.

– Cred că am nevoie de o băutură zdravănă, declară Gaye. Un Martini-vodka cu gheaţă.

– Cred că şi eu am nevoie de aşa ceva, spuse Garry, începând să prepare băuturile. Umplu două pahare mari, punându-le pe masă.

– Ai ochit camerele de filmat ascunse în cele două săli?

– Nu... Dar tu?

– Da. Fennel ne-a spus că există şase monitoare, deci muzeul are şase săli. Tak nu ne-a arătat decât două. Ştii, Gaye, toate astea îmi plac din ce în ce mai puţin. Mi-e teamă să nu fi căzut într-o cursă.

Fata păru surprinsă.

– Cu siguranţă, nu! Dacă se temea de noi, nu ne-ar fi arătat toate astea.

– Tocmai asta mă nelinişteşte. Probabil îşi dă seama că am ghicit de-acum că cea mai mare parte a acestor obiecte sunt furate. Şi-atunci de ce ni le mai arată? De ce ne-a explicat cum funcţionează ascensorul şi ne-a vorbit despre încuietoarea cu ceas? Îşi dă sigur seama că după plecarea de-aici vom povesti despre vizita făcută. Doar dacă nu...

Se întrerupse, clipind, apoi clătină din cap.

– Doar dacă nu... ce?

– Dacă nu intenţionează să ne mai lase să plecăm.

Gaye înţepeni.

– Nu ne va putea ține aici pentru totdeauna, Garry. Nu spune copilării.

– De acord, însă nu găsesc nici o altă explicație care să țină. Dacă nu i-aş şti pe Fennel şi pe Ken prin preajmă, mi-aş face probleme. Voi vorbi cu ei.

Se ridică, trecând în camera sa.

Gaye rămase să aştepte. Neliniştită la rândul ei, se întreba de ce îi dusese Tak în muzeu, însă nu-şi bătea prea mult capul. În sinea ei era convinsă că, la câtă încredere avea Kahlenberg în sistemul său de siguranță, nu avea de ce să-i fie teamă să lase străinii să-i viziteze muzeul.

După vreo douăzeci de minute, Gaye se întoarse.

– Şi Fennel crede că e ceva necurat la mijloc. Themba a rămas în urmă pentru a păzi echipamentul, aşa încât Fennel va veni singur. Ken va face de pază. Dacă domnul Kahlenberg va începe represalii împotriva noastră, Ken va putea oricând să ne sară în apărare. După ce vom pune mâna pe inel, îl vom alerta pe Ken, ne vom aduna toți pe pistă şi vom decola.

– Crezi că ne aşteaptă necazuri din partea lui Kahlenberg?

– După ce îl voi vedea, îți spun. Mai doreşti un pahar?

La ora nouă, un servitor, evident zulu, veni să-i conducă pe terasa principală.

Kahlenberg îi aştepta în fotoliul său rulant şi le făcu semn cu amabilitate să se aşeze lângă el.

– Tak mi-a spus că lucrați la „Animal World", domnişoară Desmond, i se adresă, după ce Gaye îi mulțumi pentru felul în care îi primise. Sunteți de mult la revistă?

– Doar de şase luni.

– Este o revistă pe care o citesc cu regularitate, întrucât animalele mă interesează foarte mult. De ce nu apare numele sub fotografiile dumneavoastră?

Garry răsuflă uşurat, constatând că Gaye era liniştită şi în largul ei. Ba chiar surâse dezamăgită.

– Eu fac parte din umplutură, domnule Kahlenberg. Dintre cei însărcinați cu munca de rutină. Speram să-mi permiteți să fotografiez această casă magnifică. Aceasta ar fi reprezentat un punct de referință pentru mine.

El o studie cu atenție.

– În acest caz, mi-e teamă că veți fi nevoită să mai aşteptați puțin, întrucât aici fotografiatul este interzis.

Ea îi susținu privirea, continuând să zâmbească.

– Chiar şi pentru mine? Promit că voi fi foarte discretă şi nu voi fotografia decât casa şi grădina.

– Regret.

După care, schimbând subiectul, o întrebă dacă muzeul i se păruse interesant.

– Este o minune. Vă felicit.

Trei zuluşi îşi făcură apariția fără zgomot pe terasă, postându-se în fața unei mese aranjată superb. În acelaşi moment, Hindenburg, care tocmai îşi terminase cina, traversă leneş terasa, în direcția lui Kahlenberg.

– Ce animal superb! exclamă Gaye. Pot să-l mângâi?

– Ar fi imprudent din partea dumneavoastră, spuse Kahlenberg, frecând urechea ghepardului. Favoritul meu are reacții cam neaşteptate față de străini, chiar dacă e vorba despre străine frumoase. (Puse scaunul rulant în mişcare, apropiindu-se de masă.) Bine. Să cinăm acum, dacă doriți.

Odată aşezați la masă. Kahlenberg se întoarse către Garry.

– Dar dumneavoastră, domnule Edwards, practicați de mult meseria de pilot?

Garry scutură din cap.

– Sunt la început, spuse liniştit. Domnişoara Desmond este prima mea clientă. Aşa, am pilotat eu o mulțime de „ventilatoare" de-astea în Statele Unite, însă iubesc schimbarea, aşa că am venit să mă stabilesc la Durban.

– Aşa, deci.

Li se serviră pepeni la gheață.

– Urmăriți vânat de talie mare, domnişoară Desmond?

– Da. Ne îndreptăm spre rezervația din Wannock, când am zărit minunata dumneavoastră casă şi am dorit s-o văd mai de aproape. Sper că nu mă veți considera indiscretă.

– Absolut deloc. Dacă nu vă doream aici, aş fi pus să fiți goniți. Nu, pentru mine e o plăcere să primesc vizitatori atât de neaşteptați.

– Vă aflați într-un loc uitat de lume aici. Nu vă simțiți prea izolat?

– Când cineva e atât de ocupat cum sunt eu, nu are timp să se simtă izolat. Sunt surprins să aflu că sunteți fotografă, spuse Kahlenberg, privind-o în ochi. După mers şi după fizic, v-aş fi luat drept manechin.

– Am fost, însă fotografia mi s-a părut mai interesantă.

– Şi eu sunt interesat de fotografie, bineînțeles, ca amator... Bănuiesc că lucrați numai fotografie color?

Gaye, care nu avea decât vagi cunoştințe fotografice, simți că se aventura pe un teren periculos.

– Da, lucrez în culori.

– Spuneți-mi, domnişoară Desmond... începu Kahlenberg, în momentul în care li se servea cel de-al doilea aperitiv, păstrăvul.

Gaye îşi manifestă imediat pasiunea pentru acest fel de peşte, sperând că va reuşi astfel să schimbe subiectul discuţiei.

– Este peştele meu preferat.

– E o întâmplare fericită, însă eu...

Garry simţise şi el pericolul, aşa încât încercă, la rândul său, să poarte discuţia pe un alt făgaş.

– Domnule Kahlenberg, făcând un tur, mai devreme, prin minunata dumneavoastră grădină, am dat peste un zulu aflat în ţinută de război... în fine, cred că era vorba de ţinuta de război, după ce am văzut prin filme... Un specimen magnific.

– Da. Folosesc mai mult de o sută de astfel de oameni, spuse Kahlenberg. Îmi place să-i văd în costumele lor tradiţionale. Sunt mari vânători de animale sălbatice... şi de oameni. Aceştia sunt paznicii domeniului meu şi nimeni nu se poate apropia de aceste locuri fără a fi descoperit şi gonit de ei. Patrulează prin junglă zi şi noapte.

– Şi în grădină nu? întrebă Garry, cu aerul cel mai indiferent din lume, luptând cu oasele păstrăvului din farfurie.

Urmă o tăcere atât de apăsătoare, încât fu nevoit să ridice ochii şi să întâlnească privirea lui Kahlenberg aţintită asupra sa. Dispreţul îngăduitor pe care i-l citi în ochi, îl făcu pe Garry să-şi vadă mai departe de mâncare.

– Nu, domnule Edwards, nu patrulează prin grădină noaptea, însă unii dintre ei fac de pază în timpul zilei, atunci când aici se află străini.

– Ei bine, sunt impresionanţi, într-adevăr, împinse Garry farfuria deoparte. Aceste păstrăv a fost excelent.

– Da.

Kahlenberg mângâie distrat blana ghepardului, care începu să toarcă.

– Ce minunat toarce. Îl aveți de mult?

– De peste trei ani. Suntem inseparabili, completă Kahlenberg, fixându-l cu privirea pe Garry. Un minunat câine de pază. Sau, ar trebui să spun, pisică de pază. Acum câteva luni, am avut o excelentă probă a acestui fapt. Unul dintre servitorii mei înnebunise probabil și a vrut să mă atace. A intrat în biroul meu cu un cuțit în mână însă, înainte de a reuși să se apropie, Hindenburg l-a făcut efectiv bucăți. Ghepardul este, de astfel, animalul cel mai rapid. Știați asta, domnule Edwards?

Garry studie atent ghepardul, clătinând din cap.

– Pare capabil de așa ceva, murmură.

– Chiar este.

Unul dintre servitori prezentă piesa de rezistență a cinei. Pui rumenit în tigaie, fără oase, umplut cu picioare de langustă, totul într-un sos cremă colorat de pigmentul crustaceului.

– Ah, iată o specialitate ieșită din comun! se entuziasmă Kahlenberg. Unul din marii bucătari parizieni mi-a oferit rețeta. Cred că o veți aprecia cum se cuvine.

În vreme ce chelnerul tranșa puiul, Kahlenberg flecărea cu amabilitate. Însă Gaye și Garry simțeau că este preocupat de ceva, neacordându-le întreaga sa atenție. Puiul era minunat, așa cum prevăzuse gazda, iar cei doi invitați nu se zgârciră cu laudele.

Cu toată calitatea mâncării, Gaye se simți ușurată când masa luă sfârșit. Simțea că trebuia să facă eforturi serioase pentru a putea capta interesul lui Kahlenberg. Era obișnuită să aibă de-a face cu oameni dificili, însă estimă în intimitatea gândului că gazda lor din acea seară era de departe persoana cea mai puțin abordabilă pe care o întâlnise vre-

odată. Kahlenberg era politicos, însă distant, iar ea își dădea seama că nu reușea să-i capteze atenția decât pe jumătate. Cu toate acestea, continuă să întrețină conversația, evitând subiectele periculoase. Îi punea întrebări legate de existența lui, întreba despre New York, sau Paris, sau Londra, în vreme ce Garry, admirându-i tenacitatea, făcea practic figurație.

În timp ce serveau cafeaua, Tak își făcu apariția pe terasă, apropiindu-se de Kahlenberg.

– Vă rog să mă scuzați, îl avem pe domnul Vorster la telefon.

– Ah, da, uitasem. Spune-i că-l sun eu în cinci minute.

Tak se înclină, după care dispăru.

– Mă iertați, domnișoară Desmond, însă acum sunt nevoit să vă părăsesc. Am de lucru. Mă îndoiesc că ne vom mai vedea înainte de plecarea dumneavoastră. Îmi pare rău pentru fotografii. Sper însă că v-a plăcut cina.

Cei doi se ridicară, mulțumindu-i pentru ospitalitate. Se uită la ei într-un fel ciudat, îi salută din cap, după care puse fotoliul rulant în mișcare, părăsind terasa, urmat de Hindenburg.

În biroul său îl găsi pe Tak, așteptând.

– Mersi, Tak. Cei doi începeau să mă plictisească. O femeie drăguță, cu siguranță, însă simplă, spuse, manevrând fotoliul pentru a se instala la biroul. Sunt supravegheați?

– Da, domnule.

– Bine. Și ceilalți trei?

– Ghidul călăuză a fost suprimat. Fennel și Jones se află pe stânca mișcătoare, studiind locurile cu binoclul. Au intrat în legătură cu Edwards prin radio. Conversația a fost interceptată. Edwards simte că-i bănuim și a apelat la precauții.

– Foarte înțelept din partea sa. Perfect, Tak. Poți să te întorci la cabana dumitale. Am nişte probleme de rezolvat, însă sper să reuşesc să mă culc la ora mea obişnuită. Poți da liber la restul personalului.

Tak avu o ezitare:

– Credeți că e prudent, domnule?

– Paznicii vor fi prin preajmă, ca şi Hindenburg, de altfel. Totul e perfect. E mai bine să nu fii amestecat în treaba asta, spuse, privindu-l gânditor pe Tak. Noapte bună.

– Noapte bună, domnule, se înclină Tak, dispărând.

Kahlenberg se cufundă în lectura unui vraf de documente sosite cu poşta de după-amiază.

Puțin după ora zece, cineva bătu discret la uşă.

– Intră, spuse mirat.

Kermosa apăru fără zgomot.

– Ce este?

– Zwide, unul dintre paznici, e mort, stăpâne.

– Mort? Cum s-a întâmplat? întrebă, mirat.

– Nu ştiu, stăpâne. S-a plâns de dureri de cap şi de crampe musculare. Cum obişnuia să se plângă tot timpul de ceva, nimeni nu l-a luat în serios. Mai târziu spunea că simte că-i ia gâtul foc. Iar după câteva minute, s-a prăbuşit şi a murit.

– Extraordinar. Ei bine, îngroapă-l, Kermosa. Cred că nevastă-sa o să fie încântată. Nu e o pierdere.

Kermosa îşi privi lung stăpânul, apoi se înclină.

– O să stau de veghe, stăpâne.

Ieşi, închizând uşor uşa, în urma sa.

Kahlenberg reveni la dosarul de pe birou. Un zâmbet care-i dădea un aer diabolic îi lumina chipul.

Aşadar, inelul lui Borgia era mortal.

CAPITOLUL VIII

La intrarea în apartamentele lor, Gaye şi Garry găsiră toate ferestrele şi uşile dinspre terasă zăvorâte, iar aparatul de aer condiţionat fusese pus în funcţiune.

Garry încercă imediat uşile, însă fuseseră închise ca lumea, iar cheile fuseseră luate din broască.

Încercă şi una dintre ferestre; tot fără succes.

– Încuiaţi pe timpul nopţii, spuse, scărpinându-se în cap. Cum naiba o să intre Fennel?

– Mă gândeam eu că prea erai optimist. Cum îţi închipuiai că vor lăsa totul deschis pe timpul nopţii? spuse Gaye, aşezându-se pe braţul unui şezlong. Ce plănuieşti să facem?

– Să-l anunţăm pe Fennel. Efracţia e partea lui forte. Poate că va veni de hac acestor încuietori.

Garry se uită la ceas era zece. Se aşeză şi el, întorcându-se către Gaye.

– Ce crezi despre Kahlenberg?

Gaye se strâmbă.

– Nu mi-a plăcut. Cred că l-am deranjat, iar un tip care mă socoteşte inoportună nu poate conta pe favorurile mele, spuse râzând. Tu ce crezi?

– E periculos, spuse liniştit Garry. Chiar mai mult: e un pic deranjat la cap. Am avut impresia asta în timp ce-l observam. Ideea de care nu pot scăpa e că am picat într-o capcană. Însă, odată ce suntem aici, am fi tâmpiţi să nu încercăm să şterpelim inelul. Mă întreb dacă nu minţea mai devreme, când a spus că grădinile nu sunt păzite noaptea. Trebuie să-l anunţ pe Fennel, să fie atent.

– Deci, îl crezi cam sărit de pe fix... Ce vrei să spui cu asta?

– E vorba de ceva ciudat în privirea lui... Nu spun că e nebun, ci numai dezechilibrat.

– Sunt sigură că ţi-ai făcut o părere greşită, Garry. Nu-mi vine să cred că ne-ar fi permis să vizităm muzeul, dacă ne bănuia cu adevărat. Îl consider oarecum caustic din cauza infirmităţii, iar dacă s-a arătat distant, probabil tot de-asta. În fond, cred că suferă.

– Poate că ai dreptate, zise Garry dând din umeri, însă, după părerea mea, totul pare prea uşor de pus în practică.

– Te ocupi de ascensor?

– Bineînţeles. Dacă nu funcţionează, nu văd cum am putea pătrunde în muzeu. Aştept încă vreo jumătate de oră, după care mă duc să văd.

Se ridică şi se duse să deschidă uşa. Cercetă cu ochii culoarul pustiu. Era luminat şi, chiar în capăt, văzu o uşă dublă.

– Nu-i nimeni prin preajmă, spuse, închizând uşa la loc. S-ar putea sfârşi prost. Dacă din întâmplare Tak sau vreun servitor iese din vreuna din camere în timp ce mă

aflu pe culoare, sunt terminat. Nici o muscă n-ar avea unde să se ascundă.

– Le-ai putea spune că eşti somnambul.

Garry o privi mustrător.

– Înțelege că e ceva serios. Am senzația că nu realizezi: dacă ăştia ne surprind, riscăm să intrăm în rahat.

– O să avem destul timp să ne facem griji, dacă o pățim.

Garry se însenină brusc.

– Ai şi tu dreptate. Vino încoace, să te pup.

Ea scutură din cap:

– Nu acum... Acum lucrăm.

După o clipă de nehotărâre, el îşi aprinse o țigară şi se cuibări în fotoliu.

– Dacă reuşim, ce-ai vrea să faci cu banii, Gaye? o întrebă.

– Să-i pun deoparte. Economisesc tot ce câştig şi pun într-o bancă din Elveția, cu 6%. În curând voi avea şi un mic beneficiu, iar Shalik va trebui să-şi găsească altă slugă.

– Nu prea îl placi?

– Cine l-ar iubi pe-ăsta? E un tip util, însă nimic mai mult. Dar tu ce-o să faci cu partea ta?

– Voi urma cursuri de electronică, răspunse Garry fără ezitare. Întotdeauna mi-am dorit să învăț, însă până în prezent n-am avut niciodată ocazia. Cu banii lui Shalik, o să studiez, după care îmi voi găsi o slujbă bine plătită. Există o grămadă de posibilități în domeniul electronicii.

– Mă uimeşti... N-ai deloc aerul unui tocilar. Te gândeşti să te însori?

– Da, însă nu înainte de a avea o diplomă. Atunci da.

– Ai vreo fată în vedere?

Zâmbi.

– Da. În fine, aşa cred.

– Cine e?

– N-o cunoşti... O fată şi-atâta tot. Ne înţelegem bine.

– Credeam c-o să spui că e vorba despre mine.

El izbucni în râs.

– Oricum ai fi spus nu.

– De ce eşti atât de sigur?

– Pentru că asta ai fi spus, nu?

– Ba da. Nu mi-ar plăcea să mă mărit cu un inginer electronist. M-aş mărita mai repede cu un tip bogat, cu vederi largi, care să trăiască pe picior mare.

– Ştiu. De-asta am ales-o pe Toni.

– Aşa o cheamă?

Garry încuviinţă din cap.

– Îţi doresc mult noroc, Garry. Sper să fii fericit alături de ea.

– Mersi. Sper că şi tu vei fi fericită, dar să nu acorzi o prea mare importanţă banilor.

Gaye căzu pe gânduri.

– Viaţa nu e prea veselă când trăieşti în lipsuri.

– Da. (Stinse ţigara, ridicând ochii în tavan.) Trebuie să ai bani suficienţi, desigur, însă toate astea... (Arătă cu un gest larg al mâinii luxul din încăpere.) Nu sunt absolut necesare.

– Pentru mine da.

– Avem gusturi diferite. (Se uită la ceas.) Cred că am să mă duc s-arunc o privire la ascensor.

Gaye se ridică şi ea.

– Merg cu tine. Dacă dăm peste careva, măcar putem să spunem că am avut chef să ne plimbăm prin grădină, şi cum nu am putut trece pe terasă, voiam să ieşim pe uşa principală.

– Cam subţire... însă o să trebuiască să ne adaptăm. Haide!

Ieşiţi pe culoar, se opriră să tragă cu urechea. Neauzind nimic, ajunseră imediat la ascensorul invizibil. Garry se apropie de pervazul ferestrei, pipăind pe dedesubt. Degetele sale găsiră un buton pe care apăsară. Peretele se mişcă într-o parte. Se uitară unul la altul, iar el îi făcu semn să rămână unde se afla, apropiindu-se de uşile ascensorului. Acestea se deschiseră, cu un pufăit înfundat. Intră în cabină şi apăsă mai întâi butonul roşu care, după spusele lui Tak, oprea semnalul de alarmă, apoi pe cel verde. Uşile se închiseră, iar cabina începu să coboare. Când ajunse la ultimul nivel al subsolului, Garry apăsă din nou butonul verde şi cabina urcă. Închise la loc peretele culisant.

O luă de mână pe Gaye, conducând-o fără zgomot de-a lungul culoarului, până la camerele lor.

– Va să zică, merge, spuse el, închizând uşa. Totul e acum să aflăm dacă Fennel va putea pătrunde şi, evident, dacă va putea deschide uşa muzeului.

Lăsă să treacă un sfert de oră, după care luă radio-emiţătorul. Fennel răspunse imediat.

Garry povesti ce făcuseră, explicându-i lui Fennel că ascensorul era în funcţiune. Fennel semnală faptul că ferestrele de la cele două extremităţi ale casei rămăseseră luminate.

– Lumina din dreapta este la mine, spuse Garry, iar cealaltă provine de la apartamentul lui Kahlenberg.

– Lumina din aripa stângă a casei tocmai s-a stins, informă Fennel. Acum, singura care a rămas e cea de pe partea voastră.

– Kahlenberg mi-a spus că parcul nu este păzit, Lew, însă mi-e teamă, n-am încredere în el. Nu te grăbi şi acţionează cu foarte mult precauţie. Paznicii zulu s-ar putea afla prin preajmă.

– O să am grijă. Voi pleca imediat. O să-mi ia o jumătate de oră să ajung la voi. Ken o să rămână aici, până când îi vom da semnalul.

– Înțeles... Terminat. (Garry opri emițătorul.) Pornește încoace, o informă pe Gaye. Toate celelalte lumini sunt stinse.

Aprinse lămpile de pe noptiere și le stinse pe cele din tavan, apoi încercă să scruteze împrejurimile prin fereastra dinspre parc. Luna era mai mult ascunsă după nori, însă în câteva clipe ochii i se obișnuiră cu întunericul, așa că putu să distingă mobilierul de pe terasă și, mai departe, tufele cu flori.

– Poate că peste două ore ne vom lua zborul spre Mainville, spuse gânditoare Gaye. Mă duc să mă schimb.

Trecu în dormitor unde dezbrăcă sariul, înlocuindu-l cu bluza și pantalonii scurți de peste zi. Întorcându-se, observă că Garry se schimbase și el. Se așezară pe canapea, pândind cu ochii la fereastră sosirea lui Fennel.

Minutele se scurgeau încet, iar amândoi aveau nervii întinși la maximum, de așteptare. După o perioadă care li se păru că nu se mai termina, Garry atinse brațul fetei.

– E aici.

Se duse lângă fereastră. Fennel își făcu apariția din întuneric și îi făcu un semn de salut, din cap, lăsând jos trusa cu scule. Se duse apoi la ușa terasei, a cărei încuietoare o examină timp de câteva minute, cu o lanternă creion. Ridică degetul mare către Garry, în semn că nu sunt probleme, apoi cotrobăi prin trusa voluminoasă.

Nu trecură decât câteva minute și ușa terasei se deschise, făcându-i loc în salon lui Fennel. Prefăcându-se a n-o băga în seamă pe Gaye, i se adresă lui Garry:

– Ați dus-o bine, voi doi, nu? zise, cercetând încăperea cu privirea. Ken și cu mine am făcut treaba cea mai grea.

– Nu fi invidios, râse Garry. O să-ţi scoţi tu pârleala.

Fennel îl fulgeră din priviri, întorcând capul. Văzând pasa proastă în care se afla, Gaye preferă să tacă din gură.

– Unde e ascensorul? vru să ştie Fennel. S-ar putea să am nevoie de trei sau patru ore, cu uşa aia.

– Gaye, tu ai face mai bine să rămâi aici, dacă va dura atât de mult, propuse Garry.

Fata încuviinţă din cap.

– Bine.

– Cum e cu camerele de filmat ascunse? mai vru să ştie Fennel.

– Există trei în sălile muzeului, însă habar nu am unde ar putea fi instalat postul de recepţie şi dacă este folosit pe timpul nopţii.

Fennel se învineţi de furie.

– Asta era treaba ta! bombăni. Trebuia să afli!

Garry deschise uşa şi-i făcu semn lui Fennel.

– Vino încoace să vezi, dacă vrei... Pe culoarul ăsta sunt treizeci şi cinci de uşi. Postul se poate afla în spatele oricăreia dintre ele. E imposibil să le deschizi pe toate, ca să afli. N-ai dat cu ochii de nici un paznic zulu, în timp ce traversai grădina?

– Nu. Ce are una cu alta?

– Are. Dacă nu supraveghează parcul, există şanse să nici nu stea cu ochii pe ecranele monitoarelor, în timpul nopţii.

– Dar dacă o fac, dracul ne-a luat.

– Asta spui tu. Ai vreo metodă prin care să găsim postul?

Fennel se gândi câteva momente, după care dădu din umeri.

– Poate fi oriunde... Chiar într-una dintre cabanele mai depărtate de casă. E un risc pe care trebuie să ni-l asumăm.

– Ne asumăm riscul sau plecăm fără inel, asta e.

– Vrei să luăm inelul? întrebă Fennel.

– Sigur, dacă vrei şi tu.

– Atunci, hai!

Străbătură fără zgomot culoarul, lăsând-o în cameră pe Gaye. Coborâră cu ascensorul şi, când ajunseră la pivniţa boltită, Garry arătă cu degetul obiectivul TV ascuns în plafon.

– Uite-l.

Fennel se aşeză chiar sub obiectiv, examinându-l. După câteva momente, răsuflă uşurat.

– Nu funcţionează.

– Eşti sigur?

– Da.

Garry îşi şterse palmele transpirate pe turul pantalonilor.

– Asta-i uşa muzeului. Pot să te ajut cu ceva?

Fennel se apropie de uşă, examinând cadranul şi încuietoarea.

– Nu... lasă că mă ocup eu. O să-mi ia ceva timp, dar o să reuşesc.

Îşi desfăcu trusa cu scule şi începu să înşire pe jos, una lângă alta, o mulţime de ciudăţenii. Garry se aşeză într-un fotoliu de piele cu spătar înalt şi-şi aprinse o ţigară, încercând astfel să-şi potolească nerăbdarea.

Fennel lucra atent, cu precauţie, şuierând uşor printre dinţi, cu spatele la Garry care, plictisit după un timp să-l tot privească, se ridică, începând să umble de colo-colo. Fuma ţigară după ţigară, uitându-se aproape tot timpul la ceas. După vreo oră se opri din umblet, întrebând.

– Cum merge?

– Am neutralizat întrerupătorul cu programare, spuse Fennel, ştergându-şi fruntea cu dosul palmei. Ce era mai greu am făcut. Acum trebuie să mă apuc de încuietoare.

Garry se întoarse să aştepte în fotoliul său.

Se mai scurse o oră, după care Fennel mormăi scurt.

– Asta e!

Garry veni lângă uşă.

– I-ai dat de capăt mai repede decât te aşteptai.

– Chestie de baftă. Mi s-a întâmplat însă să înțepenesc şi cinci ore lângă una din împuțitele astea de încuietori. (Se ridică, trăgând uşa spre el.) Ştii unde e inelul?

– Te conduc la el.

Fennel îşi strânse cu aceeaşi grijă sculele în trusa sa fără fund, apoi cei doi pătrunseră împreună în galeria tablourilor. Deschizând drumul, Garry trecu în cea de-a doua sală, îndreptându-se spre nişa luminată. Deodată încremeni, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Postamentul era acolo, însă cutiuța de sticlă cu inelul dispăruseră.

– Ce e? întrebă Fennel.

– Nu mai e acolo! exclamă Garry, umezindu-şi buzele cu limba. Era aici şi a dispărut! Credeam că...

Se opri, văzându-l pe Fennel care, încordat ca un arc, fixa cu privirea arcada largă pe sub care intraseră.

Postați sub boltă, patru zuluşi, îmbrăcați în nelipsita piele de leopard, fiecare cu câte o suliță cu vârful lat de oțel în mână, îi fixau pe cei doi cu ochii lor întunecați, cruzi.

– Urmați-ne, ordonă unul dintre ei, într-o engleză guturală.

– Un adevărat polițai, comentă Garry, pornind înspre ei.

După o scurtă ezitare, Fennel înțelese că nu avea şanse nici măcar una la mie să țină piept acestor uriaşi. Înjurând printre dinți, îşi adună de pe jos trusa cu scule.

Minutele se scurgeau din ce în ce mai greu, făcând-o pe Gaye să se simtă din ce în ce mai neliniştită. Umbla de colo-colo prin apartamentul luxos, întrebându-se cum se descurca Fennel. Trecuseră mai bine de două ore de când plecaseră şi încerca să se liniştească, amintindu-şi că spusese ceva despre cam patru ore, cât ar fi putut fi obligat să meşterească la uşa muzeului. Regreta din tot sufletul că nu reuşise să-i facă s-o ia şi pe ea. Aşteptarea o înnebunea, pur şi simplu. Auzi o bătaie uşoară în uşă. Închipuindu-şi că e Garry, traversă în grabă încăperea, spre uşă. În fața ei se afla unul dintre zuluşi, mare cât toate zilele. Pielea sa lucea în lumina lămpilor, dar cel mai tare scânteia lama suliței.

Fata îşi înăbuşi un strigăt, cu palma la gură, dându-se îndărăt. Negrul o fixă cu ochii săi ca două pietre încinse.

– Urmați-mă, mormăi el, pornind-o pe culoar.

– Ce vrei? întrebă Gaye, cu glasul gâtuit de spaimă.

– Stăpânul vrea să vă vadă. Haide!

Ea nu ştia ce să facă. Garry intuise exact situația. Nimeriseră într-o capcană. Pe nesimțite îşi revenea din spaimă. Cu capul sus, ieşi pe culoar. Paznicul îi indică, cu vârful suliței, uşa cu două batante din capătul culoarului. Gaye ştia că orice încercare era sortită eşecului, aşa că porni, urmată de negru.

Când ajunse, uşile se deschiseră automat, larg. Fără să se uite după paznic, intră în cabinetul de lucru al lui Max Kahlenberg, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul.

În celălalt capăt al încăperii, Kahlenberg se afla la biroul său, cu țigara între degete şi Hindenburg alături.

– A, domnişoară Desmond! spuse, ridicând privirea. Veniți lângă mine, vă rog. Tocmai priveam ceva foarte interesant.

Dând ocol biroului, văzu că ecranul micului televizor era luminat. Kahlenberg îi făcu semn spre un scaun, la o oarecare distanță de Hindenburg, care n-o slăbise din ochi încă de când intrase în încăpere.

– Luați loc și priviți.

Ea se așeză, cu mâinile pe genunchi, uitându-se la ecran. Aproape îi stătu inima în loc când îl văzu pe Fennel îngenunchiat în fața ușii muzeului, meșterind liniștit.

– E pe cale de a veni de hac superbei mele încuietori, pe cuvântul meu! se entuziasmă Kahlenberg. Iar fabricanții m-au asigurat că nimeni nu va reuși.

Deodată, Fennel se lăsă pe călcâie.

– Asta e! exclamă el.

Glasul său, ușor răgușit, se auzi cu claritate din difuzor. Pe ecran apăru și Garry.

– Prietenul dumneavoastră este dotat, spuse Kahlenberg, cu ochii scânteind de furie, în ciuda calmului cu care vorbea. Nu credeam că va reuși, însă, după cum puteți vedea, a făcut-o.

Gaye rămase tăcută.

– De obicei, oprim liftul, urmă Kahlenberg, rezemându-se pe spătarul fotoliului, neluându-și ochii de la ecran, însă mă interesa să aflu dacă acest expert va reuși efracția. Va trebui să avem o discuție foarte serioasă cu fabricanții încuietorii. Așa ceva nu se mai poate.

Îi văzură pe Fennel și Garry pătrunzând în muzeu. Kahlenberg acționă un buton, schimbând unghiul camerei de filmat.

– Cum nu doream să le atrag atenția amicilor dumneavoastră, nu am pus în funcțiune acest post înainte ca ei să aibă certitudinea că el nu era pornit, explică, manevrând

butoane, Kahlenberg. În acest moment, mi-e teamă că-i aşteaptă o mare decepţie şi o şi mai mare surpriză.

Imaginea îi focaliza pe cei doi cu ochii holbaţi la suportul din nişa luminată. Glasul lui Fennel ajunse până la ei: „Ce e?" Aplecându-se, Kahlenberg stinse aparatul.

– Se vor afla aici în câteva clipe, domnişoară Desmond. (Întinse spre ea un port ţigaret din aur:) O ţigară?

– Mersi.

Gaye aprinse imediat ţigara.

– Apropo, ce mai face domnul Shalik?

Crezuse că o va lua prin surprindere, însă nu ştia cu cine are a face. Chipul ei rămase imobil, în timp ce-i răspunse:

– Ultima oară când l-am văzut, îi mergea foarte bine.

– Continuă să-şi pună la cale pungăşiile lui amărâte?

– Nu ştiu nimic despre ce face. Pare întotdeauna extrem de ocupat însă, repet, n-am nici cea mai mică idee despre ce face.

– E timpul să-l punem la punct. (Fulgerarea pe care i-o observă în ochi îi aminti lui Gaye de ceea ce credea Garry despre Kahlenberg: era un dezechilibrat.) Începe să ne deranjeze domnul ăsta.

– Credeţi? Personal nu-l găsesc mai plictisitor decât pe alţii, spuse Gaye cu răceală. În fond, domnule Kahlenberg, sunteţi din acelaşi aluat amândoi.

Kahlenberg miji ochii:

– Ce vă face să spuneţi asta, domnişoară Desmond?

– Domnul Tak m-a asigurat că toate piesele muzeului dumneavoastră sunt autentice şi nu-mi imaginez că vreunul din edilii Florenţei v-a vândut panoul lui Ghiberti sau pe David al lui Bernini. Ştiu că aţi furat inelul lui Borgia.

Sunteți, cu siguranță, la fel de supărător pentru conservatorii muzeelor, pe cât este domnul Shalik pentru dumneavoastră.

Kahlenberg reuşi să surâdă.

– Da, mărturisesc că tot ceea ce se află în muzeul meu este de furat. Iubesc lucrurile frumoase. Am nevoie de frumusețe. Fiind prea ocupat ca să pot vizita Europa, prefer să am frumusețile la mine-acasă, unde le pot admira atunci când am chef. Domnul Shalik nu plănuieşte decât lovituri pentru bani, şi nu pentru frumuseți. Trăieşte pentru bani aşa cum trăiesc eu pentru frumusețe. Intenționez să pun capăt acțiunilor sale.

– Fără îndoială, are nevoie de bani, spuse Gaye. Dumneavoastră aveți mai mulți decât vă trebuie. Dacă nu ați avea bani, ați fi probabil la fel ca domnul Shalik.

Kahlenberg stinse țigara şi Gaye îl simți că face eforturi pentru a-şi păstra calmul.

– Sunteți o femeie plină de patimă, domnişoară Desmond, şi sunt sigur că domnul Shalik s-ar simți măgulit să vă audă apărându-l astfel.

– Nu-l apăr deloc. Spun doar că nu văd nici o diferență între el şi dumneavoastră, punctă liniştită Gaye.

În acel moment, uşa cu două batante se deschise larg, lăsându-i să intre pe Garry şi Fennel.

Cei patru zuluşi rămaseră în prag, cu ochii la Kahlenberg, care le făcu semn cu mâna, să plece. Uşa se închise fără zgomot în urma lor.

– Veniți, domnilor. Luați loc, spuse Kahlenberg. După cum vedeți, domnişoara Desmond se află deja aici.

Garry se lăsă greoi într-un fotoliu, în timp ce Fennel rămase în picioare, fulgerându-l pe Kahlenberg din priviri.

– Vă rog să vă aşezați, domnule Fennel, spuse liniştit Kahlenberg. Permiteți-mi mai întâi să vă felicit. Credeam

că poarta muzeului meu este imposibil de forțat și, cu toate acestea, ați reușit. Este o mare ispravă!

– Lăsați poveștile, nu vă mai osteniți! bombăni Fennel. Am venit după inel și nu-l avem, așa că o s-o luăm din loc de aici, fără să ne puteți împiedica!

– O să plecați, fără nici o îndoială, aprobă Kahlenberg, însă mai avem ceva de discutat.

– Nu discut cu dumneata! i-o trânti Fennel, palid de furie și dezamăgire. Haideți..., le făcu semn lui Garry și Gaye. N-o să îndrăznească să ne oprească.

Se îndreptă spre ușă, apucând clanța, însă ușa era încuiată cu cheia. Se întoarse pe călcâie, fulgerându-l din priviri pe Kahlenberg.

– Deschide ușa, dacă nu vrei să-ți rup gâtul!

Sprâncenele lui Kahlenberg se arcuiră.

– Asta v-ar putea costa scump, domnule Fennel, spuse.

Plesni ușurel din limbă și imediat Hindenburg se ridică și porni leneș către Fennel, mârâind feroce și arătându-și colții. Acesta se dădu îndărăt.

– Vă asigur că preferatul meu v-ar face bucăți dacă i-aș mai face un singur semn, urmă Kahlenberg. Mai bine, așezați-vă.

La vederea ghepardului, Fennel se așeză rapid alături de Garry.

– Mulțumesc, spuse Kahlenberg, după care continuă. Nu vreau ca după efortul pe care l-ați depus, cu toții, să rămâneți în pierdere. Așa cum, de astfel, foarte corect a remarcat domnișoara Desmond, inelul nu-mi aparține de drept. Pentru că ați dus atât de departe această inițiativă, am hotărât să vă dau inelul, în anumite condiții.

Trase sertarul biroului, de unde scoase cutiuța de sticlă conținând inelul și o depuse în fața celor trei.

Fennel se uită la inel, apoi îi făcu semn lui Garry.

– Ăsta e?

După ce Garry încuviință din cap, Fennel se întoarse către Kahlenberg:

– Ce vrei să spui... cu condițiile alea?

Kahlenberg se adresă lui Gaye:

– Domnișoară Desmond, în ciuda luxului de care sunt înconjurat, în ciuda numeroaselor mele preocupări, mi se întâmplă câteodată să nu mă mai pot suporta. După cum vedeți, sunt infirm, legat de acest fotoliu rulant. Una dintre ambițiile mele din tinerețe a fost de a deveni vânător. Nici o plăcere n-ar fi putut fi mai mare pentru mine decât aceea de a pleca într-un safari. Din cauza infirmității mele însă, lucrul era imposibil, iar asta s-a transformat într-un oarecare sentiment de frustrare. Pentru un tip cu puterea și averea mea, orice formă de frustrare este intolerabilă.

– Ce tot povestești acolo? îl întrerupse Fennel, nerăbdător. Care sunt condițiile alea de care vorbești dumneata?

Kahlenberg se prefăcu a nu-l fi auzit.

– Iată aici inelul Borgia, spuse el, întinzând lui Gaye cutiuța de sticlă. După câte știu eu, fiecare dintre dumneavoastră va primi câte nouă mii de dolari, dacă-i duceți inelul lui Shalik. Vedeți dumneavoastră, continuă, zâmbind cu oarecare tristețe, dispun de o excelentă rețea de spionaj. Nouă mii de dolari reprezintă o sumă importantă care probabil vă stimulează în dorința de a-i duce inelul lui Shalik.

– Ce...? Adică ne dai inelul? nu-i veni să creadă lui Fennel.

– Domnișoara Desmond îl are deja. Acum vă voi oferi un alt stimulent, mult mai important pentru a duce inelul aceluiași Shalik. Numai că va trebui să scoateți inelul de pe domeniul meu.

– Deci, asta e, spuse Fennel, făcând ochii mici. Sălbaticii dumitale ne vor opri... aşa este?

– Da, dacă vor putea. Voi organiza o vânătoare. Dumneavoastră trei, ca şi domnul Jones care vă aşteaptă, veţi fi vânatul, iar zuluşii mei, vânătorii. Trebuie, la fel ca mine, să consideraţi asta ca pe un joc pasionant. Veţi beneficia de o şansă corectă de a scăpa de vânători, întrucât vă voi acorda un avans de trei ore. Veţi pleca la ora patru, când se va lumina de-ajuns, ca să vă puteţi mişca în voie; veţi avea nevoie de asta. La ora şapte, zuluşii mei vor porni în urmărirea dumneavoastră. Va fi deci o problemă de abilitate şi ingeniozitate, dacă doriţi să scăpaţi de urmărire.

– Vorbiţi serios? întrebă Garry.

– Nu se poate mai serios decât atât, după cum vă veţi da seama, dacă veţi avea ghinionul să fiţi capturaţi.

– Să presupunem că vom fi prinşi. Ce se va întâmpla în acest caz?

– O întrebare de bun simţ, domnule Edwards. Dacă sunteţi prinşi, veţi muri în condiţii îngrozitoare. Oamenii mei sunt extrem de primitivi. Din vremurile lui Shaka, faimosul şef de trib zulu, când îşi capturau duşmanii, îi trăgeau în ţeapă. Acest lucru se practică înfigând un par ascuţit în intestinul gros al victimei, care este lăsată să moară în chinuri groaznice.

Trăsăturile lui Garry se înăspriră.

– Şi asta ne aşteaptă dacă sălbaticii dumneavoastră pun mâna pe noi?

– Exact.

Urmă un moment de tăcere penibilă, întrerupt tot de Garry.

– Aşadar, această vânătoare o organizaţi pentru a vă satisface pornirile sadice, nu?

Chipul lui Kahlenberg suferi o transformare. Tipul curtenitor care se exprima politicos deveni dintr-odată un nebun furios.

– Vă învăț eu să mai intrați nepoftiți pe domeniul meu. (Se apleacă în față, fulgerându-l cu privirea pe Garry.) Ați îndrăznit să veniți în fața mea cu balivernele voastre şi acum o să plătiți pentru asta!

Reuşi să se stăpânească, rezemându-se de spătarul fotoliului, cu buzele strânse. Rămase astfel până când îşi reveni complet.

– Sunt nevoit să mă debarasez de voi toți, pentru că mi-ați văzut muzeul. Deci nu vă pot da drumul, ca să pot fi sigur că nu veți vorbi.

– Şi-atunci, obiectă Garry, uşor înspăimântat de a avea confirmarea brutală că avusese dreptate să-l considere pe Kahlenberg drept un dezechilibrat, de ce ne mai dați inelul? De ce nu vă chemați brutele să ne omoare pe loc?

– Pentru că vânătoarea va fi distracția mea. Vă dau inelul pentru că dacă veți reuşi într-adevăr să scăpați, înseamnă că ați meritat să-l păstrați... Vă previn însă că va fi foarte greu.

– Dar dacă v-am da cuvântul de onoare că nu vom vorbi şi am renunța la inel? întrebă Garry. În acest caz, ne-ați permite s-o ştergem cu elicopterul?

– Nu. Iar în cazul în care v-ați face eventuale planuri de salvare cu aparatul vostru, trebuie să fiți convinşi că ştiu să-l păzesc. Zece dintre zuluşii mei stau lângă el, iar mâine dimineață, la prima oră, unul dintre piloții mei îl va returna societății care vi l-a închiriat.

Apăsă un buton de pe un panou încastrat în tăblia biroului şi o parte a peretelui din față culisă, lăsând vederii o hartă în relief a domeniului, având localizată casa.

– Vă voi acorda o şansă echitabilă, deoarece aş fi dezamăgit dacă vânătoarea s-ar sfârşi în câteva ore. Mi-aş dori să ţină mai multe zile, aşa că studiaţi bine harta. Veţi vedea că drumul spre est este blocat de un lanţ muntos. Dacă nu sunteţi alpinişti de meserie, nu v-aş sfătui să folosiţi acest traseu. Vă anunţ că zuluşii mei escaladează cu uşurinţă vârfurile cele mai greu accesibile, deci v-ar prinde rapid. Nu v-aş recomanda nici partea de sud întrucât, după cum se poate observa pe hartă, acolo se află un râu. Ceea ce nu semnalează harta este faptul că malurile mlăştinoase ale acestui râu sunt înţesate de crocodili, ca şi de cei mai mari şerpi din Natal. Drumul către nord este o linie dreaptă şi pe acolo aţi venit voi. Cu toate că drumul de acces este în permanenţă păzit de douăzeci dintre zuluşii mei, voi nu i-aţi observat când aţi venit, domnule Fennel, însă ei v-au văzut pe dumneata şi pe domnul Jones, ţinându-mă continuu la curent cu mişcările voastre. Acesta e motivul pentru care, în locul vostru, n-aş încerca să trec pe-acolo. Ei v-au lăsat să intraţi pentru că aşa sunau instrucţiunile mele, însă puteţi fi siguri că nu vă vor lăsa să ieşiţi. Vă mai rămâne doar partea de vest. Acolo nu veţi găsi apă, dar există o cărare care traversează jungla, ducând la drumul principal către Mainville. Se întinde pe vreo sută douăzeci de kilometri, aşa că ar trebui să grăbiţi pasul. Un zulu poate alerga la fel de rapid ca un cal, la nevoie, însă voi dispuneţi de un avans de trei ore, nu-i aşa? (Kahlenberg se uită la ceas.) A trecut ora de culcare, aşa că întoarceţi-vă în camerele voastre şi odihniţi-vă puţin. La ora patru dimineaţa veţi fi liberi. Încă o dată, vă sfătuiesc să vă mişcaţi cât puteţi de repede.

Apăsă un alt buton de pe birou şi uşa se deschise, lăsându-i înăuntru pe cei patru zuluşi.

– Urmați-i pe acești oameni, reluă Kahlenberg. Există un vechi proverb african de care ați face bine să țineți seama: VULTURUL E O PASĂRE RĂBDĂTOARE. Personal, aş prefera un vultur unuia dintre zuluşii mei. Noapte bună.

– E un caz patologic, spuse Garry, după ce se întoarseră în aripa rezervată invitaților. Am avut senzația asta din momentul în care am dat ochii cu el. Credeți că exagerează când vorbeşte de zuluşi?

– Nu, spuse Gaye, neputându-şi stăpâni un fior. E un sadic. Ce expresie avea pe chip, când şi-a ieşit din fire! Hai s-o ştergem de acum, Garry. Ei cred că uşa terasei a rămas încuiată. Am putea câştiga astfel şapte ore, dac-o luăm din loc imediat.

Garry deschise uşa terasei. Rămase puțin în cadrul ei, nemişcat, după care o închise iarăşi.

– Sunt deja afară..., de pază.

Gaye veni lângă el, uitându-se prin ochiurile de geam ale uşii. Îi distinse pe zuluşi, ghemuiți în semicerc, cu fața spre uşă. Sulițele scânteiau în lumina lunii, iar penele de struț cu care erau împodobiți fremătau uşor în bătaia brizei. Gaye se îndepărtă de uşă, aşezându-se, înfricoşată.

– Ce ne facem, Garry?

– Te pricepi la cățărat? întrebă Garry, luând loc lângă ea.

– Nu cred. N-am încercat niciodată.

– Drumul muntos nici nu intră în discuție, hotărî Fennel, ştergându-şi transpirația de pe frunte cu dosul mâinii.

– Trebuie să ne sfătuim şi cu Ken. O vom lua spre sud, ca să-l regăsim pe Themba. Fără el n-o mai scoatem niciodată la capăt.

– Corect! aprobă Fennel. Ken spunea că tipul are o busolă în cap. Numai el ne va scoate de aici.

– Hai să bem ceva. (Garry se îndreptă spre bar.) Ce doreşti să bei, Gaye?

– La ora asta, nimic.

– Lew?

– Whisky.

– Ken are carabina Springfield cu el? întrebă Garry, turnând în pahare.

– Nu. I-am lăsat-o lui Themba.

– S-ar putea s-avem nevoie de ea.

– Da. Îl vom lua pe Ken, în trecere, îndreptându-se spre locul unde l-am lăsat pe Themba. La el avem carabina, o rezervă de apă şi restul de provizii. Dacă suntem nevoiţi să facem tot drumul pe jos, asta s-ar putea să ne ia două sau trei zile.

Garry o văzu pe Gaye studiind inelul prin cutiuţa de sticlă. Se apropie, privind peste umărul ei.

– Ia scoate-l de-acolo şi puneţi-l pe deget, spuse. N-are nici un rost să-l ducem în cutiuţa aia care s-ar putea sparge. Inelul nu păţeşte nimic dacă-l porţi pe deget.

– Dacă-i vorba să-l poarte careva, atunci eu o să fiu ăla, declară Fennel, trântind paharul pe masă.

– Îl va purta ea, concluzionă calm Garry. În ea am încredere, lucru pe care nu-l pot spune şi în ceea ce te priveşte.

Fennel îl fulgeră din priviri, însă ceea ce văzu în ochii lui Garry îl făcu să ezite. Îşi luă paharul, nervos, golindu-l dintr-o înghiţitură.

„În regulă, nenorocitule! îşi spuse, o să-ţi fac de petrecanie şi ţie, odată cu putoarea asta."

Gaye scoase inelul din cutiuţă.

– Diamantele sunt superbe, însă inelul nu e cine ştie ce frumuseţe, nu-i aşa? (Şi-l puse pe cel de-al treilea deget al mâinii drepte, dar îi era mult prea larg.) Sigur că da... Uitasem că e un inel bărbătesc. (Şi-l mută pe degetul mare.) Aşa e mai bine. Puţin cam ciudat, dar merge.

Garry îşi consultă ceasul. Era ora două.

– Gaye, du-te să te întinzi. Mă duc şi eu în camera mea. Trebuie să ne odihnim, cât de cât, fiindcă vom avea nevoie. Cine ştie când ne vom mai putea odihni.

O urmări pe fată intrând, apoi se duse şi el în camera proprie, fără să-i pese de Fennel.

Acesta se tolăni pe canapea. Ştia că nu va putea dormi. Dorinţa şi frustrarea îl cuprinseseră iar, în clipa când se gândi la Gaye. „Chiar dacă ar trebui s-o urmăresc până-n Anglia, gândi, tot o să mă răzbun pe ea!" Sperase să-i poată veni de hac pe drumul de întoarcere spre Mainville însă, dacă vroiau să-i înşele pe zuluşi, trebuia să meargă toţi, grămadă. Gândul îi produse o stare de agitaţie. I se usca gâtul numai la ideea că urma să fie vânat de o bandă de indigeni.

Puţin înainte de ora patru, Gaye fu deşteptată de un răpăit de tobă. Se ridică de pe pat, ciulind urechea.

Distingea bătaia ritmică a unei tobe, în apropiere, ca o bătaie de puls. Se uită brusc la ceas. Mai erau două minute până la ora plecării. Îşi strânse rapid lucrurile în rucsac şi trecu în salon, unde Garry şi Fennel se aflau deja lângă uşa terasei.

Un zulu uriaş traversă terasa, adresându-le un semn. Un ins cât toate zilele, înfăşurat în veşnica piele de leopard şi cu pene de struţ.

– Să mergem, spuse Garry, deschizând uşa.

Acum toba se auzea foarte puternic. Un rând de vreo treizeci de zuluşi formau un zid de trupuri negre, lucioase, îmbrăcate în piei de leopard. Penele de struț de pe capetele lor fâlfâiau, în ritmul tobelor care marcau paşii vizitatorilor. Înarmați cu scuturi înalte, îmbrăcate în piele de bizon, țineau şase sulițe în mâna stângă. Se aplecau şi se îndreptau, în ritmul în care băteau pământul cu piciorul.

Cu un gest feroce, unul dintre ei, aflat în afara grupului, îi desemnă pe cei trei cu sulița, pe care o îndreptă apoi spre jungla îndepărtată.

Cei doi bărbați îşi potriviră sacii pe umeri şi, încadrând-o pe Gaye, ieşiră pe terasă.

La vederea lor, băştinaşii care tropăiau scoaseră un răcnet lung, îngrozitor, care o sperie de moarte pe Gaye. Toba răsună şi mai tare.

Traversară rapid peluza, privind înainte, încercând să nu-i vadă pe zuluşi nici măcar cu coada ochiului. În câteva minute, ajunseseră deja în junglă.

Fennel ridică arătătorul mâinii drepte:

– Vedeți stânca aia, acolo sus? Acolo se află... Ken! zbieră el, cu mâinile pâlnie la gură, coboară repede!

Luă apoi lanterna, o aprinse şi începu să facă semne cu ea în sus. De pe stâncă veni ca răspuns un semnal luminos şi îl auziră pe Ken strigând:

– Vin acum. Ține-ți lanterna aprinsă.

Cam după cinci minute, îi ajunse.

– L-ați luat? Credeam că o să mergeți spre pista de zbor.

– Da, îl avem! spuse Fennel. Trebuie să ajungem la Themba cât mai repede. Nu mai putem lua elicopterul. Haide, că-ți explic eu pe drum.

Ken îl cercetă cu privirea.

– Necazuri?

– Destule... Haide!

Ken porni după Fennel, care-i vorbea din mers. Gaye şi Garry rămaseră unul lângă altul. După ce înțelese situația, Ken grăbi pasul:

– Credeți că într-adevăr ne vor urmări?

– Ba bine că nu. M-aş simți mai în siguranță dacă aş avea carabina, spuse Fennel. Dacă ne prind, am putea organiza o ambuscadă, însă fără carabină suntem în rahat.

În vreme ce se grăbeau cu drumul, Garry îşi chinuia creierii pentru a găsi cel mai bun mod de a scăpa de zuluşi. Dacă o luau pe drumul dinspre apus, aproximativ accesibil, după Kahlenberg, totul risca să se transforme într-o cursă între ei şi zuluşi care puteau, la nevoie, să țină pasul şi cu un cal în galop. Drumul de răsărit nici nu intra în discuție, nici unul dintre ei neavând experiență de alpinist, în vreme ce, dacă era să-l creadă pe Kahlenberg, zuluşii erau adevărați maeştri la cățărat. Pe la nord era prea periculos. Garry nu se îndoia că, în nebunia lui, Kahlenberg spusese adevărul când afirmase că trimisese deja paznici acolo. Rămânea doar drumul dinspre sud... mlaştinile, crocodilii, dar poate ultima soluție care avea să treacă prin mințile zuluşilor.

În circa patruzeci de minute, ajunseră în luminişul unde îl lăsaseră pe Themba. Cu douăzeci mai puțin decât le trebuiseră lui Ken şi Fennel la venire. Gâfâiau toți şi se simțeau puțin nervoşi.

– Acolo, la copacul acela, arătă Ken cu degetul.

– Crezi? se îndoi Fennel, scrutând luminişul în razele răsăritului de soare. Nu e nicăieri!

– Themba! strigă Ken. Themba!

Liniştea care ținu loc de răspuns le strecură fiori pe spinare. Ken o rupse la fugă, urmat de ceilalți.

Ajuns lângă copacul ştiut, se opri. Era sigur că acolo îl lăsaseră pe Themba. Recunoscu până şi tufişul ţepos pe care îl remarcase în clipa când plecase cu Fennel. Nu departe de copacul ştiut se mai afla încă o grămăjoară de vreascuri pentru aprins focul, iar lângă ea lăsaseră canistra cu apă, sacul cu provizii şi carabina Springfield. Toate dispăruseră.

– Derbedeul, a şters-o cu lucrurile noastre! mormăi Fennel.

– N-ar face niciodată una ca asta. I s-a întâmplat, cu siguranţă, ceva.

Garry fu cel care descoperi mormântul, la oarecare distanţă, în dreapta lor.

– Ce-o fi asta?

Se apropiară de movila de pământ proaspăt răscolit.

Ca să nu mai existe nici un dubiu parcă, asupra celui care era îngropat acolo, pălăria de pâslă a lui Themba fusese plasată peste mormânt. Ken înţelese primul.

– L-au omorât şi i-au luat proviziile, apa şi carabina, spuse cu glas răguşit.

Rămaseră nemişcaţi, neputând să-şi ia ochii de la mormânt.

– Ei bine, făcu Garry, aşezându-se, acum ştim ce ne aşteaptă. Trebuie să continuăm drumul. Ken, Fennel ţi-a povestit de patru posibilităţi de ieşire de pe domeniu. Eu aleg sudul. Ei se aşteaptă s-o pornim spre vest. Cu puţină baftă, forţând mlaştinile, poate că nu vor reuşi să ne ia urma. Ce crezi?

– Totul depinde de natura solului. Uneori, mlaştinile pot fi un adevărat iad, iar acolo crocodilii colcăie.

– Cu toate astea, cred că e drumul care ne oferă cât de cât o garanţie. Ai o busolă?

Ken scoase obiectul cerut dintr-un buzunar.

– Am brevet de navigator, urmă Garry. Vreți să stabilesc eu drumul sau o faceți voi?

– Fă-o tu. Eu mă ghidam întotdeauna după Themba.

– Atunci o vom lua către sud. (Garry căută un reper pe care să fixeze busola.) Putem porni.

Porni pe o cărare, cu Gaye pe urmele lui. După ei veneau Fennel și Ken. Nici unul nu scotea vreo vorbă. Tulburați de moartea lui Themba, resimțeau acut pericolul care îi amenința.

Înaintau din toate puterile. Ora cinci fără zece. Peste două ore, zulușii aveau să pornească pe urmele lor.

Mergeau cam de zece minute când Garry se opri, consultându-și busola.

– Cărarea asta deviază puțin spre vest, spuse, când ceilalți îl ajunseră din urmă. Va trebui s-o părăsim și s-o tăiem prin junglă.

Cercetară ierburile sălbatic crescute, tufișurile pline de țepi și arborii deși.

– Asta o să ne întârzie al naibii, se plânse Fennel.

– N-avem ce face. Trebuie s-o ținem spre sud, iar sudul e în direcția asta.

– Nu vreau să vă sperii, interveni liniștit Ken, dar vă previn că terenul e plin de șerpi. Deschideți bine ochii.

Gaye se atârnă de brațul lui Garry.

– Nu-ți fie teamă, o încurajă el, încercând să zâmbească. Te păzesc eu. Hai să mergem.

Porniră cu dificultate printre ierburile încâlcite, ocolind copacii în care tot felul de maimuțe își făceau de cap.

Garry se ghida aproape tot timpul după busolă. Noaptea trecută, în timp ce Kahlenberg vorbea, studiase atent harta, înțelegând că râul putea fi salvarea lor. Își

aminti că-l remarcase din elicopter, la venire, pe când survola domeniul. Zărise chiar şi o mică localitate, la sud. Râul era acum pentru ei de o importanţă vitală, din cauza lipsei oricărei rezerve de apă. Îşi dădea seama, în acelaşi timp, că deplasarea lor încetinise mult de când pătrunseseră în junglă, iar pentru zuluşi genul acesta de teren n-ar fi reprezentat nici o dificultate.

După aproximativ trei kilometri, dădură de o altă pistă, o cărare ce ducea spre sud.

– Cum te descurci? întrebă Garry, apucând-o de mână pe Gaye, pentru a o trage după al.

– Bine, însă aş vrea să ştiu cât mai avem de mers.

– Cred că nu suntem prea departe. Poate vreo douăzeci de kilometri şi părăsim domeniul. Am studiat atent harta de pe peretele lui Kahlenberg. Drumul ăsta duce cel mai repede la hotarele domeniului.

Păşind din ce în ce mai greu în urma lor, Fennel se cocoşa sub greutatea trusei cu scule.

– Dă-mi-o s-o duc şi eu o porţiune de drum, spuse Ken, văzând că lui Fennel îi era din ce în ce mai greu.

Acesta se opri, uitându-se cu ură la sac.

– Nu, nici vorbă! M-am săturat de rahatul ăsta. N-o să ajungem nicăieri, niciodată şi mai sunt obligat să-l şi târăsc după mine. E-adevărat că m-a costat ceva bani însă, dacă ieşim din chestia asta, o să-mi pot cumpăra o trusă nouă. Iar dacă ne prind ăia, sigur n-o să mai am nevoie de scule. Aşa că nu mai am ce face cu el!

Aruncă sacul cu scule departe, în junglă.

– L-aş fi dus eu, insistă Ken.

– Ştiu. Îţi mulţumesc, dar sunt mulţumit c-am scăpat de sac.

Lungiră pasul, ajungându-i rapid pe ceilalți doi. Apoi cărarea se pierdu într-o uriașă băltoacă nămoloasă.

– De-aici încep mlaștinile, anunță Ken. După ploile prin care am trecut, drumul va fi mizerabil!

Lăsară deoparte poteca, intrând în junglă. Solul se înmuia la fiecare pas pe care-l făceau, însă putură să-și continue drumul. Mai departe, noroiul clefăia sub ghetele lor, iar înaintarea deveni dificilă.

De-acum soarele se ridicase, scăldându-i într-o căldură umedă. Garry continua să-și studieze busola, iar când solul devenea prea moale, erau nevoiți să găsească ocolișuri, revenind apoi pe direcție, după acul busolei. Mirosul de mâl putrezit, căldura umedă, toate creșteau în intensitate pe măsură ce soarele urca peste vârfurile copacilor. Terenul alunecos le îngreuna din ce în ce mai mult mersul.

Cu toate acestea, continuau să înainteze, cu ochii în patru la sol, ca să nu calce pe șerpi.

– Au pornit, anunță deodată Ken.

Garry își privi ceasul. Era șapte fix. Grăbiră pasul, cuprinși de o ușoară panică, însă nu reușiră s-o țină astfel prea multă vreme; mersul devenea de-a dreptul istovitor.

– Simt mirosul apei, spuse brusc Ken. Râul nu poate fi departe.

În zece minute părăseau umbra pădurii tropicale, pentru a pătrunde într-o mlaștină alunecoasă, terminată într-un curs de apă murdară care nu părea să aibă mai mult de douăzeci de metri lățime.

– Iată direcția în care trebuie să mergem, dacă am putea trece apa, spuse Garry. Credeți că e adâncă?

– E posibil, opină Ken, venind lângă el, să cerceteze cursul de apă. Nu cred că va fi greu s-o traversăm, numai

că va fi neplăcut să ne înmuiem în mizeria asta de apă. Vreau să fiu sigur că e aşa.

Îşi scoase ghetele şi cămaşa, bâjbâi cu picioarele prin noroi apoi, apucând o creangă de copac, se lăsă în apa stătută, căutându-i fundul cu piciorul.

– E adâncă. Vom fi obligaţi să înotăm.

Dădu drumul crengii şi începu să înoate puternic, în stilul indienilor, intrând în curent, în direcţia celuilalt mal.

Ceea ce urmă fu atât de rapid, încât nici unuia dintre ceilalţi trei nu-i veni să-şi creadă ochilor. Cu o vânzoleală bruscă prin ierburile stufoase de pe malul celălalt, o formă care aducea cu un trunchi de copac verde-închis plescăi în apă, lângă Ken. Un sinistru bot solzos apăru timp de o clipă. Ken urlă, ridicând braţele.

Apoi dispăru, împreună cu crocodilul, sub apa care începu să bolborosească, formând rapid un vârtej de spumă maronie, împuţită, pătată cu roşu.

CAPITOLUL IX

Pe la prânz, începu ploaia. Vreme de două ore, nori negri, umflaţi de apă, se adunaseră întunecând cerul, ascunzând soarele arzător. Căldura, în vecinătatea râului liniştit, devenise din ce în ce mai apăsătoare. Apoi, dintr-o dată, veni ploaia, de parcă cerul s-ar fi deschis, revărsând un potop de apă călduţă care-i mură pe toţi, până la piele, în câteva clipe.

Aversa deveni atât de puternică, încât apa biciuitoare îi orbi, afundându-i într-un noroi gros.

Garry, prinzând-o pe Gaye de mână, alergă în junglă, refugiindu-se sub umbrela unui baobab gigantic, al cărui frunziş le oferi un adăpost prin care se mai strecurau picături rare. Fennel îi ajunse gâfâind. Se ghemuiră cu spinările lipite de trunchiul copacului, contemplând muţi râul, acum dezlănţuit. Două ore nimeni nu scosese o vorbă. Şocul provocat de groaznicul sfârşit al lui Ken îi redusese la o tăcere apatică. Toţi îl simpatizaseră, deşi nu-l cunoşteau de multă vreme. Îi uluise rapiditatea, modul în care murise.

Garry era convinsă că acea seară îngrozitoare îi va rămâne pentru totdeauna întipărită în minte. Expresia de

teroare de pe chipul lui Ken, urletul de spaimă pe care îl scosese în clipa în care colții crocodilului îi rupseseră efectiv piciorul, imaginea fugară a botului însângerat aveau să-i alimenteze viitoarele coşmaruri.

Garry, şi el foarte zguduit, avea totuşi mai multă rezistență psihică decât Gaye sau Fennel. Când îl văzuse pe Ken dispărând, sângele său colorând apa învolburată, înțelesese că nu avea cum să-l mai salveze. Datoria față de ceilalți, față de el însuşi în cele din urmă, îi impunea să continue drumul, pentru că nu mai aveau de pierdut nici o secundă. Îşi amintea amenințarea lui Max Kahlenberg, că dacă ajung în mâinile urmăritorilor, vor fi traşi în țeapă, şi era înzestrat cu destulă imaginație ca să-şi dea seama că o asemenea moarte ar fi fost mai groaznică decât cea a lui Ken. Ținând-o strâns de mână pe Gaye, fără să ia în seamă suspinele ei convulsive, o smulse de la locul nenorocirii, purtând-o prin junglă. Continuă să înainteze până în clipa în care, liniştită în sfârşit, ea se opri din plâns, mergând în rând cu el, ca un automat.

Fennel era probabil cel mai tulburat dintre toți. Cu timpul, începuse să-l admire pe Ken. Episodul cu Land Roverul pe pista îngustă îl impresionase profund, cu atât mai mult cu cât îşi dădea seama că el n-ar fi fost în stare să facă acelaşi lucru. Calmul lui Ken, în timp ce fusese suspendat de cablu, făcuse ca ostilitatea lui Fennel să dispară complet. De la moartea lui Ken, era într-o stare mizerabilă. De ce nu intrase nenorocitul ăsta de Edwards primul în râu? El şi paraşuta lui nu-i ajungeau nici până la gleznă lui Ken. Îi studie cu coada ochiului. Garry înconjurase cu brațul talia lui Gaye. Simți un val de sânge la cap. „Orice-ar fi, îi aranjez cu mâna mea pe-amândoi, gândi.

Nimeni nu mă respinge pe mine aşa cum a făcut putoarea asta. O să mi-o plătească."

Garry sporovăia liniştit cu Gaye.

– Ploaia asta e o binecuvântare. Ea o să şteargă toate urmele. Era exact ce îmi doream. După torentul ăsta, nu vor mai putea veni pe urmele noastre.

Gaye îi strânse mâna, prea tulburată ca să spună ceva.

După vreo douăzeci de minute, ploaia se mai potoli

– Trebuie să mergem înainte, hotărî Garry, ridicându-se. Suntem nevoiți să trecem râul. (Se întoarse către Fennel.) Crezi că am putea construi o plută?

– Vorba e că am aruncat nenorocitul ăla de sac cu scule. Cum dracu' să faci o plută, fără scule?

Garry se apropie de malul râului. Taluzul din față abunda în ierburi înalte şi tufişuri. Oare printre ele se mai ascundeau alți crocodili, pândindu-i? După ceea ce i se întâmplase lui Ken, socoti că riscul era prea mare pentru a încerca o traversare, aşa că hotărî să continue drumul de-a lungul râului, în speranța că vor da de o porțiune mai săracă în vegetație, unde crocodilii nu se puteau ascunde.

– Înainte de a merge mai departe, vom mânca, spuse, scoțând din rucsacul lui Ken o conservă cu carne fiartă. Împărțim asta în trei.

– Mie nu mi-e foame... nu vreau, spuse Gaye, absentă.

– Trebuie să mănânci! îi ordonă Garry, hotărât. Haide!

– Nu... lasă-mă în pace.

Garry o privi mai atent. Trăsăturile ei palide, chipul tras, ochii afundați în orbite începeau să-l nelinişească.

– Nu te simți bine?

– Mă doare capul. Simplul gând de a mânca îmi urcă stomacul în gât... Lasă-mă să stau liniştită.

Garry desfăcu conserva, împărțind-o cu Fennel. Din când în când, îi arunca fetei câte o privire. Gaye se rezemase de trunchiul unui copac, stând cu ochii închişi.

„O fi în stare de şoc?" se întrebă. „Sau o fi bolnavă?" Gândul îl îngrozi. „Dacă s-ar îmbolnăvi, ar fi un dezastru."

Odată masa terminată, cei doi se ridicară. Garry se apropie de Gaye, mângâindu-i uşor umărul. Fata deschis ochii şi, din nou, Garry se simți neliniştit remarcându-i privirea abătută, copleşită.

Se ridică cu greutate, sprijinită de el.

– Gaye, eşti bolnavă? o întrebă

– Nu.

– Haideți odată! strigă Fennel. Dac-aveți de gând s-o lungiți, să ştiți că eu am intenția de a continua drumul!

Garry mergea alături de Gaye, absent ca şi ea, târând amândoi picioarele. O luă de braț.

– Nu-mi mai purta atâta de grijă! i-o reteză ea, smulgându-şi brațul. Mă doare îngrozitor capul şi atâta tot.

El continuă să înainteze fără să-i dea drumul, însă nu mai mergeau nici pe departe cu acelaşi pas ca în primele ore ale dimineții.

– Haideți odată, Dumnezeul mă-sii! zbieră deodată Fennel. Ce naiba aveți amândoi, de-o lălăiți aşa?

Gaye se forța vizibil să țină pasul însă, după vreo doi kilometri, încetini iarăşi. Garry înțelesese că fata avea nevoie de ajutor, lucru care-l neliniştea foarte tare. Ea înainta ca somnambulii, târând un pas după celălalt.

– Te simți istovită, nu-i aşa? îndrăzni. Ce e cu tine?

– Am senzația că o să-mi explodeze capul... E din cauza soarelui, precis.

– Hai să ne odihnim câteva momente.

– Nu... E-n regulă. Nu-ți face probleme.

După încă trei kilometri, ajunseră într-un loc pe care Garry spera din tot sufletul să-l găsească. Jungla se despărțea de cele două maluri ale râului, în fața lor întinzându-se plaje sterpe, noroioase.

– Pe-aici vom traversa, spuse Garry, examinând râul, al cărui curs era mai rapid acum. Crezi că vei reuşi, Gaye?

– Da, dacă vei fi lângă mine.

Fennel se apropie de mal, privind neîncrezător curgerea apei.

– Treci primul? îl întrebă pe Garry.

– Nu te prosti degeaba... Nu e nici un pericol şi nici adâncă nu e, răspunse Garry, ducând-o pe Gaye spre un colț umbros. Aşează-te aici, o linişti, până găsesc o creangă mai solidă cu care să transport dincolo lucrurile noastre, fără să se ude.

Ea se lăsă moale pe pământ, în timp ce Garry intra în junglă. Fennel o studie, gândindu-se cu răutate că, în aceste clipe, fata nu mai avea nimic atractiv.

– Ce-i cu tine? întrebă, venind lângă ea.

Ea îşi luă capul în mâini.

– Lasă-mă în pace, te rog.

– Ți-e rău?

– Mă doare capul... Vreau puțină linişte.

Soarele făcea ca diamantele inelului să scânteieze. Fennel se holbă la bijuterie.

– Ai face mai bine să-mi dai mie inelul ăla. Fiindcă n-aş vrea să se piardă, cumva. Hai, dă-l încoace!

– Nu!

Garry venea din junglă, târând o creangă lungă cu ramuri şi frunze multe, aşa că Fennel trase o înjurătură printre dinți, depărtându-se de fată.

Garry fixă rapid de creangă sacii şi ghetele lor.

– Haide, o îndemnă pe Gaye. Agață-te de creangă, iar eu am să te împing în fața mea.

Nu prea liniştit, Fennel îi urmări intrând în apă, cercetând şi malul celălalt, de teama vreunui crocodil, însă nu văzu nimic. În câteva minute, cei doi atinseră malul, iar Fennel făcu ochii mici văzând-o pe Gaye prăbuşită pe malul mâlos, cu fața în noroi. Intră la rândul său în apă şi înotă rapid, cu inima zvâcnindu-i în piept de teamă. Ajunse şi el dincolo. Garry o întoarse pe Gaye cu fața în sus şi, îngenuncheat lângă ea, îi cerceta îngrijorat chipul palid. Fata părea să-şi fi pierdut cunoştința. Cu apa curgând pe el, Fennel se apropie.

– Ce se întâmplă? întrebă aspru.

– E bolnavă.

Garry ridică trupul inert al fetei, ducând-o la umbra unui copac, unde o culcă cu grijă pe un covor de frunze moarte.

– Adu sacii şi ghetele, i se adresă lui Fennel.

Acesta se supuse fără mârâiala obişnuită. După ce se încălță, se întoarse spre Garry care privea îngrozit la fată.

– După părerea mea, a ciupit-o vreo gânganie, zise dând indiferent din umeri Fennel. Haide, Edwards, s-o luăm din loc, fiindcă negrii ăia sunt de mult pe urmele noastre.

– Caută două crengi drepte, mai groase, prin preajmă. O să facem o targă din cămăşile noastre.

– Doar n-ai înnebunit? Îți închipui că o să te ajut s-o cari pe paraşuta asta prin toată jungla, pe o căldură ca asta, în timp ce urâții ăia vin după noi? Car-o tu, dacă ai chef, dar nu conta pe mine.

Garry ridică ochii spre el, cu chipul înăsprit brusc.

– Vrei s-o lăsăm aici?

– De ce nu? Ce reprezintă una ca ea pentru noi? Pierzi vremea, îți spun. Las-o acolo și hai.

Garry se ridică încet.

– Cară-te. Eu rămân cu ea... Hai, dispari!

Fennel își umezi buzele cu limba, fixându-l pe Garry.

– Dă-mi busola și inelul, spuse, cu glas scăzut.

– Nici una, nici alta! Ștergе-o!

Pentru un tip cu corpolența lui, Fennel se mișca foarte rapid. Pumnul porni dintr-o mișcare, însă Garry se aștepta și la asta. Aplecându-și capul, eschivă lovitura și-l contră pe Fennel cu un croșeu mortal în bărbie. Acesta se prăbuși.

– Ți-am spus s-o ștergi de-aici, bombăni Garry.

Fennel căzuse exact în fund, cu brațele în lături. Degetele sale apucară o piatră mărișoară, ascunsă în iarbă. O aruncă spre Garry cu toată forța. Piatra îl atinse pe Garry în tâmplă, făcându-l să cadă ca împușcat. Cu falca înțepenită de durere, Fennel făcu un efort și se ridică, apropiindu-se cu prudență de cel căzut. Asigurându-se că acesta era inconștient, Fennel îi cotrobăi prin buzunarul cămășii, de unde luă busola. Se duse apoi, nesigur, unde zăcea Gaye și-i luă inelul de pe deget. În aceeași clipă, ea deschise ochii și, văzând mutra lui Fennel atât de aproape de a ei, îl pocni cu pumnul. Lovitura fu însă atât de leșinată încât haidamacul abia dacă simți ceva. Rânji cu răutate:

– Adio, păpușico, șuieră, aplecat spre ea. Sper că suferi într-adevăr. Am luat busola și inelul, iar voi doi n-o să mai ieșiți niciodată de aici. Dacă te-ai fi purtat frumos cu mine, acum ți-aș fi răspuns și eu la fel. Ai căutat-o cu lumânarea și ăsta e sfârșitul. Dacă nu vă găsesc zulușii, o să aibă grijă de voi vulturii. Adio și distracție plăcut.

Gaye închise ochii, iar el se întrebă dacă fata pricepuse măcar jumătate din ce-i spusese. În fine, ce importanță mai

avea! Îi părăsi pe cei doi, plin de mulțumire. Luă la spinare rucsacul cu ceea ce mai rămăsese din mâncare și bidonul cu apă, consultă grijuliu busola, după care se afundă în jungla toropită de umezeală.

Garry se mișcă, deschizând ochii, o umbră trecu peste chipul său, apoi încă una. Privi spre copacul din față. Printre frunzele acestuia, zări nori grei, cenușii, deplasându-se spre apus. În același moment, pe creanga cea mai de sus, zări doi vulturi pleșuvi, cu capetele lor obscen de urâte. Ciocurile lor coroiate, cruzimea absentă a ochilor, spinările lor rotunjite îl făcură să se cutremure de teamă.

Capul îi zvâcnea și, când duse mâna la tâmplă, simți sânge uscat. Se simțea încă amețit însă, după câteva minute de odihnă, gândurile începură să-i revină, se căută în buzunar, constatând dispariția busolei. Se ridică cu greu, îndreptându-se împleticit spre locul unde zăcea Gaye. Fata părea să aibă febră, iar de pe frunte i se prelingeau dâre de transpirație. Părea că doarme, sau încă nu-și recăpătase cunoștința. Se uită la mâna ei dreaptă de pe care, așa cum se aștepta, lipsea inelul.

Ghemuit lângă ea, încercă să pună lucrurile cap la cap. Până la ieșirea de pe domeniu mai rămâneau cam cincisprezece kilometri de junglă mlăștinoasă. Aruncă o privire spre locul unde știa că se află rucsacii și constată că dispăruse tocmai cel cu provizii. Fără apă și hrană, nu se puteau aștepta la prea mare lucru. Ceasul arăta ora patru după-amiaza. De-acum, zulușii erau în căutarea lor de circa nouă ore. Oare ploaia le ștersese urmele? În caz contrar, se puteau aștepta să-i vadă apărând în orice moment.

Dac-ar fi fost singur, ar fi plecat în aceeași clipă, în încercarea de al prinde pe Fennel, însă așa n-o putea aban-

dona pe Gaye. O privi din nou. Poate că Fennel avusese dreptate când lansase ideea că fusese muşcată sau ciupită de vreo insectă. Părea grav bolnavă şi părea să aibă temperatură mare. După un timp, deschise ochii cu greutate. Avu nevoie de câteva momente pentru a-şi concentra privirea asupra lui. Ridică sprâncenele şi încercă să se mişte, însă tresări doar, pradă unei dureri mari, probabil.

– Eşti rănit, reuşi să articuleze, cu greu.

– N-am nimic, o asigură, luând-o de mâna fierbinte.

– Ne-a luat busola şi inelul.

– Ştiu. Nu-i nimic. Nu-ţi face probleme.

Un zgomot de crengi rupte, deasupra lor, îi făcu să tresară şi să privească în sus. Un vultur tocmai se lăsase pe o creangă mai joasă şi acum îi spiona, întinzându-şi gâtul golaş.

Garry se repezi, apucă piatra cu sânge închegat pe ea şi o azvârli spre copac. Pasărea bătu greoi din aripi, luându-şi zborul, în foşnet de frunze.

– Pândeşte fiindcă simte că sunt pe moarte, gemu Gaye cu glas spart. Garry, mi-e atât de frică!

– N-ai de ce! Te-a înțepat o insectă. În două-trei zile, te refaci tu.

Ea îl privi lung, iar groaza, disperarea pe care i le citi în ochi îl secară la inimă.

– Nu poți face nimic pentru mine, şopti ea. Lasă-mă aici, mai bine gândeşte-te la tine. Eu n-o mai duc mult. Nu ştiu ce am, dar e ca şi când m-ar roade pe dinăuntru ceva care mă omoară lent.

Garry îi mângâie picioarele goale. Erau reci, ca de mort.

– Nici nu mă gândesc să te părăsesc aici. Vrei puțină apă?

– Nu. Nu-mi simt gâtul. (Închise ochii, scuturată de un frison.) Trebuie să pleci, Garry, fiindcă dacă te prind zuluşii...

În momentul acela, Garry pricepu că starea fetei era foarte gravă. Cu ea alături, ideea traversării junglei nu-l speriase până acum, însă gândul că ar putea fi nevoit să meargă singur mai departe îi aduse fiori reci pe şira spinării.

– Crezi în Dumnezeu? îl întrebă ea.

– Uneori, îi răspunse, după o ezitare.

– Pentru noi doi, ar fi momentul să credem, nu?

– O să-ți revii.

– Am dreptate sau nu?

– Fără îndoială.

Crengile de lângă ei se mişcară, semn că vulturii reveneau la pândă.

Ea îl apucă de mână.

– Chiar vrei să rămâi cu mine?

– Da, iubito. Rămân.

– Îți mulțumesc, Garry, eşti un scump. N-o să ai prea mult de aşteptat. (Ridică ochii către vulturii care pândeau.) Vreau să-mi promiți un lucru.

– Orice doreşti!

– N-o să mă poți îngropa cu mâinile goale, iubitule, nu crezi? Mai bine dă-mi drumul în apa râului. De crocodili puțin îmi pasă, dar să ştiu că mă jupoaie vulturii...

– Nici nu se pune problema. Odihneşte-te acum, iar mâine o să te simți mai bine.

– Promite-mi, Garry.

– Bine, îți promit, dar...

Îl întrerupse.

– Aveai dreptate când îmi spuneai să nu mai fiu atât de ahtiată după bani. Dacă banii n-ar fi contat atât de mult

pentru mine, n-aş fi fost acum aici... Garry, ai ceva de scris şi o bucăţică de hârtie? Vreau să-mi fac testamentul.

– Haide, Gaye, lasă încolo gândurile astea morbide.

Fata începu să plângă cu lacrimi fierbinţi.

– Garry... te implor... Nu-ţi dai seama ce efort fac pentru a reuşi să vorbesc. Mă simt atât de rău... Te rog, lasă-mă să-mi fac testamentul.

Garry cotrobăi prin rucsac după un blocnotes şi un pix cu pastă, pe care i le oferi.

– Trebuie să-l scriu cu mâna mea, spuse. Directorul băncii elveţiene la care am depunerile îmi cunoaşte scrisul. Ajută-mă să mă ridic.

În timp ce încerca s-o sprijine, ea îşi opri respiraţia, scoţând apoi un geamăt dureros. Îi luă destul de mult timp să redacteze scrisoarea, însă reuşi s-o termine.

– Tot ce am, Garry, iubitule, îţi las ţie. În contul meu de la Berna sunt mai mult de o sută de mii de dolari. Să te duci la domnul Kirst, directorul băncii. Povesteşte-i ce s-a întâmplat, spune-i tot... Povesteşte-i în special despre muzeul lui Kahlenberg. Va şti ce are de făcut ca să te scutească de orice neplăcere. Tu să-i dai testamentul meu, iar el se va ocupa de tot ce trebuie.

– Gata... Linişteşte-te. Îţi spun că o să-ţi revii, Gaye. Acum odihneşte-te puţin. (Se apleacă şi o sărută.)

Trei ore mai târziu, când soarele ca o minge de foc dispărea în spatele copacilor, Gaye era foarte aproape de moarte.

Ca urmare a înţepăturii mortale – pe care nici n-o luaseră în seamă – inelul lui Borgia îşi trecea în cont o nouă victimă.

*

* *

Fennel mergea de vreo două ore, din toate puterile. De mai multe ori, mlaştinile îl obligaseră la ocoluri largi, făcându-l să piardă timp şi energie. La un moment dat, intrase în mocirlă până la genunchi. Simţise cum solul cedează sub tălpile sale şi fusese nevoit să facă eforturi supraomeneşti să iasă de-acolo. Reuşise, însă se simţea epuizat. Liniştea din junglă, singurătatea, căldura şi umezeala, toate îl descurajau, însă nu înceta să spere că hotarele domeniului erau pe-aproape şi că va reuşi să iasă de-acolo. Se gândea în special la intrarea triumfală pe care avea să şi-o facă în biroul lui Shalik, anunţând că avea inelul. Dacă Shalik îşi imagina că îl putea căpăta în schimbul a nouă mii de dolari, îl aştepta o mare dezamăgire. Fennel hotărâse deja că nu va da din mână inelul decât în schimbul sumei pe care ar fi avut-o de primit el plus ceilalţi trei... adică treizeci şi şase de mii de dolari... Nici mai mult, nici mai puţin. Cu puţină baftă, peste vreo patru zile, ar fi putut ajunge la Londra. Odată banii băgaţi în buzunar, ar fi şters-o imediat la Nisa. Merita o nenorocită de vacanţă după o asemenea lovitură. Acolo ar fi închiriat un iaht, şi-ar fi găsit o păpuşică şi-ar fi trântit o croazieră pe Mediterana, cu escală în porturile mai renumite, pentru câte-o masă pe cinste. Avea cu ce-şi clăti ochii... ce mai! o vacanţă de vis, departe de gheara lui Moroni.

Pe Gaye şi Garry deja şi-i scosese din minte, îndoindu-se că-i va mai revedea vreodată. Paraşuta aia cu aere de femeie neprihănită o căutase cu lumânarea. Pe el nici o pipiţă nu-l respinsese vreodată, fără să aibă imediat motive de regret. Revenindu-i în minte moartea partenerului său, se întunecă la chip. Alături de Ken s-ar fi simţit mult mai în siguranţă. Acum soarele era spre apus, iar întunericul punea stăpânire pe junglă. Bântuit de temeri, hotărî că era

timpul să se oprească peste noapte. Grăbi pasul, încercând să ajungă într-un luminiş. Găsi destul de rapid ceea ce căuta: o întindere de iarbă deasă, fără tufişuri, în care creştea un singur copac care i-ar fi servit de adăpost în caz că ar fi început ploaia. Lăsă jos rucsacul, gândindu-se dacă să aprindă focul sau nu. Ajunse la concluzia că riscul era neglijabil, aşa că se apucă să adune vreascuri şi crengi uscate. Aprinse focul, rezemându-se cu spinarea de trunchiul copacului. Îi era foame şi se apucă să inspecteze proviziile. Mai avea două cutii de carne de vită condimentată, trei de fasole cu carne şi una de pate. După ce termină cu masa, îşi aprinse o ţigară şi mai aruncă un lemn pe foc. Îşi căută o poziţie comodă, pentru odihnă. Acum, că era liniştit, începea să distingă zgomotele junglei, foşnete, ecouri tulburătoare, mârâituri slabe ale unor animale aflate în depărtare. Fennel se întrebă dacă nu cumva mârâitul era al vreunui leopard.

Maimuţe ascunse printre crengi săreau de colo-colo, pentru ca, după o clipă, să se potolească. Undeva, o pasăre mare bătu greoi din aripi. Aruncă ţigara fumată şi mai puse câteva crengi pe foc. Umezeala îi înmuiase hainele de pe el, făcându-l să se întrebe dacă va reuşi să adoarmă. Închise ochii, dar imediat zgomotele nelipsite ale junglei se amplificară, alarmându-l. Se ridică în coate, privind în jurul focului.

Şi dacă zuluşii văzuseră focul şi de pregăteau să năvălească peste el?

„Vă vor înfige o ţepuşă în intestinul gros", spuse Kahlenberg. Fennel îşi simţi fruntea acoperită de transpiraţie rece.

Ce idee tâmpită să aprindă focul. Risca să fie descoperit de la mare distanţă de către sălbaticii cu priviri

pătrunzătoare. Alese un băț mai gros, cu care împrăştie jăraticul, după care acoperi cenuşa cu pământ, scormonind cu picioarele. Iarba udă îl ajută, înăbuşind ultimele scântei. Acum era mai rău. Întunericul căzuse peste el ca o cuvertură neagră, sufocantă. Căută pe pipăite copacul şi se rezemă de trunchiul acestuia, încercând să străpungă întunericul cu privirea. Nu reuşea nimic, simțindu-se exact ca un orb. Rămase astfel mai mult de o oră, tresărind la cel mai mic zgomot. În cele din urmă, prea extenuat ca să-i mai pese de ceva, capul începu să-i cadă în piept.

Oare cât timp dormise? N-ar fi putut spune, însă se deşteptă brusc, tresărind, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Avea certitudinea că nu e singur. Instinctul său veşnic treaz în fața pericolului declanşase alarma în creierul său. Bâjbâi prin beznă după ciomagul gros cu care împrăştiase jarul. Îl apucă strâns, ciulind urechea.

Foarte aproape... cam la cinci metri de el, auzi un zgomot distinct. Ceva se mişca prin covorul gros de frunze. Apucă lanterna, sufocat de bătăile năprasnice ale inimii, îndreptând-o pe direcția de unde venea zgomotul. O aprinse brusc. Raza puternică lumină un animal de talie destul de mare, ghemuit, căruia Fennel îi recunoscu botul de vulpe, răsuflarea băloasă, împuțită şi blana tărcată cu negru. O hienă adultă. N-o văzu decât fulgerător, pentru că în clipa următoare animalul dispăru în pădure, dincolo de cărare, însă fu de ajuns să-l facă să sară în sus, cuprins de spaimă. Îşi aminti de discuția avută cu Ken, în prima etapă a drumului, pe când se deplasau liniştiți în maşină, spre domeniul lui Kahlenberg.

– Mă înțeleg cu toate animalele junglei, în afară de hiene, spusese Ken, care sunt nişte animale infecte. Puțini ştiu că hiena posedă dinții şi maxilarele cele mai puternice

dintre toate animalele. E capabilă să spargă coapsa unei vaci domestice, aşa cum spargi o nucă. Hiena e periculoasă şi, în acelaşi timp, extrem de vicleană. Practic ea nu vânează decât noaptea şi e în stare să urmărească o pradă după miros kilometri întregi. Are o răbdare nesfârşită care o ajută să pândească momentul cel mai favorabil pentru a surprinde prada.

Cu ochii ieşiţi din orbite şi mâinile tremurând, Fennel plimbă raza lanternei peste pădure. Timp de o clipă, surprinse doi ochi care străluciră ca nişte rubine în lumină, înainte de a dispărea.

„Are o răbdare nesfârşită, care o ajută să pândească momentul cel mai favorabil pentru a surprinde prada."

Fennel ştia că nu se mai pune problema să doarmă în noaptea aceea, aşa că se uită la ceas. Era trei şi jumătate. Încă o oră până să înceapă să se lumineze, ca să-şi poată continua drumul. De frică să nu se consume bateria, stinse lanterna şi se aşeză, ciulind urechea.

Din profunzimea nopţii ajunse la el un hohot de râs îngrozitor, demenţial care-i îngheţă sângele în vine şi făcu să i se ridice părul pe ceafă... Urletul hienei înfometate.

Fennel regreta tot mai tare lipsa lui Ken, ba chiar şi pe cea a lui Garry. Ştiind că bestia puturoasă putea sări pe el fără zgomot, cu pântecul ei scobit, cu maxilarele puternice băloase, rămase nemişcat, ţeapăn, cu urechea gata să surprindă cel mai mic zgomot. Stătu aşa, luptând cu somnul, cu mintea îngrozită de perspectiva orei următoare.

În clipa în care aţipea, urletul hienei îl trezea, îngrozindu-l. Nu-şi putu reţine o înjurătură. Măcar dacă ar fi avut cu el carabina Springfield, sau măcar o suliţă ca a zuluşilor, însă aşa n-avea nimic cu care să se poată apăra, în afara ciomagului care s-ar fi dovedit inutil dacă fiara sărea pe el.

Când zorile se iviră în sfârşit, Fennel era, practic, o epavă. Avea picioarele ţepene, iar muşchii îl dureau şi nu-şi dorea decât să se poată odihni. Se ridică, chinuit, îşi luă rucsacul şi, asigurându-se că nu era nici urmă de hienă prin jur, o porni pe cărare, înspre sud. Cu tot efortul pe care-l depunea încercând să meargă cât mai repede, nu mai reuşi să meargă ca în ziua anterioară. Şi-ar fi dorit să ştie cât mai avea de mers până la hotarul domeniului, însă jungla, la fel de deasă, nu trăda nici o urmă de luminiş. Merse două ore, înainte de a se opri pentru hrană şi odihnă. Aşezat pe un copac căzut, desfăcu o conservă de fasole, pe care o mâncă încet, stropind-o din când în când cu câteva picături de apă din bidon. Fumă apoi o ţigară, încercând orice numai să întârzie momentul mişcării, deşi era conştient că pierde timp preţios. Făcu un efort, se ridică şi o luă la picior, oprindu-se după vreo cinci kilometri să consulte busola. Constată cu stupoare că deviase din drum către sud-vest, din cauza unei curburi largi a drumului, de care nu-şi dăduse seama.

Îşi făcu socoteala că pentru a reveni pe direcţia bună trebuia să-şi croiască drum pe sub vegetaţia stufoasă, urât mirositoare. Ezită câtva timp, cu gândul la discuţia avută cu Ken, referitoare la şerpi. „Ar fi ghinionul dracului, gândi, ca, după ce-am străbătut atâta drum, să mă muşte vreun şarpe." Strângând în mână ciomagul, se avântă prin ierburile înalte, încâlcite, care-i zgâriau picioarele goale. Soarele era sus, iar căldura ajunsese sufocantă. Mergea acum din ce în ce mai greu. Plin de sudoare, îşi deschidea drumul cu lovituri de ciomag prin ierburile şi tufele întrepătrunse, înjurând acum în gura mare. La vreun kilometru, zări în faţă o întindere despădurită. Oftă uşurat, croindu-şi drum spre luminiş, însă aproape imediat picioarele i se

afundară până la glezne în mâlul lipicios. Fu nevoit să-şi reia drumul prin junglă. Întinderea, la care i se păruse că va ajunge atât de uşor, se dovedea a fi de fapt, o mlaştină periculoasă, pe care acum era nevoit s-o ocolească, cu eforturi epuizante. Puterile îl părăseau cu fiecare pas făcut, acum nemaireuşind să înainteze decât cu mare greutate în căldura sufocantă.

Începea să se întrebe dacă va mai reuşi să iasă vreodată din jungla infernală. „Va trebui să mă odihnesc iarăşi", gândi. Asta îl neliniştea cel mai mult. După noaptea petrecută fără somn, se simţea extenuat. Dac-ar fi reuşit să doarmă măcar trei sau patru ore, poate că şi-ar fi recăpătat forţele de care altă dată era atât de mândru.

Asta însemna un risc, dar unul pe care trebuia să şi-l asume dacă dorea să atace ultima porţiune de drum, cea mlăştinoasă. Îşi aminti iarăşi ceea ce-i spusese Ken: anume că hienele nu înaintează decât noaptea. De-acum, dihania probabil se afla la cine ştie câţi kilometri distanţă, aşa că n-ar fi fost rău să-şi găsească un loc unde să se poată ascunde, să-şi facă somnul atât de cerut de trupul său. Se forţă să ajungă lângă un copac căzut lângă cărare, cu ierburi stufoase crescute pe lângă el. Locul i se păru destul de sigur, mai ales că de cealaltă parte a trunchiului doborât era solul uscat. Bucuros, îşi făcu pernă din rucsac şi nu mai întârzie, tolănindu-se pe jos, cu celălalt sac, cel cu provizii, la îndemână, împreună cu ciomagul. În câteva minute, sforăia deja.

Nu dormea decât de câteva momente, când din junglă îşi făcu apariţia hiena. Mirosi locul, apoi aplecă într-o parte căpăţâna hidoasă, cercetând copacul căzut. Ocolind pe departe, trecu de cealaltă parte, unde dormea Fennel. Fiara nu mâncase de două zile, iar foamea o înnebunise pe jumă-

tate. Avea acum în față hrana, la dispoziție, însă era prea lașă ca să atace direct. Se așeză cu botul pe labe, fixând cu ochii ei roșii bărbatul adormit.

Spre ghinionul său, Fennel era atât de frânt de oboseală încât dormea un somn de plumb. După circa jumătate de oră de observație, hiena se convinse, în sfârșit, că un eventual atac brusc n-ar fi reprezentat nici un pericol.

Se arcui pe labele dindărăt, sări și atacă.

Fennel fu trezit de o durere atât de sălbatică încât în momentul în care deschise ochii urla deja. Se ridică în coate, însă durerea care-i sfârteca piciorul îl făcu să cadă îndărăt, dându-și pumni în cap, în timp ce suferința crescândă îl aduse într-o stare de delir. Privindu-și partea de jos a trupului, descoperi cu groază că în loc de gamba dreaptă mai avea o ciozvârtă însângerată, care lăsa să se vadă osul rupt. Gemând și cu sângele șiroind din tibia sfârtecată, aruncă o privire înnebunită în jur și văzu hiena, la vreo zece metri de el, cu botul mânjit de sânge, mestecând carnea ruptă. Rana era groaznică, iar sângele curgea țâșnind. Fennel înțelese că dacă nu-i venea imediat cineva în ajutor, în câteva minute urma să moară. Își adună forțele ce-i mai rămâneau și scoase un urlet de ajutor, cât putu.

Strigătul se rostogoli peste junglă, speriind hiena care dispăru în desișuri, urlând la rândul ei.

Fennel încercă să mai strige odată, însă nu reuși decât să scoată un grohăit înfundat, care nu se auzi mai departe de zece metri. Durerea cruntă pe care acum o resimțea în tot corpul îl aduse în pragul leșinului, în vreme ce sângele care curgea în valuri atrăsese roiuri de muște care bâzâiau frenetic în jurul rănii.

Prea slăbit de-acum pentru a mai încerca ceva, lui Fennel îi mai rămânea o singură soluție: să rămână întins

pe spate şi să aştepte, gemând, cuprins de frisoane. Zări desenându-se pe fundalul norilor cenuşii un grup de vulturi, destul de mulţi, care se roteau leneş. Îi văzu aşezându-se pe crengile unui copac din apropiere, să-l poată spiona în voie.

Nu văzu, în schimb, hiena în clipa în care sărea pe el.

Îşi dădu seama de ceea ce se întâmpla în momentul în care simţi un miros împuţit de la fiara care se năpustea asupra lui. Imediat simţi o durere şi mai îngrozitoare, când puternicele maxilare cu dinţi ascuţiţi se înfipseră în ţesătura pantalonilor, sfâşiindu-i măruntaiele.

*

* *

Ngomane, un zulu arătos, extrem de solid, lucrase câtăva vreme pe pământurile lui Kahlenberg, însă din cauza unei încurcături cu o femeie fusese dat afară. Înainte de asta, el făcuse parte din grupul celor pa ruzeci de paznici care patrulau prin junglă, vânând oaspeţii nedoriţi sau braconierii. Cunoştea jungla ca pe buzunarele sale şi, odată dat afară, începuse să se gândească la o modalitate de a-şi câştiga existenţa. Se gândise că, dacă tot trăiau o grămadă de crocodili pe domeniul lui Kahlenberg, iar el ştia unde să-i găsească, ar fi putut profita din când în când, ca să le vândă pieile unui alb, proprietar de magazin în Mainville, om care nu punea niciodată întrebări şi plătea bine. În treaba asta era ajutat şi de simpatia pe care ceilalţi paznici i-o arătau de când fusese dat afară.

Ngomane, care străbătea fără zgomot una dintre cărările junglei, spre sud, în drum spre zona râului, auzi teribilul strigăt de ajutor, lansat de Fennel. Se opri brusc, cu degetul pe trăgaciul bătrânei sale carabine, căutând să străpungă cu privirea spre locul de unde venea strigătul.

Curiozitatea fiind mai puternică decât prudenţa, se adânci în junglă.

În câteva minute, descoperi ceea ce mai rămăsese din Fennel.

*

* *

Garry mergea fără grabă pe malul ierbos al râului, căutând, pe cât posibil, să nu părăsească zona umbroasă; nu-şi lua ochii de la cărarea ce se aştemea în faţa lui, căutând să se ferească de şerpi sau să observe dârele lăsate de crocodili ascunşi.

Realizase că încercarea de a ajunge prin junglă la hotarele domeniului, lipsit de busolă, ar fi însemnat o nenorocire. Din câte îşi mai amintea de pe harta în relief din biroul lui Kahlenberg, după ce depăşea hotarele domeniului, râul îşi continua cursul pe o distanţă de circa douăzeci de kilometri, înainte de a traversa o mică localitate. Chiar dacă ar fi fost obligat să parcurgă un drum de două ori mai lung decât cel direct, prin sud, cel puţin ştia că nu avea cum să se rătăcească, iar cu puţin noroc, putea evita terenurile mlăştinoase care să-l oblige la ocoluri istovitoare.

Era însă conştient că se expunea atacurilor crocodililor, riscând, în acelaşi timp, să fie mai uşor reperat de zuluşii care ar fi ajuns în zona râului. Căutând în minte variantele cele mai realizabile, alese în final traseul de pe marginea râului.

Se simţea ostenit şi deprimat, după ce încredinţase apelor râului trupul lui Gaye, privindu-l cum plutea în noapte. Se achitase cu sufletul îndurerat de promisiunea făcută fetei, fiindcă nu avusese nici o unealtă cu care să-i sape mormântul. După care se adâncise în junglă, încropin-

du-şi un culcuş. Dormise chinuit, visând-o pe Gaye tot timpul, iar pe la cinci dimineața se hotărâse s-o pornească mai departe.

Înainta de vreo patru ore acum, nu foarte repede, însă fără poticneli, drămuindu-şi eforturile. Îl chinuiau foamea şi setea, aşa că, din când în când, îşi umezea buzele cu apa mizerabilă a râului, ferindu-se însă să bea. Mai avea la el patru pachete de țigări din care fuma fără oprire, încercând astfel să-şi înşele foamea şi să alunge roiurile de țânțari.

Se întrebă până unde reuşise oare să ajungă Fennel acum. Când el însuşi ar fi ajuns la Mainville – asta dacă ar fi ajuns vreodată – Fennel s-ar fi aflat probabil în drum spre Johannesburg. Era sigur că Fennel urma să se îmbarce imediat într-un avion spre Londra, ar fi predat inelul, şi-ar fi încasat partea, după care ar fi dispărut fără urmă. Garry îşi puse întrebarea dacă Shalik, odată intrat în posesia inelului, îi va mai da ceea ce i se cuvenea. Probabil că nu. Oricum, nu avea importanță, se linişti singur. Mulțumită lui Gaye, era acum posesorul a o sută de mii de dolari. Cu o asemenea sumă putea să-şi urmeze cursurile de electronică, iar apoi să devină asociat în vreo afacere. Mai înainte de toate, trebuia însă să reuşească să ajungă în Anglia.

La prânz se odihni timp de o oră, înainte de a continua drumul. Spre sfârşitul zilei, parcursese douăzeci şi cinci de kilometri. Drumul de-a lungul râului, lăsând la o parte foamea şi setea care îl chinuiau, se dovedise mai puțin dificil decât dacă ar fi străbătut jungla. Era conştient însă că în dimineața următoare îi mai rămâneau de parcurs cel puțin treizeci de kilometri şi, precum Fennel, începea să se îndoiască de reuşită.

Se adânci în junglă şi când se întunecă mai tare, nemaiputând să vadă pe unde mergea, se lungi la rădăcina

unui copac, adormind aproape instantaneu. Se trezi la cinci dimineața, când soarele răsărise. Coborî la malul râului, stropindu-şi fața cu apă, îşi umezi buzele, fără să înghită mizeria aceea maronie. Tentația era uriaşă, însă reuşi să reziste.

Porni la drum, îndreptându-se spre un loc unde râul făcea o cotitură, chinuit de întrebări cu privire la ce avea să găsească după cot. Cu puțină şansă, îşi spuse, acolo putea fi ieşirea de pe domeniu. Îi luă vreo oră să ajungă la cotul râului, de unde putea avea o vedere panoramică asupra locului. De-acolo, râul curgea drept, lărgindu-şi cursul. Examina atent cele două maluri când, deodată, înțepeni. Ceea ce zărea la vreo şaizeci de metri în fața lui era o barcă trasă pe malul mâlos sau trunchiul doborât al vreunui copac?

Se îndreptă hotărât într-acolo, căscând ochii în toate părțile. După câteva minute, îşi dădu seama că avea în față o canoe cu fundul plat.

Foamea şi setea îi trecură ca prin farmec, iar inima îi bătea cu putere. Începu să alerge, împiedicându-se. Ajuns lângă barcă, rămase nemişcat.

Pe fundul acesteia zăcea un zulu mort, iar pe lângă el se aflau două rucsacuri pe care Garry le recunoscu: erau cele purtate de Ken şi Fennel. Mai era acolo şi bidonul cu apă al lui Ken, lucru care îl bucură grozav.

Pe arătătorul mâinii drepte a cadavrului, inelul lui Borgia strălucea la soare...

*

* *

Imediat ce Garry sfârşi cu formalitățile vamale pe aeroportul din Londra, grăbi pasul spre o cabină telefonică, formând numărul lui Toni. Era zece şi douăzeci şi cinci, iar

la ora asta, cu siguranță, fata mai dormea. Lăsă telefonul să sune câteva minute bune, până când auzi un declic, urmat de o voce somnoroasă care mormăi:

– Domnişoara White nu e acasă.

– Toni! strigă Garry, ştiind că urma trântirea receptorului în furcă. Eu sunt.

Urmară câteva clipe de tăcere, după care Toni, încă adormită, scoase un zbieret ascuțit:

– Garry! Eşti chiar tu, iubitule?

– Da. Tocmai am sosit de la Johannesburg.

– Şi m-ai sunat pe mine prima? Oh, iubitule! Deci ea nu e mai reuşită ca mine, nu?

– Nu mai vorbi despre ea, spuse Garry, coborând glasul. Ce program ai? Mâine plec la Berna, de dimineață, şi aş dori să mă însoțeşti.

– Berna? Unde e asta?

– În Elveția, n-ai învățat la şcoală?

– Acolo am învățat să fac dragoste. Şi pe urmă, pe cine interesează unde e Berna asta? Zici c-ai vrea să vin cu tine? Bine, iubitule, s-a făcut! Te-aş însoți şi la Vierwaldstattersee, dacă mi-ai cere-o.

– Eşti o scumpă. Unde e asta?

– Tot în Elveția, chicoti ea. Cât rămânem acolo?

– O zi sau două, după care mă gândeam la vreo cincisprezece zile la Capri, în puțin lux. Ştii unde se află Capri, sper.

– Ce părere ai? Sigur că ştiu, şi aş vrea tare mult să mergem, dar nu cred că pot. Ce mă fac cu serviciul? Aşa, aranjez eu să lipsesc două, trei zile, dar două săptămâni...

– Femeile căsătorite n-ar trebui să lucreze, Toni.

Pauză. O auzea respirând în receptor şi şi-o închipui îngenuncheată în pat, în cămăşuța ei de noapte ultra-scurtă, cu ochii ei mari, albaştri, rotunjiți de uimire. Zâmbi.

– Cum?... Ai spus că femeile măritate n-ar trebui să lucreze? întrebă, cu glas răguşit.

– Aşa spune soţul, în general.

– Dar eu nu sunt măritată, Garry.

– O să fii foarte curând. Peste două ore sunt la tine. (Şi închise.) Îşi îndesă bagajele într-un taxi, dând şoferului adresa hotelului Royal Towers.

Îşi lăsă valizele la recepţie, cerându-i omului de la telefon să-l anunţe la apartamentul care-i servea drept birou lui Shalik. În câteva clipe, tipul îi făcu semn că poate urca.

Ajuns la uşă, bătu, intrând în anticameră. O blondă tinerică bătea de zor la maşină. Îl studie curioasă, după care se ridică de la masă. Îmbrăcată în negru, înaltă şi cu rotunjimi evidente, reprezenta exact genul pe care Garry îl ocolea cu grijă: dură, inteligentă, stăpână pe ea şi extrem de eficientă.

– Domnul Edwards?

– Chiar el.

– Domnul Shalik vă primeşte imediat.

Deschise uşa biroului lui Shalik şi-i făcu semn să intre. Garry îi zâmbi, mai mult din obişnuinţă decât din dorinţa de a fi amabil. Se obosea degeaba, întrucât ea nici nu-l privi. Indiferenţa fetei îl jigni.

Shalik fuma trabuc, la biroul lui, cu mâinile grăsulii pe tăblie.

– Bună ziua, domnule Edwards, spuse, văzându-l pe Garry că se apropia. Aveţi inelul?

– Da, îl am.

Garry se aşeză în fotoliul moale din faţa lui Shalik, studiindu-l întrebător.

– Îl aveţi? Felicitările mele. Bănuiesc că şi ceilalţi trei vor veni curând.

Garry clătină din cap.

– Nu, nu vor veni.

Shalik ridică sprâncenele.

– Dar cum vor să-şi primească partea de bani?

– Nu vor veni şi nici nu-şi vor revendica partea care li se cuvine.

Shalik se făcu mic în fotoliu, fixând cu privirea vârful trabucului, iar după ce-şi căpătă stăpânirea de sine îl privi atent pe Garry.

– De ce, domnule Edwards?

– Pentru că sunt morţi.

Shalik tresări, făcând ochii mici.

– Vreţi să spuneţi că şi domnişoara Desmond a murit?

– Da. Şi ceilalţi doi la fel.

Shalik făcu un gest de nerăbdare, vrând să arate că nu-l interesau ceilalţi.

– Cum s-a întâmplat?

– A înţepat-o o insectă... În junglă sunt multe insecte periculoase. E moartă.

Shalik ridică, oprindu-se lână fereastră, cu spatele la Garry. Vestea îl tulburase şi nu-i plăcea ca străinii să-i vadă stările de slăbiciune.

După câteva momente, se întoarse.

– Cum pot şti că mi-aţi spus adevărul, domnule Edwards? întrebă. Ceilalţi doi cum au murit?

– Jones a fost mâncat de un crocodil. Nu ştiu exact cum a sfârşit Fennel. Probabil, omorât de vreun zulu. Pe zulu l-am găsit tot mort, cu rucsacul lui Fennel şi cu inelul pe deget. Fennel furase inelul de la Gaye, iar de la mine busola şi ne lăsase în junglă, să ne descurcăm cum putem. Eu am reuşit, însă Gaye nu.

– E sigur că a murit?

– Absolut.

Shalik îşi reluă locul în fotoliu, ştergându-şi mâinile umede cu batista. Plănuise pentru Gaye, la întoarcerea acesteia, o nouă misiune, în joc fiind un milion de dolari.

Acum ce să facă? Se simți cuprins de o furie oarbă. Iarăşi cercetări complicate pentru găsirea unei femei capabile s-o înlocuiască, iar între timp afacerea se ducea de râpă.

– Şi inelul? întrebă, stăpânindu-şi nervii.

Garry scoase din buzunar o cutie de chibrituri pe care o puse pe birou, în fața lui Shalik.

Acesta o deschise, lăsând să cadă inelul pe birou, şi se apucă să-l examineze. În fine, o misiune care nu dăduse greş. Dintr-o dată se simți foarte mulțumit de el însuşi. Îşi pusese creierul la muncă, folosise patru oameni şi câştigase jumătate de milion de dolari, în numai câteva zile.

Cercetă îndeaproape inelul, după care dădu din cap cu satisfacție.

– Sunt sigur că operațiunea n-a fost uşoară, domnule Edwards, spuse, punând înapoi inelul. Sunt foarte mulțumit şi, pentru a mă arăta corect față de dumneavoastră, am să vă dublez suma pe care o aveți de încasat. Ia să vedem... Era vorba de nouă mii de dolari. Vă voi da optsprezece mii. Sunteți mulțumit?

Garry scutură din cap.

– Ajung nouă mii, spuse sec. Nu vreau să câştig prea mulți bani provenind de la dumneavoastră. Aşa mă voi simți mai curat.

Ochii lui Shalik îl fulgerară o clipă, după care acesta ridică din umeri. Dintr-un sertar scoase un plic pe care îl azvârli pe birou.

– Nouă mii de dolari în cecuri de călătorie.

Garry băgă plicul în buzunar, fără a se obosi să-i controleze conținutul, apoi se ridică, îndreptându-se către uşă.

– Domnule Edwards...

– Ce mai e?

– V-aş fi recunoscător dacă ați binevoi să dictați un raport complet secretarei mele, cu privire la derularea operațiunii.

– Ce să faceți cu el? Să-l dați poliției? Aveți inelul și asta e tot ce aveam să vă dau.

Garry ieşi fără s-o privească pe secretara cea blondă, grăbindu-se spre ascensor. Deja nu se mai gândea decât la întâlnirea cu Toni.

Shalik fixă cu privirea uşa închisă, se gândi câteva clipe, apoi dădu din umeri. În fond, poate era mai bine să nu ştie prea multe despre ceea ce se întâmplase. Păcat de Gaye. Ştia că fata nu avea familie, aşa că nu avea cine să-i pună întrebări incomode. Gaye apăruse în viața lui, îndeplinise o sarcină utilă, iar acum nu mai era. Neplăcut, nimic de zis, însă nici o femeie nu era de neînlocuit.

Se apucă să studieze din nou inelul. Ținându-l cu mâna stângă, întinse dreapta spre telefon, formând un număr. Diamantele erau frumoase, nimic de zis, gândi. Mângâie pietrele cu inelul şi tresări simțind că îl înțeapă ceva ascuțit. Lăsă jos inelul şi duse degetul însângerat la gură, ridicând sprâncenele.

Aşadar, gândi, inelul Borgia continua să înțepe. Evident, otrava trebuie să se fi evaporat de mult; inelul trebuia să aibă cam patru sute de ani. Îşi privi degetul: o zgârietură destul de urâtă. Continuă să-l sugă, atent la soneria din receptorul telefonului, încercând să-şi imagineze plăcerea cu care clientul său avea să intre în posesia inelului.

JAMES HADLEY CHASE
(1906-1985)

Născut la Londra în ziua de 24 decembrie 1906, René Brabazon Raymond a fost fiul unui colonel al armatei din India, care îşi destinase fiul unei cariere ştiinţifice. Mai întâi elev la Rochester's King's School, viitorul Chase şi-a pregătit o diplomă în bacteriologie, apoi a plecat să studieze la Calcutta efectele turbării. După ce a servit în RAF, în timpul celui de-al doilea război mondial, ca şef de escadron, Chase a devenit angajatul unei librării. În 1933, el s-a căsătorit cu Sylvia Ray, de la care a avut un fiu. Sătul de librărie, René Raymond a scris în şase week-end-uri primul său roman: *No Orchids for Miss Blandish*, în care parodia în mod abil lucrarea *Sanctuar* a lui Faulkner.

Publicată la Londra în 1939, cartea a obţinut un succes fulgerător: niciodată nu mai fuseseră adunate atâta cruzime şi atâtea mârşăvii în atât de puţine pagini. René Raymond şi-a luat atunci numele de James Hadley Chase. El va folosi foarte repede şi alte pseudonime (James L. Dochery, Ambrose Grant, Raymond Marshall), şi asta dintr-un motiv foarte practic. Anglia se afla în război, hârtia era raţionalizată şi fiecare nouă identitate însemna o atribuire suplimentară de hârtie.

Vor urma nouăzeci de romane „negre", cu o regularitate de metronom. El inventează totul, documentându-se temeinic pentru redarea atmosferei americane, deşi nu va pune piciorul în Statele Unite decât abia în anul 1965. Ca un adevărat virtuoz, Chase a executat sistematic variaţiuni pe o singură temă:

decăderea. Indiferent cine ar fi eroul cărților sale – jurnalist ambițios, detectiv integru, individ oarecare în căutarea unui statut social —, el va întâlni obligatoriu o. femeie, sau mai curând *femeia*. Adevărată devoratoare de bărbați, perversă, cupidă şi distrugătoare, aceasta îl va duce la pierzanie, după ce va fi făcut din el un criminal.

Din cauza structurii şi ritmului cinematografic al narațiunii, cititorul, busculat de acțiunea violentă, personajele sordide, hecatombele sângeroase, nu poate decât să se identifice, pe parcursul romanului, cu *eroul* manipulat şi împins în mod ineluctabil spre o moarte brutală.

Dar începând din 1970, Chase a modificat formula cu un ciclul mult mai „blând", *Paradise City*, ca şi cum s-ar fi săturat să mai creeze monştri. Opera sa abundentă cuprinde, desigur, şi romane mai slabe, dar şi câteva capodopere: *Trusted Like the Fox, Eva, Miss Shumway Waves a Wand, Twelve Chinks and a Woman.*

Mai mult de treizeci de titluri s-au bucurat de adaptări cinematografice, în general edulcorate. Dar cititorul nu va uita niciodată esențialul, acea sarabandă monstruoasă de ucigaşi sadici, de criminale lascive, de nebuni sângeroşi, de torționari rânjitori, o adevărată curte a miracolelor care populează *The Flesh of the Orchid, You Never Know with Women, But a Short Time to Live...*

Acest clasic al „romanului negru" şi-a sfârşit viața în Elveția, într-o vilă, unde a trăit retras cu soția în ultimii zece ani.

LUCMAN

James Hadley Ch

ISBN 973-8372-21-6